

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"...*Baker* knocks the wind out of you." —Carolyn Ridder
Aspenson, USA Today bestselling author of *Damaging Secrets*

DOUBLE BACK

SHANNON
BAKER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ÇİFT SIRT

SHANNON BAKER

Telif hakkı© 2023 Shannon Baker
tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Severn River Yayıncılık

www.SevernRiverBooks.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN: 978-1-64875-418-0 (Ciltsiz)

İÇİNDEKİLER

Özel Sesli Fırsat Ayrıca

Shannon Baker Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Ayrıca Shannon Baker

Teşekkür Yazar
Hakkında

Keep the story going

Switch between reading the Kindle book and listening to the Audible narration without losing your place with Whispersync for Voice.

Sync your book across different devices and always pick up where you left off.

Save on Audible narration and get a reduced price when you buy it together with the Kindle book.

Listen on the Kindle App (iOS/Android).

You can also listen on the Fire Phone, Fire tablets, Kindle Touch, Kindle Keyboard, and Audible App (iOS/Android/Windows).

[Double Back'in Sesli Anlatımını eklemek için BURAYA tıklayın!](#)

AYRICA SHANNON BAKER TARAFINDAN

Kate Fox Gizemleri

Soyulmuş
Çıplak Karanlık
Sinyal Acı
Yağmur Kolay
İşaret Kırık
Bağlar Çıkış
Yaraları Çift
Sırt Boğa Gözü

Michaela Sanchez Güneybatı Polisiyeleri

Kumdaki Yankılar
Çölün Payı

Nora Abbott Gizem Serisi

Aldatmacanın
Yüksekliği Ateşin
Gökyüzü
Yalanlar Kanyonu

Bağımsız Gerilim

Romanları Arkamdaki

Çöl

Shannon Baker ve kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için severnriverbooks.com/authors/shannon-baker adresini ziyaret edin

Işıklar yanıp sönerken, arabamı Long Branch'ın dışında durdurdum ve dışarı fırlayıp ön kapıya yöneldim. Çoğu Perşembe akşamı ya da herhangi bir gün, beni evde köpeğimle sessiz-aşırı sessiz zaman geçirirken bulabilirdiniz. Bu, monotonluğu bozmak için bir bar kavgasıyla uğraşmayı tercih edeceğim anlamına gelmiyordu. Ama Grand County'de şeriflik yapmanın öngörülemez bir şey olmadığını öğrenmiştim.

Nebraska, Hodgekiss'in tek restoran ve barının bulunduğu sokağın yukarısında, alacakaranlıkta yarım düzine kadar insan toplanmıştı. Haziran başındaki güneşli günün sıcaklığı neredeyse kaybolmuş, yerini gece ilerledikçe derinleşecek bir soğuğa bırakmıştı.

Bazı insanlar Hodgekiss'i pek de kasaba olarak görmezdi, sadece bir avuç işyerinden oluşuyordu ve çoğunlukla temel ihtiyaçları karşılıyordu. Demiryolu, kasabayı ikiye bölen otoyola paralel olarak doğu ve batı yönünde uzanıyordu. Binaların çoğu otoyolun güneyindeki dik bir tepede yer alıyordu. Lejyon Salonu Ana Cadde' tepesinde hüküm sürüyor, Long Branch ise otoyolu aşağıya demirliyordu. Ana Cadde'nin her iki yanındaki yarım düzine sokak, otoyoldan tepeye doğru uzanıyordu. Demiryolu yatağının kuzey tarafında uzun bir cadde uzanıyordu. Eski pamuk ağaçları ve karaağaçlar, medeniyeti her yönde kilometrelerce uzanan çimenli tepelerden ayırmak için orada burada kümelenmişti.

Eğer Long Branch Hodgekiss'in en eski binası değilse bile, en az Hodgekiss'in ilk fotoğraflarının çekildiği kadar uzun bir süredir bu köşede duruyordu.

1800'lerin sonunda. İki katlı yıpranmış bej sıva ve eski günlerde çalışan hanımların sokağa göz kulak olduğu bir balkonu vardı. Geçen yüzyılın büyük bir bölümünde ve bu yüzyılda ikinci katta birkaç otel odası, zemin katta ise bar ve restoran bulunuyordu.

Uzun boylu bir figür karşı yönden aceleyle ve ben de gözlerimi devirip "Tabii ki" diye mırıldandım.

Aynı anda kapıya vurduk, tutamağa uzandık ve ellerimizi fırçaladık. İkimiz de bırakmadık ama kapıyı da çekip açmadık. Ona dokunmak içimde rahatsız edici bir aşinalık ve tiksinti dalgası yaratsa da, onun liderliği ele almasına izin verecek değildim.

Camdan antreye baktım, eski kocam Ted'e bir kez daha bakmadım. "Burada ne yapıyorsun?"

Kapıyı çekiştirdi, ama ben kapalı tutmak için ittim. "Akşam yemeği için buradayız ve bir silah sesi duydum," dedi.

Bariz bir yalan, çünkü eğer olay patlak verdiğinde buradaysa, neden şimdi kapıya doğru uzanıyordu?

Twyla Teyze aradığında silah seslerinden bahsetmemişti. Ama Stryker Gölü'ndeki evimden buraya gelmem yaklaşık on dakika sürmüştü, yani durum o zamandan beri tırmanmış olabilirdi. Ted'in Long Branch'a varmış olma ihtimali çok düşüktü. Ama durumu kontrol altına aldıktan sonra bunu da halledebilirdim. "Ben arkadan dolaşıp mutfaktan içeri gireceğim. Ben işaret verene kadar sen burada bekle."

Benden neredeyse bir karış daha uzun olan Ted kaşlarını çattı. Neyse ki Ben Affleck'in yakışıklılığı artık dizlerimin bağını çözmüyordu. "Ne tür bir sinyal?"

Beni arka kapıya ara sokağa doğru koşmaya başlamıştım bile. "Yeterince yüksek sesle bağıracağım ya da cep telefonunu arayacağım. Sadece bekle."

Bütün gün bahçemle uğraşmıştım ve şortumu ve tişörtümü değiştirmeye vakit bulamamıştım; eski kovboy çizmelerimi giymiş, silahım ve kelepçelerimle birlikte kemerimi takmıştım.

Ben Grand County'de şerif seçilmeden önce Ted sekiz yıl boyunca bu görevi yürütmüştü. Şimdi, beni çok kızdıracak şekilde, bir sonraki ilçenin şerifiydi.

Aceleyle arka sokağa gittim. Dışarı yayılan koku, değiştirilmesi gereken milyonlarca hamburger ve fritöz yağına benziyordu. Tehlikeyi dinlemek için durakladım, sonra perdeyi hafifçe araladım. Kapı, mandalı olmayan eski moda ahşap bir çerçeveydi ve donma noktasının altındaki günler -ki bu günler benim zevkime göre çok fazlaydı- gürültülü mutfak ile ara sokak arasındaki tek engeldi.

Bud amcam yerde oturuyordu, yağlı önlüğü -gerçekte beyaz olmaktan yıllar önce- bacaklarının arasında gölleniyordu, bir yandan da sigara içiyor ve sıkılmış görünüyordu.

Ticari boyutta bir un çuvalı taşısa ancak yüz kilo gelen Twyla Teyze bana doğru ilerledi. Wrangler'ı kemikli kalçalarından sarkıyor, kahverenginin griye oranının etkileyici olduğu kalın atkuyruğu sırtından aşağı sarkıyordu. "O lanet olası aptallar hâlâ iş başında. İçlerinden biri tavana ateş etti ve Tanrı şahidim olsun ki bunun bedelini ödeyecekler."

Lanet olsun. İhtiyacımız olan son şey iki silahlı Vietnam gazisinin birbirine girmesiydi. Eski bir şerif bir keresinde bana bu işin yüzde doksan beş sıkıcı ve yüzde beş "Oh, kahretsin" olduğunu söylemişti. Kalbimin çarpması bana bunun ikinci kategoride olduğunu söyledi.

Twyla'ya aşağı inmesini işaret ettim, standart kanişim Poupon'a genellikle kanepeden kalkmasını söylediğim kadar etkili bir şekilde. "Üst katta kalan var mı?"

"Çok şanslı olmalıyım."

Ona şok olmuş bir bakış atmış olmalıyım ki, "Eğer oda kiralayan biri olsaydı, o serserileri bardan bu kadar çabuk çıkarmak zorunda kalmazdın. Para ödeyen müşterilerimi tekrar buraya getirip bira ve viski içmelerini sağlamalıyım." Bud'ı işaret etmek için kolunu uzattı. "Ve biraz hamburger çevirmesi gerekiyor. Para kazanmıyoruz."

Twyla'nın gelirinin tehlikede olduğundan şüpheliydim. Çatışma haberi dedikodu kulislerine düşer düşmez, ki şüphesiz çoktan düşmüştü, insanlar bu heyecana ortak olmak için Long Branch'a akın edeceklerdi. Sıkıcı bir Perşembe, hareketli bir Cumartesi'ye rakip olabilirdi. "Orada durum nedir?" Bara doğru başımı salladım.

Aile fotoğraf albümlerinden gördüğüm kadarıyla Twyla gençliğinde çok yakışıklıydı ve o genç yelesini hâlâ koruyordu. Ama Jack Daniel's ağırlıklı ve sebze ağırlıklı bir diyet ve sigara tiryakisi olarak geçirdiği yıllar onu büzüşmüş ve solgunlaştırmıştı ama dinçlikten yoksun bırakmamıştı. Sanki içerideki adamlar onu görebiliyormuş gibi kaşlarını çatarak bara doğru baktı. "Onları neyin harekete geçirdiğini kim bilebilir? İyi bir gece geçiriyoruz. Yeni bir kıza eğitim veriyordum ve Tanrı aşkına, nasıl sipariş alınacağını biliyor."

Telaşla mutfağı taradım. "Bir garson mu? Nerede o?" Twyla kollarını salladı, belki de öfkesini bastırmaya çalışıyordu. "Garsonluk yapabileceğini söyledi ama kendini yoldan çekecek kadar mantıklı değil. Belki de dışarıda bir şeyin altında saklanıyordur."

Harika. Çapraz ateşe yakalanabilecek biri. Sırada ne var?

Twyla bana hırladı. "Yani hepimiz meşgulüz ve dikkat etmiyoruz ve aniden biri diğerini itiyor ve sonra ikisi de yumruklar havada uçuşuyor."

"Bu alışılmadık bir şey değil."

"Masayı fırlattıkları zaman-" diye söze başladı Bud, Twyla araya girmeden önce.

"Ve kılıç olarak kullanmak için bira şişelerini kırdı."

Birbirlerine karşı yumruktan fazlasını kullandıklarını hiç görmemiştim. Daha net bir görüntüyle, ızgarayı ve fritözü geçip bara ve yüz yıllık bira ve viskinin belirgin kokusuna doğru .

"Asla yapmam." Sözcükler bağırılmamış olsa da, uyarı ağırlıklı geliyordu.

"Seni gördüm. Ve bunun doğru olmadığını söylüyorum." Cevap ağır nefes alış verişlerle noktalananak geri geldi.

Mutfaktan, ahşap barın arkasına girdim ve yetersiz ışığa gözlerimi kısarak baktım. Aynı kararmış paranın farklı yüzleri gibi görünen iki adam odanın ortasında karşı karşıya duruyordu. Çürük ayaklı masalar devrilmiş, bardaklar ve şişeler yere saçılmıştı. Kırık parçalar, tepedeki loş armatürlerden gelen ışığı yakalıyordu.

Johnson kardeşler. Newt ve Earl. Babamla yaklaşık aynı yaştaydılar, aralarında bir yaştan az fark vardı. Hiç evlenmemişlerdi.

Birini diğeri olmadan görmek nadirdi. Sık sık anlaşmazlığa düşseler de, didişmeye meyilli olsalar da, sık sık itişip kakışsalar da, birbirlerine sadık görünüyordı.

Ancak şimdi, her biri diğesine doğrultulmuş bir tabanca tutuyordu. Muhtemelen aynı marka ve model olan iki silahın da uzun namluları vardı. Film kovboylarına benzemek için aldıklarını tahmin ediyorum. Silahlar ikisinin de uzun süre dayanabileceğinden daha büyük görünüyordu ama kahramanca bir çaba gösteriyorlardı.

Newt ve Earl'le birçok kez uğraşmışım ve dokuz yaşındaki ikiz yeğenlerim kontrolden çıktıklarında kullandığım ses tonunu kullandım. Boş barda gürleyen sesimin birbirlerine odaklanmalarını engelleyeceğini düşündüm. "Pekâlâ çocuklar, silahlarınızı indirin."

İkisi de irkilmedi, sadece birinin sağ çıkacağını ima eden bir yoğunlukla odaklarını korudular

Bu biraz incelik gerektirir. Eğer onları çok fazla şaşırtırsam, birinin ya da diğesinin tetiği çekmesine neden olabilirdim. Bir an düşündüm.

Çok uzun bir an.

Cam ön kapı içeri doğru itildi ve bir bağırış ve uyarı telaşının ortasında Ted bara çarptı. "Şerif. Eller havaya."

İlk silah sesi duyulduğunda odanın yarısına gelmişti. Kurşun vızıldayarak yanımdan geçti ve arka duvardaki bir şişeye çarptı. Cam ve viski yağmuru beni alkolle yıkadı. Temas sarhoşluğu, temas kafası gibi bir şey olmayabilirdi ama kokusu burnumu yaktı.

İkinci atış cam kapıya isabet etti, muhtemelen Ted'in aptal kafasını birkaç santimle ıskaladı. Camın kırılmaması beni şaşırttı, sadece birkaç parça düştü ve yaklaşık kafa hizasında bir delik bıraktı. Tek umudum kurşunun barın karşı tarafındaki restoranın duvarına saplanması ve sokağa düşmemesiydi.

Ted kolunu kendisine en yakın olan kardeşine doladı. Loş bar odasında kulaklarını göremediğim için hangi kardeşin hangisi olduğunu anlayamadım. Çocuklar Earl, Newt'in sağ kulağından bir parça ısırılmış, böylece geri kalanımıza onları ayırt etmenin kolay bir yolunu vermişti.

İşler daha da kötüye gitmeden önce barın içine girdim ve diğer kardeşi omuzlarından yakaladım, silah kolunu arkasına çektim ve silahın yere düşmesine yetecek kadar tutuşunu gevşettim.

İri bir adam olmamasına rağmen, sıırım gibi vücudu demir gibi sertti ve gerçekten isterse beni atabileceğinden hiç şüphem yoktu. Newt ya da Earl, hangisine tutunursam tutunayım, gününün büyük bir kısmını eğilerek, sıralayarak, kaldırarak ve taşıyarak geçiriyordu. O da kendi payına düşeni yaptı.

Bu kırsal bölgede çöplükler ve emlak satışları birbirinden kilometrelerce uzakta olduğu için araba kullanıyordu, ama onda yumuşak bir şey yoktu.

Her iki kardeş de sonunda sakinleşmeden önce biraz çekişti ve boğuştu. Yakın olmak bana ikisinden küçük olan Newt'i kucağıma aldığıma görme şansı verdi.

Ted, Earl'ü tabancasından kurtarmayı başarmıştı.

"Tamam," dedim, elimi gevşettim ama onu bırakmadım. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

Newt ve Earl, birlikte bir kova taştan daha ağır olmayan ve üst üste dizildiklerinde on metreden biraz daha uzun olan bu iki adam, sanki tehlike geçmiş gibi bazı heceler mırıldandılar.

Newt'in başının üzerinden Ted'e baktım. Long Branch'a dalması, kaçınmayı umduğum türden bir kargaşa yaratmıştı. Kimsenin ölmemiş olması küçük bir mucizeydi - son kurşunun sokaktaki bir seyirciye isabet etmediğini varsayarsak. Newt ve Earl'ü sonra Ted'in beynini yıkamak iyi olacaktı.

Kararsızca Newt'i tutuşumu hafiflettim ve sonra geri çekildim. Ted'e de aynısını yapması için başımla işaret ettim.

Earl, saldıran bir şahinin hızlı hareketleriyle Newt'e doğru uçtu. "Senin olmayan bir şeyi alamazsın."

Newt eğildi, savuşturdu ve Earl'ün karnına çarparak geri geldi, ikisini de yere fırlattı, şimdi her yer cam ve birayla kaplıydı. "Seninki de değil!"

Ted ve ben ikimiz de üzerlerine atlayarak onları ayırdık. "O fırtınada ölmene izin vermeliydim."

"Bensiz asla geri dönemezdin ve şimdi çok üzgünüm."

Sesleri ölümcüldü, daha önce hiç duymadığım kadar ciddiydiler. Onları ayırmayı başarsak da, bu bir öküzle güreşmek kadar kas gücü gerektirdi.

Ted ve ben her birimizi barın karşı tarafına ittik.

Ted Earl'le konuşurken ben de Newt'i sakinleştirmeye çalıştım. Teselli edici bir ses tonuyla, "Seni çok ," dedim.

Newt omzumun üzerinden Earl'e baktı. "Ted'e ne tür yalanlar söylüyor?"

Onun görüş alanına doğru eğildim. "Bunun için endişelenme. Neden bana ikinizi de bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu söylemiyorsunuz?"

Newt biraz isteksizce dikkatini bana çevirdi. Elini kaldırarak gözünün altında şişmeye başlamış olan yumuşak noktayı hafifçe dürttü. "İğne başı gözümü morarttı."

Çenesinden tuttum ve daha iyi ışık almak için başını eğdim. "Evet. İyi bir tane olacak. Onu bu kadar sinirlendirecek ne yaptın?"

Newt yine omzumun üzerinden kaşlarını çattı ve kelimeleri durdurmak istercesine dudaklarını ağızına götürdü.

"Newt? Bana olduğunu anlat."

Başını salladı ve bana cevap verdiğini düşünmedim. Barın diğer tarafına, Ted'in sırtına ve Earl'ün yüzüne baktım, Newt'e odaklanmıştım. Kendi tuhaf yöntemleriyle iletişim kuruyorlardı. Her ne kadar ciddi bir anlaşmazlık yaşamış olsalar da, bunu kendilerine saklamaya kararlı görünüyorlardı.

Newt bana doğru döndü ve sert bir sesle, "Bu benimle Earl arasında," dedi.

"Long Branch'a ateş ediyorsanız, hayır."

"Her ne olursa olsun..." Görünüşe göre, bunun yeterince açıklayıcı olduğunu düşündü ve yüzü kapandı.

Ted bize döndü ve belki biz garip bir iletişim kurduk, çünkü ikimiz de geri çekildik ve Newt ile Earl'ün yavaşça odanın ortasında buluşmasına izin verdik.

Kardeşler omuz silkti ve omuzlarını yeniden yerleştirerek ekose kovboy gömleklerinin yerlerine oturmasına izin verdi.

Onlarda doğru olmayan bir şeyler vardı ve bunu fark etmek bir saniye sürdü. Biberden daha tuzlu olan saçlarını hâlâ küt kestiriyorlardı. Ama yıllar önce Vietnam'dan döndüklerinden beri her zamanki kıyafetleri olan büyük boy kamuflaj gömleklerini ve pantolonlarını giymiyorlardı. Yüzlerine grunge bulaşmamıştı, Levi'ları yeni yıkanmıştı ve gömlekleri ütülü görünüyordu.

Normal hallerinden en büyük farkları etraflarının bir koku bulutuyla çevrili olmamasıydı. Hayatlarını çöplükleri eleyerek kazanan iki adamdan bekleyeceğiniz gibi ter ve kir,

Ama çoğu zaman başka, daha az tanımlanabilir kokular taşıyorlardı, belki de misk sıçanlarının derisini yüzmekten ya da diş fırçalamaktan veya duş almaktan genel olarak kaçınmalarından kaynaklanıyordu. Düzenli halleri, onları sanki karıştırdıkları çöplüklerden ve barakalardan büyümüş gibi gösteriyordu. Ama şimdi, düpedüz evcilleşmiş görünüyorlardı.

"Sorun nedir çocuklar?" diye sordum.

Newt botlarına baktı ve mırıldandı, "Bunun için üzgünüm Şerif."

Spor şortu, kovboy çizmeleri ve ağır bir kemer giymeme rağmen unvanımı kullandığında hepimiz yüzümüzü asmamayı başardık.

Earl, Newt'e bir bakış fırlattı. "Kendini .
Bir daha olmayacak."

Newt kafasını kaldırdı. "Benim hatam değildi, seni lanet olası ağaçkakan."

Earl göğsünü kabarttı. "Umarım benim olduğunu söylemiyorsundur." Ted elini kaldırdı. "Dur bakalım."

Aralarına girdim. "Bu kadar yeter." Kendi çocuğum yoktu ama gerektiğinde bir anne sesi çıkarabilirdim. "O silahları ben alacağım."

Her ikisinin de ağzı açıldı ve bir tür protestoya başladılar, ancak yarım litrelik teyzem öfkeyle mutfaktan fırlamadan önce bir ciyaklamadan fazlasını bırakmamışlardı. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz? Müşterilerimi kovaladın ve bak ona ne yaptın." Twyla kolunu bar salonunun karanlık bir köşesine doğru itti, orada bir masa savaştan sağ çıkmıştı.

Hepimiz dönüp baktık. Kaide ile köşe arasına sıkışmış, karanlıkta büzüşmüş bir yumru. Sanki dikkatimizden korkmuş gibi bir ses çıkardı.

Newt elini ağzına götürdü, gözleri dehşetle yuvarlanmıştı. Earl ellerini dizlerine koyarak eğildi ve karanlık kütleye doğru yavaşça konuştu. "Seni korkuttuysak özür dileriz. Kötü bir niyetimiz yoktu."

Twyla yanımızdan geçerek masaya doğru yürüdü ve masanın yanında durdu. "Dışarı , Donnell. Maskaralıklarını bitirdiler. İnsanlar geri gelecek ve susayacaklar."

Donnell hareket etmedi.

Twyla ellerini cam kesecek kadar keskin kalça kemiklerinin üzerine koydu. "Onu travmatize ettiniz ve şimdi garsonluk yapmaya uygun değilse, bunun sizden çıkaracağım. Ve zaten birkaç şişe Four Roses ve yeni bir kapı için benimle birlikte olursunuz. Ve bu henüz keşfetmediğim hasarı saymıyor."

Newt'in gözleri parladı. Donnell'ı saklandığı yerden çıkarmaya çalışıyormuş gibi Earl'ün yanına yerleşti. "Sana asla zarar vermeyiz. Sadece aramızdaki aptalca bir kavga."

Bar odasını geçtim ve yanına çömeldim. Bu kadar yakından, kollarını bacaklarına sararak yan yattığını, yanaklarının dizleriyle ezildiğini görebiliyordum. Sadece gözleri bana doğru parlıyordu, geceleyin ağaçta saklanan bir rakuna benziyordu.

Elimi ona uzattım. "Her şey . Korkma."

Donnell yavaşça çözöldü ve elimi tuttu. Ayağa kalkmasına yardım ettim, tam boyuna uzandıktan sonra bir ağır sıklet güreşçisinin çevresi ve yapısıyla üzerimde yükselmesine şaşırdım. İyi hedeflenmiş bir kol darbesiyle hem Newt'i hem de Earl'ü dümdüz edebilirdi. Twyla'ya odaklandı ve tenor aralığında titrek sesle "Bırakıyorum" dedi.

Twyla ellerini kaldırdı ve Donnell ile kapı arasına girdi. Donnell'ın yüzünü görebilmek için çenesini geriye doğru eğmek zorunda kaldı. "Ürktüğünü biliyorum. O sersemliği Long Branch'tan zaten kovuyorum ama gitmek zorunda değilsin. Bu gece alacağın tüm bahşışleri karşılayacağım. Bir çeşit savaş tazminatı gibi."

Donnell tereddüt etti. Twyla'nın iki katı büyüklüğünde, açık kahverengi saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, gözyaşlarını siliyor ve kardeşlere gergin bir bakış atıyordu. Danua cinsi bir insana benziyordu: ezip geçecek kadar büyük ama denemeyecek kadar ürkek.

Newt ve Earl neredeyse aynı anda konuştular. "Özür dileriz."

Donnell burnunu çekti ve dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Saat başına bir dolar daha alabilir miyim?"

Twyla'nın Johnson kardeşlere yönelttiği bakış, saldıran bir gergedanı bile durdurabilirdi. Donnell'a sıkı bir gülümseme verdi. "Elbette, tatlım. Hepsi buraya hücum ettiğinde siparişleri almaya hazır ol yeter." Twyla garsonluk yapmaktan, bir kedinin banyo yapmaktan nefret ettiği kadar nefret ederdi.

Bunu hallettikten sonra Newt ve Earl'e döndüm. "Silahlarınızı teslim edin."

Ted ağzını açtı. "Yapmalısın-"

Ona attığım bakış onu susturdu, muhtemelen hayatını kurtardı.

Earl, "Katie, dersimizi aldık. Newt'in kafasını kaybedip burayı vurmasının yol açtığı tüm hasarı ödememiz gerekiyor."

"Ortallığı ateşe vermek mi?" Öfkem Ted'den kardeşlere kaydı. "Birini öldürebilirdiniz. Sadece birbirinizi de değil."

Newt, Earl'e kaşlarını çatı ama tartışmadı ya da yumruk atmadı. "Şuna bak, Şerif." Muhtemelen Earl'ün beni adımla çağırmasını düzeltmek için unvanıma vurgu yaptı. "Tabancalarımızı almanıza gerek yok. Onları eve götürüp bir kenara koyacağız. Söz veriyoruz."

Ellerimi uzattım. "Bu saçmalığın bittiğinden emin olana kadar onları bir süre tutacağım. Neden kavga ediyorsunuz?"

Ted başladı. "Konunun ne olduğu önemli değil, herkesin içinde silahla ateş edemezsiniz. İkinizi de tutuklamak için yarım aklım var. Hapiste bir ya da iki gece geçirmek sakinleşmenize yardımcı olabilir."

Uzun, gürültülü bir nefes aldım ve Ted'i yumruklarımın olmasını dilediğim bir bakışla çiviledim... demir muştalarla. "Burası benim olduğuna göre, bu iki ahlaksızla nasıl başa çıkacağımıza ben karar veririm."

Earl başını içeri çekti. "Repro-ne? Bizler Birleşik Devletler Ordusu'nun gururlu askerleriyiz. Yani bize gazi diyebilirsiniz ama sanırım bize söylediğiniz şey bu anlama gelmiyor."

Newt dudaklarını . "Bizi hayatın boyunca tanıdın. Bizimle gerek yok."

Ted'in sırtışı öfkemi alevlendirdi ama kendimi tuttum. Johnson'lara hitap ettim. "Silahlarınıza ihtiyacım olacak. Sonra da eve gidip beladan uzak durmanızı istiyorum."

Twyla ofladı. "Bu kadar mı? Onları hapse atmayacak mısınız ya da ceza kesmeyecek misiniz?"

Belki de Twyla Teyze otoritesini tanıyan bir yeğen olmamı bekliyordu. Uyarıcı bakışlarımı ona çevirdiğimde, kaşlarını sessizce kaldırdı ve kollarını kavuşturdu.

Newt'in gözleri panikle dalgalandı. Sesi titriyordu. "Hapse giremeyiz." Bana doğru döndü. "Bizi hapse atmayın."

Ted fikrini söyledi. "Bir daha olmaması için onlara bir ders vermelisin."
Ted'i hapse atmak beni çok daha fazla tatmin ederdi ama bu durum başka bir zaman içindi.

Her iki kardeşe de azarlayıcı bir bakış attım. "Yine yaramazlık yapmayacaksınız, değil mi?"

Başlarını salladılar. "Hayır, Şerif."

"Herhangi bir hasar veya kayıp için Twyla'ya ödeme yapacaksınız ve benim denetimime tabi olarak gereken tüm onarımları yapacaksınız."

Başlarını salladılar. "Evet, Şerif."

"Silahlarınızı bana verin."

Newt alt dudağını uzattı ve silahını alıp bana vermek için yavaşça eğilmeden önce bana köpek yavrusu gözleri fırlattı. Silindiri boşaltırken beni izledi, mermiler elimde şakırdarken onları kemerimin bir cebine soktum. Silahı yan tarafındaki rahat bir halkaya .

Ted sinirli bir tavırla tabancayı verene kadar Earl Ted'in önünde durdu. Bana verdiğinde silahı boşalttım ve kemerimin diğer tarafına yerleştirdim, böylece kendimi bir silahşör gibi hissettim.

Onlara başımı salladım. "Twyla'dan özür dile."

Newt başını öne eğdi. "Özür dilerim. Senin evinde öfkemize yenik düşmemeliyiz."

Twyla homurdandı.

Newt Earl'ü dürttü ve ben de Earl'ün yeni bir şiddet dalgası yerine boğazını temizlemesiyle rahatlardım. "Vay canına, Twyla. Hasarlar için iyi olduğumuzu biliyorsun. Ama bizi temelli kovmak zorunda mısın?"

Twyla Donnell'a baktı. "Paket servis alabilirsiniz ama öğleden sonra üçten sonra olmaz."

Newt sanki kadın ona bir milyon dolar vermiş gibi parladı. "İyi . Söz veriyorum."

İkisi ayaklarını sürüyerek kapıya doğru gittiler. Earl Newt'e dirsek attı ve ikisi de aniden bir şey hatırlamış gibi bakarak döndüler. Earl, "Hamburgerlerimiz için bekleyebileceğimizi sanmıyorum," dedi.

Twyla bağırdı, "Git!"

Başlarını birbirine eğdiler, yine ortak oldukları belliydi ve dışarı çıkarken camı kırarken aralarında mırıldandılar.

Twyla eğildi ve bir masayı dik konuma getirdi. "Bud, bir süpürge getir de burayı düzene sokalım."

Donnell sandalyeleri itti ve masaların düzenlenmesine yardım etti. Bud ağzının kenarına sıkıştırdığı sigarasıyla mutfaktan içeri girdi.

Twyla omzunun üzerinden bana baktı. "Burada biraz yardıma ihtiyacımız olabilir." Ted'e doğru atıldı. "Sen. Oraya git ve insanlara gösterinin bittiğini söyle ve içeri gel."

Ted kapıya doğru yöneldi ama onu durdurdum. "Bekle bir dakika. Bana buraya bu kadar çabuk gelmenin gerçek sebebini söyle."

Gözleri bana dikilmeden önce Twyla ve Donnell'a kaydı, yalan söylemek üzere olduğunun açık bir işaretiydi bu. "Sana söyledim. Dahlia ve babamla akşam yemeği yemek için şehre geldim."

Ted'in annesine ilk ismiyle hitap etmesi hep tuhaf gelmişti. Bunun Dahlia'nın fikri olduğunu sanıyordum ama *annemin* kendisini çok yaşlı gösterdiğini mi düşünüyordu, ilk adını kullanmanın onu havalı mı gösterdiğini düşünüyordu, yoksa başka bir nedeni mi vardı, hiç emin olamamıştım. "Kavga çıktığında sen burada değildin. Tahminimce Dahlia, Twyla beni aramadan önce seni aradı."

"Bunu neden yapsın ki?"

Bud ön kapının yanındaki camı süpürmüştü. Giriş gibi küçük bir alan, yaklaşık üç eski zaman telefon kulübesi büyüklüğündeydi ve kapıları bir taraftan bara, diğer taraftan da restoran tarafına açılıyordu. Ön kapılardan biri girişten sokağa açılıyordu. Bud dış kapıya yaslandı ve bir kolunu sokağın yukarısındaki küçük kalabalığa doğru salladı. Twyla ve Donnell diğer sandalyeleri ve masaları dik konuma getirirken Bud geri döndü ve bardakları süpürmeye devam etti.

Ted suçlamamı inkâr etmekten kaçındı, ki bu onun düpedüz yalan söylemekten kaçınmak için kullandığı olağan bir teknikti. Onun yerine sorumu ben cevapladım. "Hemen aradı, böylece çatışmayı sen halledecektin ve o da herkese işimi yapmadığımı söyleyebilecekti. Sonra da herkese senin

Benden daha iyi bir şerif olacak ve bir yıl sonra bana karşı aday olduğunda bununla övünebilecek."

Başını arkaya attı ve alay etti. "İyi bir hayal gücün var."

Ben daha konuyu açmadan, insanlar kapı açıldıktan sonra taze çayıra giren inekler gibi bar salonuna doluştular. Ben geldiğimde kaldırımda olanların en az iki katı insan vardı.

Babamın en eski arkadaşlarından biri olan Shorty Calley, Bill Hardy ile birlikte içeri girdi. İkisi de kasabadan kilometrelerce uzakta çiftçilik yapıyordu ama günler uzamaya başladığı için belki de kement atmak için panayır alanına gelmişlerdi. Her yaz kovboylar bir grup buzağı satın almak için bir araya gelirdi. Haftada birkaç kez iyi atlarını getirip iplerini atarlardı. Bazıları rodeolar ve paralı yarışlar için antrenman yapardı; diğerleri ise sadece bu sporu severdi. "Tanrım, burası burbon şişesinin içi gibi kokuyor."

Bill güldü ve Twyla'nın şişe katliamının ortasında durup partinin yeniden başlamasını beklediği barın arkasını işaret etti. "Musluğu alamadılar yoksa ikisini de vurmak zorunda kalacaktım," dedi.

"Doğru," dedi Twyla. "Oturun, Donnell size bir sürahi getirecek."

Shorty kaşlarını kaldırdı. "Evden mi?"

Twyla kıkırdadı. "Tabii ki hayır. İçki dağıtırsam tamir masraflarını nasıl karşılayacağım?"

O kısmı Newt ve Earl halledecek. Çenemi kapalı tuttum ve Twyla'nın işleri kendi yolunda yürütmesine izin verdim.

Tişörtümün nemli olduğunu ve muhtemelen üç gündür alem yapıyormuşum gibi koktuğumu fark ettim. Buna bir de çıplak bacaklarım ve eski botlarım eklenince kendimi pek de hoş hissetmiyordum. Yabani saçlarım dağınık bir at kuyruğundan kurtulmuştu ve güneşte geçirdiğim bir günün yanıklarını yanaklarımda hissediyordum.

Ted'e söyleyebileceğim başka ne varsa söylenmeyecekti çünkü Dahlia ön kapıdan küçük prensine doğru fırladı - kırk yaşın üzerinde ve bir tabure olmadan bir buzdolabının görebilecek kadar uzun olsa bile.

Merlot renginde çan kollu, ezilmiş kadife bir gömlek giymişti ve gümüş bir concho kemeri vardı ki a meydan okumuş olabilirdi.

ağırlığını kalçalarına yüklemişti. Şal desenli uzun kovboy çizmelerinin içine soktuğu dar kot pantolonu, yarı yaşındaki bir kadın için uygun olabilecek kovboy-şık görünümünü tamamlıyordu. Bukleler halinde kıvrılmış saçları ve bir oturma odasını alçıpanla kaplamaya yetecek kadar makyajıyla, şehirde bir gece geçirmek için hazırlanmıştı. Yapabileceğinin en iyisinin Long Branch olması çok kötüydü.

Takımla uyuşmayan şey, kadının elinden kurtulmak için mücadele eden, ciyak ciyak bağırarak yürümeye başlayan çocuktur. Ted'in oğlu Beau, kıpkırmızı yüzü, ağzı açık ve salya sümük hıçkırıklarıyla belli ki mutlu değildi.

Nefes nefese kalan Dahlia, küçük adama tutunmak için verdiği savaşı kaybetmek üzereydi. Beau'nun feryatlarından odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Tanrıya şükür buradaydın Ted. Bizi kurtardın."

Ted'in annesi için tipik bir drama ve en azından utanmış görünecek kadar farkındalığa sahipti.

İkimiz de cevap veremeden Beau çevresini gözden geçirdi, karanlıkta gözlerini kırıştırdı ve bana odaklandı. Hemen bana doğru uzandı ve atını mahmuzlayan bir at binicisi gibi Dahlia'yı tekmeledi. "Kay-Kay-Kay!"

Beau kendini bana doğru fırlattı ve Dahlia tutuşunu kaybettiği anda onu kollarının altından yakaladım. Onu havaya kaldırdım ve kalçama yerleştirdim. "Merhaba, küçük adam." Beau ve ben, doğumundan birkaç hafta sonra, beni hâlâ öfkeliendiren bir durumda bağ kurmuştuk. Bunu Beau'ya karşı kullanmadım ve gezegende geçirdiği neredeyse iki yıl içinde çok iyi arkadaş olduk.

Tüm tedirginliğim kayboldu ve Beau'nun yapışkan elleri yanaklarımı okşadı. "Kay-Kay."

Gösterisine devam etmeden önce Dahlia'nın yüzünde zehirli bir parıltı belirdi. "Bu ilçe kanunsuz bir sınır haline geliyor. Silahlar patlıyor, suçlular serbestçe dolaşıyor, yasaları ihlal etmenin hiçbir sonucu yok. Düzeni sağlamak için burada olduğun için çok şanslısınız Ted."

Long Branch'a akın eden insanların çoğu Dahlia'nın anlattıklarına aldırış etmedi. Onlar daha çok Twyla Teyze'den bilgi almak ve içki için sıraya girmekle ilgileniyorlardı.

Beau saçlarımı çekiştirip atkuyruğumdan bukleler koparıırken ve mutlu bir şekilde gevezelik ederek yapışkanlığımı ve dağınıklığımı daha da artırırken, Dahlia'ya en kibirli baktım. "Kimse yaralanmadı. Bazı eşyalar zarar gördü, onlar da onarılacak. Sinirlerini yatıştırması için Donnell sana bir kadeh şarap getirsin."

Ted gözlerindeki eğlenceli pırıltıyı gizleyemedi. Ana kuzusu olabilirdi ama birinin Dahlia'yı iğnelediğini görmek hoşuna gidiyordu.

Küçümsememi nezaketle karşılamadı. Dahlia burnunun ucuyla bana baktı. Gerçekten. Eğimli, asil bir burnu vardı. Nazik olmasalar bazıları buna gaga gibi diyebilirdi. Nazik olmak istemedim. Ayrıca boyu benim 1.80'lik boyumdan birkaç santim daha uzundu. "Sinirlerim iyi, teşekkür ederim. Ama tüm ilçenin panik içinde olmaması bir mucize. Neredeyse üç yıldır şeriflik yapıyorsun ve bu süre zarfında cinayetlerle ve suçlarla boğuşuyoruz ve sen bu konuda hiçbir şey yapmayı uygun görmedin."

Beau'yu eğlenceli bir şekilde zıplatmak ve kıkırdamasına neden olacak aptalca bir yüz ifadesi takınmak için iyi bir zaman gibi görünüyordu. Kaşlarımı oynatarak Beau'nun ilgisini çekmeye devam ederken Dahlia'ya seslendim. "Ted burada şerifken bir cinayeti çözdüm ve onun hapse girmesini engelledim. Sanırım bu seni mutlu ederdi."

Başını savurarak saçlarını zıplattı. "Ted hastanedeydi ama hepimiz biliyoruz ki bu konuda kararları o veriyordu."

Dahlia ile tartışmak, gece güneş kremi sürmek verimliydi. Eğildim ve Beau'yu Ted'in yanına gidip bacağına sarılması için serbest bıraktım. Johnsons'ların silahlarını ofisime kilitlemek için adliyeye gitmeye hazır bir şekilde , zehirli bir gaz bulutu gibi ortaya çıkan Ted'in karısı Roxy ile karşılaştım.

Dahlia gibi Roxy de şehre gelmek için hazırlık yapmıştı. Dahlia kadar uzun boylu ve heykelsi olan Roxy'nin saçları daha uzundu, bukleleri daha iriydi ama daha az kabarık değildi. Siyah bir kılıf giymişti ve boynuna o kadar çok renkli boncuk takarak şık olmaktan kurtulmuştu ki başını nasıl dik tuttuğunu merak ettim. Görünümünü siyah tayt nöbet uyarısı gerektirebilecek kadar renkli çizmelerle tamamladı.

Roxy kollarını bana doladı ve beni etkileyici göğüs dekoltesinin içine çekti. Tüm bebek kilolarını vermeyi başarmıştı.

ama göğüslerini tutmak doğru gelmedi. "Seni görmek çok güzel!"

Beni boğmadan önce kurtulmayı başardım. Sahte bir hevesle, "Hodgekiss'te ne işin var?" dedim. Belki de Ted'in Dahlia'yla akşam yemeğinde buluşma hikâyesini kontrol ediyordum, çünkü normalde bunu sorma zahmetine girmezdim.

"Bu çok şanslı bir şeydi. Dahlia ve Sid Beau'ya bakıyorlar, böylece Ted ve ben Broken Butte'ta bir randevu gecesi geçirebiliyoruz." Durakladı ve bir şey fark etmiş gibi avucunu göğsüne vurdu. "Muhtemelen bebek bakıcılığı yapmak isteyeceğini biliyorum ama Ted senin nöbetçi olduğunu düşündü ve Perşembe gecesi olduğu için..." Çocuğunu bana vermediği için af diler gibi başını eğdi.

Özür dilediğimi varsayarak Roxy tarzıyla devam etti. "Dahlia aradığında kasabadan çoktan geçmiştik. Biz de döndük ve geldik. Sanırım randevu gecesi iptal oldu." Dahlia'ya sahte bir surat ifadesi takındı. "Ama umarım Beau'yu hâlâ yanında tutarsın, böylece en azından burada bir biftek yiyebilir ve evde biraz 'biz' zamanı geçirebiliriz." Bana göz kırptı. "Ne demek istediğimi anladın sen."

Ted eski sevgilim olduğu için ne demek istediğini istediğimden daha iyi biliyordum.

Dahlia'nın benimle işi henüz bitmemişti ve Roxy'yi kenara itti. "Ted'den işi çalar çalmaz, kardeşin birdenbire Meksikalı kartellere bulaştı ve *işte!*" Havaya vurdu. "Hiçbir suçlama yapılmadı. Sonra bir de baktık ki annen terörist çıkmış ve mucizevi bir şekilde ortadan kaybolmuş."

Cesur Ted kapıdan içeri giren Tuff Hendricks'e el sallamak için çenesini yukarı kaldırdı. Tuff onu fark etmemiş gibi görünse de Ted, Tuff onunla konuşmak istiyormuş gibi davrandı. Ted, Dahlia'yı sahnede bırakarak hızla uzaklaştı.

Roxy dikkatini, onu tekrar kucağıma almam için bacaklarımı okşayan küçük Beau'ya kaydırıldı.

Twyla beni kurtardı. "Tanrı aşkına Kate, buraya gel ve bana yardım et."

Birkaç kadeh içki içmek bir yaz akşamını geçirmek için harika bir yol olmayabilir ama en azından beni eski kayınvalidemi öldürmekten alıkoyabilir.

Alarmım beni uykudan çok erken kaldırdı. Güneşin doğuşunu bir saat kadar geciktirmek umurumda değildi ama bu bana gecenin bir yarısı gibi geldi. Muhtemelen gece yarısından çok uzak olmadığı içindir. Lanet şeyi susturmak için elimi uzattığımda telefonum :30'u gösteriyordu.

Long Branch'tan eve geldiğimde saat 11:00'e yaklaşıyordu. Belki çoğu yetişkine geç gelmiyordu ama benim gibi alışkanlıkları otuz dört yaşında bekar bir kadından çok bir tavuğunkine benzeyen biri için rafa gitme vakti çoktan geçmişti.

Yataktan tökezleyerek kalktım ve ayaklarımı soğuk meşe zemine basarak yatak odasından mutfığa doğru ilerledim. 1912'de inşa edilen bungalov evim, ön verandamdan elli metre ötede sığ bir gölü olan bir tepenin altına sıkışmıştı. O zamanlar bile, iki yatak odası ve aynı anda tuvalette oturup dişlerinizi fırçalayabileceğiniz ve ayak parmağınızı küvete sokabileceğiniz kadar küçük bir banyosu ile muhtemelen rahat sayılırdı. Ön kapı, yatak odalarının yanında uzanan ve onları ayıran bir koridor bulunmayan bir oturma odasına açılıyor ve buradan da mutfığa geçiliyordu. Bir kemer uzun odayı ikiye bölerek ön tarafı oturma odası haline getirirken arka tarafa da yemek masası ve sandalyeler için yeterli alan bırakıyordu. Evin en büyük odası olan mutfak benim gurur ve neşe kaynağımdı: alt çekmeceli dondurucusu olan ve kapısında buz ve su bulunan bir buzdolabı. Ted'le birlikte yaşarken ve onun aile çiftliğini yönetirken hiç sahip olmadığım bir lükstü bu.

Göle bakan bir ön sundurma bungalovumun tüm eksikliklerini gideriyordu. Evimin en sevdiğim bölümüydü.

Ocağın üstündeki ışık mutfaktan parlıyordu.

"Kahveyi hazırladım."

Ses beni ürküttü ve kafamı kaldırıp baktığımda babamın pijamalarının içindeki silüetinin mutfaktan diğer yatak odasına, yani eskiden ofisim olan yere doğru ilerlediğini gördüm.

O kadar yorgundum ki kahve kokusu aldığımı fark etmemiştim. Ve başka bir şey. Sanki biri bir şey pişirmiş gibi şüpheli.

Burada kaldığı bir haftanın ardından varlığı beni hâlâ şaşırtıyordu. "Uh. Teşekkürler."

Karanlık oturma odasında yanımdan geçti ve odasının ışığını yaktı. "Oraya zamanında varıp toparlanacaksak acele etsek iyi olur."

Ağabeyim ve yengemin çiftliğine gitmenin ne kadar sürdüğünü ve inekleri ve buzağıları dağlamak için bolca vaktimiz olacağını söyledim. Babam benden daha büyük bir alışma süreciyle uğraşıyordu ve sabrımı hak ediyordu. Daha büyük evleri ve daha geniş alanları olan başka çocukları olsa bile o benim misafirimdi.

Kanepeye geri döndüm ve Poupon'un tasmaını çekiştirdim. "Mobilyaların üzerinde köpek yok." Sabahları standart kanişimi selamlamak için her zamanki yöntemim buydu.

Onu anayasası için dışarı çıkardıktan sonra kapısının önünden geçerken babamla konuştum. "On dakika içinde hazır olacağım."

Yere dökülen kahve tavelerini ve tezgâha sıçrayan suyu fark ederek mutfaktan geçip banyoya girdim. Babamın tıraş bıçağı ayaklı lavabonun dar ağzında duruyordu, ben de onu tuvaletin üzerinde onun eşyaları için ayırdığım rafa taşıdım.

Düzen düşkünü olduğumdan değil, ama özel, küçük evimde - şimdiye kadar sadece bana ait olan tek yerde - kendimi işgal edilmiş hissediyordum. Bu da bencil olduğum için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu.

Annem bir yıl önce, geçen sonbaharda evi terk ettikten sonra, babamın şoka girmiş görüntüsünden kurtulması birkaç ayını almıştı. Sonra, seçimlerini değerlendirdi ve kırk yıldır annemle paylaştığı evde kalmaya daha fazla tahammül edemeyeceğine karar verdi. Evi, kasabanın hemen dışındaki bir çiftlikte eski bir aşevine tıkılmış olan en büyük kız kardeşim Louise ve ailesine devretti.

Ondan sonra Long Branch'ın üst katındaki bir odaya taşındı. Bu sadece birkaç hafta sürmüş, kız kardeşi Twyla onu para ödeyen müşteriler lehine kovmuştu.

Kardeşim Douglas'la birlikte şehirden otuz mil uzakta bir çiftlikte kalıyordu ama demiryolunda çalışmak için yaptığı çağrılarını yerine getirmesi şüpheliydi. Douglas'ın ikizi olan kardeşim Michael'ın yanında sadece birkaç hafta kalmıştı ama Michael'ın iki kızının kendisi için çok fazla gürültü ve karmaşa yarattığını söylemişti. Bu son söylediği bana pek mantıklı gelmedi çünkü annem ve babam kaos dolu bir evde dokuz çocuk büyütmuşlerdi. Tahminimce baldızım Lauren sürekli hareket ederek onu sinirlendiriyordu.

Son birkaç aydır kasabada tek göz bir karavan kiralamıştı ve halinden memnun görünüyordu. Ancak Shorty Calley'in kiraladığı adam bir hafta önce bir alemden eve dönmüş ve Ford F-250'sini babamın mutfağına sürerek gereğinden fazla temiz hava yaratmıştı. Ondan sonra babam soluğu benim evimde aldı.

Eski kot pantolonumu, yıpranmış botlarımı, birkaç kat gömleğimi giyip yıpranmış bir kapüşonluyla tamamladığımda babam mutfığa dönmüş, termal fincanlara kahve dolduruyordu. "Newt ve Earl'ün dün gece ateşlendiğini duydum."

Saçlarımı alnımdan fırçaladım. "Onları neyin harekete geçirdiğini bilmiyorum."

Bunu düşündü. "Aşk ya da para. Her şey buna bağlı."

Poupon'un tabağına mama attı ve o da yalayıp yutmaya başladı. "Johnson'larda ikisinden de pek olduğunu sanmıyorum."

Boş sürahiyi tezgâhın üzerine koydu. "Bu çocuklar fazla harcama yapmazlar, bu yüzden belki de bir sürü biriktirmişlerdir." Durdu ve gözlerinin içine baktı. "Sevgiye gelince, hepimiz bundan daha fazlasını kullanabiliriz."

Arkasını döndü ve beni, bu son tekrar aramaya başlamam için beni cesaretlendirmek amacıyla mı söylediğini merak etmeye bıraktı. Ya da sonsuza kadar yalnız kalmaya niyetli olmadığı konusunda beni uyarmak mı istemişti? Her iki durumda da içim kıpır kıpır oldu ve cevap vermedim.

Babam omzunun üzerinden konuştu. "Ben tatlıyı getireyim."

Tezgâhın üzerinde çift katlı bir turta gördüm, şüphesiz bu kokunun sebebi de oydu. "mı yaptın?"

"Dondurucunuzda bulduğum kirazlardan. İyi ki onları almışsın, yoksa markalaşmaya götürecek bir şeyimiz olmazdı."

Babama markalaşmaya her zaman yemek götürmediğimi söylediğimde, gerçek Sandhillers'ın insanlara nasıl davrandığına dair bir ders vermeye başladılar. Bu iş için sabahın çok erken saatleriydi.

"Kirazlarım olduğunu bilmiyordum. Belki Louise bir ara onları oraya sıkıştırmıştır."

"Bu arada domuz yağına bitmiş." Yarım buçuk buzdolabını karıştırdı.

"Hayatımda hiç domuz yağı satın aldım mı bilmiyorum, bu yüzden dışarıda olduğuma şaşırmadım."

Yarım buçuğu koymadan önce ikimizin de fincanını düzeltti. "Kabuk için ihtiyacım olan bardağı Wanda Jenkins'ten ödünç aldım."

Wanda Jenkins mi? Kasabada yaşıyordu ve kuaför salonu işletiyordu. Bir zamanlar kereste deposunun sahibiyle evliymiş. Sonra Broken Butte'den bir çiftçiyle kaçmış. "Geri döndüğünü bilmiyordum."

Kapaklarını kapattı. "Evet. Salonu tekrar açtım. Buzdolabından şu jöleli salatayı al." Bardağı bana uzattı ve turtayı aldı. "Hadi gidelim."

Buzdolabını açtım ve bana neredeyse antika olduğunu söyleyen pembe tonunda yabancı bir Tupperware kasesi buldum. "Bu mandalinalı portakal salatası mı?" Onu kaptım.

Oturma odasından ön kapıya doğru yolu yarılarmıştı. "Cool Whip ile, evet."

Hemen koştum. "Bunu yaptığını hiç görmemiştim."

"Ben yapmadım ama Trudy Drake'e her zaman sevdiğimden bahsettim ve o da benim için biraz hazırladı. Sen ve ben hepsini yiyemeyiz, bu yüzden markaya götürüyoruz."

Trudy Drake mi? Barby Drake'in baldızı olan postacıydı. Kocası geçen yıl vefat ettiğinde, otuz yıl Güney Dakota'da yaşadktan sonra Hodgekiss'e geri taşınmıştı.

Onu ön verandadan pikabına kadar takip ettim. Şerif kruvazörümün arka koltuğunda lüks içinde yolculuk etmeyi tercih eden Poupon, babamın torunlarının çoğundan daha yaşlı olan bu kamyonete atlamasını gerçekten istediğimi teyit etmek için bir an tereddüt etti.

Ona kesin bir seçenek sundum. "Ya içeri gir ya da evde yalnız kal."

Seçeneklerini tartıyor gibiydi. Poupon önce bir pençesini, sonra diğerini taksinin zeminine koydu ve mümkün olduğunca az bir çabayla kendini içeri atıp bank koltuğunun ortasındaki yerine yerleşti.

Çiftliğe giden yarım saatlik yol için yerleştik. Babamla aramızdaki en iyi şey, eğer havamızda değilsek konuşmaya devam etmemize gerek . Ona Wanda ve Trudy hakkında sorular sormak istesem de, sessizce yol almayı tercih ederdim.

Sabahın erken saatlerinde özel bir sessizlik vardır. Güneş doğmadan önce, kanguru fareleri ve baykuşlar dışında herkes uyurken. Gün ışığına gün batımından daha yakın olduğunda, önümüzdeki gün karşılaşacağım zorluklar ne olursa olsun, iyi bir şeyler yapma fırsatına sahip olduğuma dair bir tür umut. Konuşma bu kıvılcımı söndürme potansiyeline sahipti. Yeni bekar olmuş, altmışlı yaşlarının sonuna gelmiş babamın neden benden daha fazla romantizm bulduğunu anlamak için bolca zamanım olacaktı.

Otuz dakika sonra, iki yüksek tepenin arasından geçip, geniş bir vadiye açılan ve diğer tarafında pamuk ağaçlarının arasına sıkışmış, iyi aydınlatılmış tek katlı bir evin bulunduğu toprak yoldan dümdüz ilerlediğimizde hava hâlâ karanlıktı. Vadi tabanı boyunca uzanan saman çayırıları Sarah'nın bakmayı çok sevdiği geyik sürülerini kendine çekiyordu, saman mahsulüne verdikleri zarardan nefret etse bile.

Nebraska Sandhills eyaletin yaklaşık üçte birini kaplar ve nüfus açısından olmasa da arazi açısından büyük bir eyalettir. Dünyanın en büyük akiferinin en derin kısmının üzerinde yer alır ve yağışlı yıllarda yeraltı suyu yüzeye temas ederek şaşırtıcı sayıda kuşa ev sahipliği yapan çok sayıda sığ göl oluşturur. Ancak mil kare başına 0,9 kişilik nüfus yoğunluğu ile bana

nefes alabildiğim bir alan. İnsanlardan çok inek, geyik, kuş, çakal ve diğer yaratıkların yaşadığı bu yer, dünyadaki en huzurlu yer olabilir.

Kardeşlerin barda birbirlerine ateş etmeleri ya da ailelerin birbirlerine çok yaklaşımları dışında.

Çiftliğe girdik ve evin önünden geçerek ahıra doğru ilerledik. Açık kapıdan parlak ışıklar sızıyor ve öndeki çitlere bağlı atlara eyer taşıyan figürler etrafta dolaşıyordu. Babam diğer birkaç pikabın yanına park etti, bunlar sabahın ilk işi olan otlakları toparlama ve inek-buzağı çiftlerini getirme işine yardım edecek olan yakın komşulardı.

Güneş doğduğunda, sürü geçici olarak meranın bir köşesine yerleştirilmiş daha küçük ağıllarda olacaktı. Ekibin geri kalanı oraya gelirdi. Genellikle yaklaşık iki düzine kişi gelirdi. Aileler, arkadaşlar, komşular, uzaklardan ziyarete gelenler, kement atma, dağlama, aşılama, kısırlaştırma ve boynuzları çıkarma işlerini üstlenirlerdi. Bugün sıra Robert ve Sarah'daydı. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca başka çiftliklere de yardım edecekler ve bu sahne Sandhills'in yerinde tekrarlanacaktı.

Babam turtayı salata kâsesinin üzerinde dengeledi ve onları eve bırakmak için yola çıktı. Muhtemelen Sarah ve Louise ile bir fincan kahve içecekti, onlar da patates soyuyor ve işçilere verecekleri ziyafet için hazırlıklara başlıyorlardı. Toplama için ata binmekten vazgeçmişti ve bizimle ağılda buluşacaktı.

Bir düdük dikkatimi çekti ve işareti takip ederek en sevdiğim yeğenimin -evet, en sevdiğim bir yeğenim vardı- bulunduğu at römorkuna gittim.

-Carly uzun bir koyunun dizginlerini tutuyordu.

Yaklaştığımda, "Spitz'i senin için getirdim" dedi. Ahırın ışığının yumuşak parıltısında, alaycı hınzırlığı bana doğru parlıyordu.

Römorkun içinde bir tavşanın arka tarafına baktım. "Bu Cactus değil mi?"

Spitz'in dizginlerini bana doğru itti. "Rope bütün kış ona bindi. Geçen yıla göre çok daha oturaklı." Rope, Carly'nin büyükbabasından miras kalan çiftlik Bar J'nin ustabaşısıydı.

Başımı eğdim. "Geçen yıl kıcıımı yere atıp kaçtığı ve beni eve kadar bir mil yürümek zorunda bıraktığı zaman mı?"

Yaramaz bir kıvılcımla parladığında, onu yakalayıp sarılmamak için kendimi zor tuttum. Onu kaybetmeye çok yaklaştım. Ancak son iki yıldır Lincoln'deki üniversiteye kayıtlıydı (Go Big Red) ve geçen yıla kadar ruhundaki ağırlığın bir kısmının kalktığını ve yaramaz doğasının geri döndüğünü görmemiştim. Ellerimi kendime sakladım, çünkü biz Tilki'ydik ve kendiliğinden sarılmak gibi şeyler yapmazdık.

Karavana girdim ve onu çözmek için Kaktüs'ün etrafından dolaştım. "Şimdi bana Spitz'in ne kadar uslu olduğunu gösterebilirsin. Ben Cactus'ü alacağım."

"Yaşlı kadın," diye alay etti.

Haklı olabilirdi. Takvime göre o kadar da yaşlı değildim ama içimde bir şeyler kendimi yaşlı hissediyordu. Bir evlilikte başarısız olmuşum ve biriyle çıkma işini kesinlikle yüzüme gözüme bulaştırmıştım. Kendimi bir parçam gibi hissettiğim adamı kendimden uzaklaştırmayı başarmıştım, öyle ki neredeyse iki yıl sonra hâlâ onu hayal ediyordum. Muhtemelen hiçbir zaman kendi çocuğum olmayacaktı. Eğer birileri gezegendeki aşırı nüfus artışından endişe duyuyorsa, Tilkiler benim neslimde kotalarını doldurmuşlardı, bu yüzden bu kadar çok yeğenime teyze olmakla yetinmek beni tatmin etmeliydi.

Eyerlerimizi bağlamayı bitirdiğimizde Carly, "Zoe'nin partisi için bebek arabası almak konusunda Diane ile konuştun, değil mi?" dedi.

Eyeri Cactus'ün sırtına ve altındaki battaniyeyi düzelttim. "Ona mesaj attım. Neredeyse iki haftası var."

Carly eyerinin üzengileriyle oynadı. "Ona hatırlatırım."

Diane ve Carly'nin yakınlığını gerçekten kıskanmadım. Ama paylaştıkları sırlar Carly'nin güvenliği için beni endişelendiriyordu. Tamamen yetenekli ve tamamen yetişkin yeğenime karşı anne-ayrı eğilimlerimi kontrol altında tutmaya çalışmak bir mücadeleyleydi.

Robert, bir yaştan az farkla ağabeyim, bize doğru yürüdü. Kucağında Ted'in oğlundan sadece üç hafta küçük olan kızı vardı. Brie başını Robert'ın omzuna yaslamış, uykulu gözlerle etrafı süzüyor, başparmağını ağzına götürmüştü. "Little Bit'i içeri götürmem gerekiyor. Sen dışarı çıkıp başlayabilirsin." Bize daha fazla talimat vermesine gerek yoktu. Robert ve Sarah'nın bu çiftlikte geçirdikleri dokuz yıl boyunca bu rutini takip etmiştik.

Çiftlik teknik olarak Sarah'nın babasına aitti. Kendisine miras kalan ve geliştirdiği üç çiftlikten sadece biriydi. Scottsdale'de avukatlık yapan Garrett adında tek bir erkek kardeşi olan Sarah, çiftliklerin tamamını miras olarak almasalar bile, eninde sonunda Robert'la birlikte işleteceklerini düşünüyordu.

Carly, Robert'ın kızına tavşanlarla ilgili uydurma bir şarkı söyleyerek başka bir çift atlıya doğru acele edişini izledi. "O çocuk için çıldırıyor." Sesindeki hüznün bana kendi babasını ve aralarındaki yakınlığı hatırladığını söylüyordu.

Yine içimden ona sarılmak geldi. "O yaşta annen ve baban seni önlerinde eyere bindirmişlerdi. Robert'ın da aynısını yapmak isteyeceğini tahmin ediyorum."

Spitz nefesini bıraktığında Carly gevşekliği emmek için kolan kayışını çekti. "Sarah, Louise ile evde kafese kapatılmış bir kaplan gibi olmalı, yemek pişiriyor ve bir bebeğe bakıyor."

Markalaşma günü kız kardeşim Louise'in parladığı gündü. Çoğu gün bir aft kadar rahatsız ediciydi, ancak bir markalaşma yemeğini sanki bunun için doğmuş gibi organize edebilir ve yönetebilirdi.

Tıpkı benim gibi Sarah da mutfakta kızartma yapmak ya da peynirli makarna karıştırmak yerine dağlama ağılında, çamur ve inek gübresine bulanmış bir şekilde dağlama demirini kullanmayı ya da aşı tabancasını sıkmayı tercih ederdi. Bebeği olmadan önce Sarah akşam yemeğini Louise'e bırakırdı. İyi bir arkadaş sabahı onunla geçirirdi, sığırları gütmek için gizlice kaçmazdı.

"Çocuk sahibi olmanın dezavantajları var." Üzengiye bir çizme yerleştirdim ve kendimi Cactus'ün eyerine çektim.

Arka kapı çarpıldı ve bir figür mutfak pencerelerinden gelen ışıktan bahçenin gölgesine doğru hızlı adımlarla bize doğru yürüdü.

Şerif olarak pek çok belayla karşılaşmıştım ama bu olay içime Tanrı korkusu saldı.

Sarah'nın kalın atkuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyor, uzun bacakları onu Carly ve benim atlarımızın üzerinde oturduğumuz yere taşıyordu.

"Nereye gittiğini ," dedi bana. Sarah ve ben anaokuluna başladığımızdan ve aynı sıraya oturduğumuzdan beri çok iyi arkadaşlık. O zamandan beri çok şey paylaşmıştık, lisede mezuniyet töreninde küresel ısınmayı protesto ettiğimiz için uzaklaştırılmamız da buna dahildi. Kyoto Protokolü yeni toplanmıştı ve biz yaşımızın ötesinde bilgeydik - ya da öyle sanıyorduk. Üniversitede oda arkadaşıldık ve şimdi de baldız olduk.

"Sığırları topluyorum." Korkak yürekli kaçış umutlarım buraya kadarmış.

Robert bize katıldı, Brie'yi Sarah'nın göğsüne sokulabilmesi için bıraktı ve başını Sarah'nın boynunun omzuyla birleştiği kıvrıma soktu. Başparmağı hâlâ ağızındayken Brie'nin gözleri kapandı.

Sarah ve Robert kısa bir öpücük paylaştılar, o kadar doğal ve zahmetsizdi ki içime keskin bir özlem oku gönderdi. Böyle bir aşka sahip olabileceğimi hayal bile edemezdik. Robert, "Burada oldukça meşguldü. Muhtemelen uzun bir uykuya dalacaktır."

"Aşırı uyarılmadığı sürece." Sarah Brie'nin sırtını sıvazladı. "Ama eğer uyumazsa, Kate Teyze onunla ilgilenir."

Sanki atıma atlayıp gitmeye hazırmışım gibi daha uzun oturdum. "Şu çiftleri toplamak için harekete geçmeliyim."

Kardeşim Jeremy ve başka bir kovboy atlarını tırısı kaldırarak yanlarından geçtiler.

Sarah'nın kahkahası sertti. "İyi denemeydi. Eğer benim evde olmam gerekiyorsa, sen de olmalısın."

Sabahın durgun havasında sesim mızızlanıyordu. "Hadi ama. Benim bebeğim olmadı."

Robert önce beni, sonra da Sarah'yı tedirgin bir havayla süzdü.

Carly başıyla onu onayladı. "Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, geri çekilirsin ve bırak onlar halletsin."

Batmıştım ve bunu biliyordum. Sarah'ya benimle üç günlük bir patika sürüşü yapmasını teklif ettiğimde ona hayır diyemediğimden fazla hayır diyemezdim. Bryant'ta bir sokak dansına gitmek istemişti ama ben bir erkek arkadaşımдан ayrılmıştım ve onu yeni kız arkadaşıyla orada görmek istemiyordum. Bu yüzden Sarah'ya benimle bir maceraya atılması için yalvardım. İlk gece çıkan bir fırtına uyku tulumlarımızı ıslattı ve atları ürküttü, bu yüzden kaçtılar. Yine de devam etmesi için yalvardığımda Sarah beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Eylerden kaydım.

Carly Spitz'i tekmeledi ve Spitz sıçrayarak gitmek için şaha kalktı. "Siz ikiniz lezzetli yemekler pişirdiğinizden emin olun."

"Canın cehenneme," dedi Sarah ve diğerlerinin peşinden koşarken Carly'nin kahkahası çınladı.

Robert yeterince hızlı geri çekilmemişti. Sarah ona ters ters baktı. "Cam tavanlar herkes için kırılıyor, kadın CEO'lar ve politikacılar için. Ve Zamanın Unuttuğu Ülke'de, sen markamızı yönetiyorsun ve ben ev yapımı akşam yemeği ekmekleri servis etmek ve çocuklarla ilgilenmek zorunda kalıyorum."

"Ekmek mi yaptın?" Şimdi heyecanlanmıştım.

Robert onun omzunu ovuşturdu. "Bu adil değil ama bu sabah ataerkilliği yıkmayacağız. Baban çoktan ölmüş olurdu."

Sarah Brie'nin poposunu okşadı. "Baba, tabii." Boyun eğerek eve doğru yola koyuldu. "Hadi Kate. Belki Louise peyniri rendelemene izin verir."

Sabahı dükkânda masalar kurarak, Louise'in talimatlarına göre karıştırarak, doğrayarak, dilimleyerek geçirdik.

Güneş doğduktan epey sonra, Brie'yi uyutmayı başardık ve Sarah ile birlikte ön verandaya çekildik.

Bir fincan kahve.

Yonca tarlasından yükselen pus, yeşil yaprakları ve tek tük mor çiçekleri bir empresyonist ressamın en güzel rüyasına dönüştürüyordu. Karatavuklar serçeler ve sarı ispinozlarla kibitz yaparken, kızarmış bifteğin lezzetli kokusu hala çiğ olan çayırın taze kokusuna karışıyordu.

Sarah verandadaki salıncağa yaslandı ve gözlerini kapattı. "Garrett'in damgalama için geldiğini söylemiş miydim?"

Yastıklı sandalyeye oturdum ve çizmelerimi parmaklıkların üzerine koydum. "Lord Gary bir günlüğüne tacı takmak için eve mi geldi?" Hiç kimse ona Gary demezdi.

"Alden ve Ellie dün gece onu almak için Broken Butte'a gittiler." Sesine bir burukluk çökmüştü. "Benim de onlarla gitmemi istediler ama birinin markalama için işleri hazırlaması gerekiyordu."

Alden, krallığını bazen kaprisli bir el ile yöneten Sarah'nın babasıydı. Sarah'nın annesi Ellie, Garrett'in göbek bağı tarafından neredeyse boğulduğu ve anne karnından mavi ve zayıf bir şekilde çıktığı günden beri üzerine titriyordu.

"En azından Sheila'yı getirmemiş." Bu Garrett'in karısıydı; solgun, sıska, güneşin tenine vurmasından korkan bir kadın. Yemek yapmıyor, bulaşık yıkamıyor, markacılarla sohbet etmiyor ya da emlak işlerini yürüttüğü dizüstü bilgisayarından uzaklaşmıyordu. "Geçen seferden sonra geri gelmeye cesaret etmesine şaşırdım," dedi.

Bu beni güldürdü. "Ne zaman oldu bu? Dört yıl önce mi?" Sarah dağlama demirini kullanıyordu ve Garrett devralmaya çalışmıştı. Sarah da onun botlarını dağlayarak karşılık vermişti. O gün Denver'a gidecek kadar sinirlenmiş ve uçakla Arizona'geri dönmüştü, ki ben bunun aşırı bir tepki olduğunu düşünmüştüm, çünkü demir ayağına girmemişti.

Sarah'yı büyük bir Garrett hayranı olmadığı için suçlamadım. Ailesi, Scottsdale golf sahasının üçüncü yeşilinde bir McMansion satın alan, birkaç hayır kurumunun yönetim görev yapan ve uluslararası bir hukuk firmasında ortak olan başarılı oğullarıyla övünme fırsatını asla kaçırmadı. Garrett birkaç yılda bir kasabaya gelir, Sandhills köylülerini kendine hayran bırakır ve tekrar giderdi.

Sarah'nın yaşılanan ve bana göre huysuz ebeveynleriyle başa çıkması gerekiyor.

Paravan kapı açıldı ve Louise çenelerini de beraberinde sürükleyerek dışarı yuvarlandı. "İşte buradasın."

Sarah ona alışılmadık bir şekilde suçlu bir bakış attı. "Ara verdik. Bir şeyler yapmalı mıyız?"

Louise, Sarah'nın yanına oturdu ve salıncağın düşmesini sağladı. İçeriden bilgi almayı umarak bakışlarıyla beni süzdü. "Newt ve Earl'ün dün gece Long Branch'ta kavga ettiklerini duydum."

"Evet."

Sert cevabım onu yıldırmadı. "Ted'in resmi olarak orada olduğunu duydum."

Sarah "Pislik" der gibi bir nefes verdi.

Louise ona yan gözle baktı. "Dahlia'nın onun orada olmasını nasıl ayarladığını bilmiyorum, belki de tesadüftür ama seni uyarmalıyım Kate. Dahlia tüm kasabada senin hakkında kötü konuşuyor."

Kahvemi yudumladım ve güneşin evin önündeki otağı ısıtmasını izledim. Bir dişi geyik ve yavrusu otliyordu, bizimle hiç ilgilenmiyorlardı. "Benden hiç hoşlanmadı."

Louise bilgelik dağıtmayı en az unlu mamullerini dağıtmayı sevdiği kadar severdi. "İyi geçinmek için en ufak bir çaba gösterseydiniz, bu kadar düşman edinmezsiniz."

Sarah güldü. "Dahlia tarafından nefret edilmek bir onur nişanıdır."

Louise itiraz etmedi ve daha sinir bozucu olabilecek başka bir konuya doğru ilerlediğini söyleyebilirdim.

"Evet, Kate." Umut verici bir başlangıç değil. "Babam nasıl?" Sıradan sohbet çabası inandırıcı değildi.

Hareketsiz kaldım, bir T-rex gibi hareket görmezse saldırmayacağını umuyordum. "Tamam."

Yer değiştirerek salıncağın ve Sarah'nın kolçağa tutunmasına neden oldu. "Onunla konuşman gerek."

"Onunla her zaman konuşurum."

Sarah'nın gözleri parladı ve Louise'in nereye gittiğini bilip bilmediğini merak ettim.

Louise öne doğru eğildi, salıncağın koltuğunu yatırdı ve neredeyse Sarah'yı güverteye fırlatacaktı. "Davranışları hakkında."

"Hayır." Kahve fincanımı tutarak ayağa kalktım.

Louise de ayağa fırladı ve Sarah'yı zıplattı. "Çok fazla içiyor, geç saatlere kadar dışarıda kalıyor. Etrafta dolaşıyor..." Sesini alçalttı ve rezil olmuş gibi görünmeyi başardı. "Kadınlar."

Kapıyı açtım ve içeri girdim. "Beni ." Louise'in söylediği başka her şeyin üzerine kapıyı kapattım ve sesinin yükselişine bakılırsa çok şey söylemişti.

Kısa bir süre sonra, sayım yapmak üzere damgalama kalemine gönderildim.

Tipik Sandhills baharını yaşadık, Mart ayında sıcaklığın birkaç saatliğine altmışların üzerine çıktığı birkaç gün yaşadık. Kışın geri kalanı son birkaç hafta için yerleştiğinde hepimizi umutsuzluğa sürüklemeye yetti. Sonra Nisan, giderek daha sıcak ve güneşli günleriyle, en dayanıklı ruhu kırmak için tasarlanmış son yoğun kar yağışı ile zirveye ulaştı. Kısa bir süre önce, soğuk, gri günlerini öngörülemez bir acımasızlıkla vuran, ancak kalbinizi kırabilecek kadar mavi gökyüzü ile yetmiş artı derecelik günlere serpiştiren Mayıs'a veda ettik. Ve şimdi, önünde tüm umut ve vaatleriyle yeni doğmuş bir bebek gibi Haziran'ı karşıladık.

Bugün, güneş doğduktan birkaç saat sonra, güneş dağlama ekibinden ilk katmanları çekmiş ve onları muhtemelen bir saat içinde atacakları sweatshirtlerle bırakmıştı. Eğer propan dağlama ateşinin gürültüsü olmasaydı, çayır kuşları, karataavuklar, serçeler ve tüm kuzenleri bize serenat yapıyor olacaktı.

Babamın kamyonetinden indim ve sayımı yapıp Sarah'ya sonuçları mesaj attım. Louise, Sarah ve ben yirmi yedi kişiydik ve en yakın komşu kadınlardan birkaçının da pasta ve salatalarla gelip servise ve dedikoduya yardım edeceğine güvenebilirdik.

Sürü bir köşede toplanmıştı ve üç kementçi aralarında gizlice dolaşarak buzağıları seçiyordu. Diğerleri NASCAR pistindeki pit ekibi gibi çalışıyordu. Aşıcılar, damgalayıcılar ve diğer herkes aşağı indi ve birkaç saniye içinde iş tamamlandı ve sersemlemiş yaratık annesini bulmak için serbest bırakıldı.

Her yer yanık saç kokuyordu ve bir takım atmosferi vardı. Kükreyen propan sobası, bağırان sığırlar, bağırان insanlar, süreci anlamadıysanız kaos gibi görünürdü. İş zordu, ancak komşular ve arkadaşlar bir araya geldiğinde bol bol şaka ve alay vardı. Her yaştan insan katıldı. En genç ve en az becerikli olanlar buzağıları güreştirmek için çalıştırılırdı.

Robert geçici panel çitin yanında durdu. Sığırlar toplandıktan sonra gelen komşuların ve arkadaşların pikaplarının ve SUV'lerinin yanına park etmemi izledi. Her damgalama ağılını işaret eden organize kaosun ortasında ona doğru yanaştım. "Seni kaytarıcı. Şimdi de büyük patron oldun ve çalışmak zorunda değil misin?"

Uzun boylu ve zayıf Robert, başında tozlu, yıpranmış siyah şapkasıyla operasyonu inceledi. "Bir işim vardı." Alışılmadık bir acılıkla konuşuyordu. "Ama görevden alındım."

Sarah ve Robert çiftliği gerçek bir ortaklık olarak işletiyorlardı, ancak Robert erkek olduğu için damgalama onun sorumluluğundaydı. Tüm çiftlikler bu ataerkillikle çalışmıyordu ama Sarah'nın ailesi buna sıkı sıkıya bağlıydı. Komşuları aramış, aşılama, kement atma, güreşme ve etiketleme görevlerini dağıtmıştı. Sarah'nın babasının geçirdiği küçük felç onu güçsüz bıraktığından ve telaşlı inek sürüsünün etrafında güvende olmadığından, Robert'ın vekil çiftlik sahibi olarak görevi dağlama demirini kullanmak olacaktı.

Ütüyü tutan kişinin yerini tespit ettim. Ah. Robert'ın yorumundaki rahatsız edici ton anlamlıydı.

Garrett Haney, propan ateşinin ısıttığı elli beş galonluk fıçıdan bir dağlama demiri çıkardı. Sarah ile aynı kahverengi saçlara sahipti, bir şampuan reklamı için biçilmiş kaftandı. Onunkiler de bir tür hassas kesimle şekillendirilmişti ve bu sayede mükemmel duruyor, esintiyle neredeyse hiç karışmıyordu. Kalemdeki yüzlerin çoğu gibi yılların yıpratıcılığına maruz kalmamış pürüzsüz bir cildi vardı. Sarah'ya göre Scottsdale'deki pahalı bir spor salonunda geliştirilmiş bir fiziğe sahip, uzun boylu, geniş omuzlu ve formdaydı.

"Sarah bana büyük gün için hazırladığını söyledi," dedim.

Robert ona ters ters baktı. "Yaklaşık bir saat önce geldi. Alden şoförlüğünü yaptı, şüphesiz mimozalar ve Benedict usulü yumurtalardan sonra."

"Bu onun ailesinin markası, sanırım buna hakkı var," diye Robert'ı kışkırttım.

İşe yaradı ve homurdanmadan önce çenesini sıktı, "Kar fırtınasında buzağı çekip sabahın ikisinde küvette ısıttığında, o zaman damgalamada çiftlik sahibini oynamaya hakkı olduğunu söyleyeceğim."

Sonunda sırtışıma yakalamak için çatık kaşlı yüzünü bana çevirdi. Yüzü rahatladı. "Anladım. Ama lanet olsun, patron oymuş gibi davranması beni çok kızdırıyor."

"Pek ortalıkta görünmüyor, o yüzden ya bunu aşarsın ya da ölürsün." Ona her zamanki Fox sempati dozunu verdim.

Robert başıyla diğer tarafını işaret etti, ben de ineklerin ve damgalama oluşturduğu kalabalığın arasından baktım. Dokuz yaşındaki yeğenlerimizle aynı yaşlarda sıska bir çocuk, geçici çitin yanına yaklaştı. Kot pantolonunda ve tenis ayakkabılarında tek bir toz ya da gübre lekesi bile yoktu. Korkmuş görünüyordu. "Garrett'ın oğlu, Tony. Zavallı çocuk ne yapacağını bilmiyor."

Scottsdale, Arizona'da büyümüş. Belki hayvanat bahçesinde bir at görmüştür. Çiftliği pek sık ziyaret ettiğini hatırlamıyorum. "Neden ona yardım etmiyorsun?"

"Burada kalıp somurtmayı tercih ederim," dedi Robert. Bana göz kırptı ve çitten iterek Tony'ye doğru ilerledi.

En küçük kardeşim Jeremy, Carly'nin yanında, sabit atını sürerek sürünün içine daldı. Tuff Henderson ipini fırlattı ve küçük bir buzağı yakaladı. Onu Louise'in dokuz yaşındaki ikizleri Mose ve Zeke'e doğru sürükledi.

Onu yere yatırmak için mücadele ettikten sonra Garrett dağlama demiriyle yaklaştı. Damgalama prestijli bir işti. Damgalar sadece değerli olmakla ve nesilden nesile aktarılma kalmaz, aynı zamanda damgalama yasaları damganın yerini de belirlerdi; sol ya da sağ, kalça, orta, omuz.

Garrett parlak kovboy çizmesini buzağının üzerine koyarak onu sabitledi ve dağlama demirini deriye bastırdı.

Jeremy bağırды, birkaç kişi daha katıldı, bir at kişnedi ve Mose ile Zeke çocuk oldukları için dikkatlerini buzağıdan sürüdeki kargaşaya çevirdiler. Buzağı bir tekme attı ve tedirgin oldu.

Garrett'in sadece bir ayağı yerdeydi. Geriye doğru düştü ve kışının üzerine düştü.

Bu sırada Spitz, ona sakinleşmesini söyleyen Carly'yi yalancı çıkarma aşamasındaydı. Şaha kalkmıştı ve şimdi en iyi at tepeleme taklidini yapıyordu. Carly iki elini de boynuza dayamış ve dizlerini sıkmıştı ama savaşı kaybediyordu. İnekler ve buzağılar ağılın geçici panellerine hücum ediyordu. Herkes koşuyor ve bağırıyordu, bazıları inekleri diye ağılın ortasına doğru yaya olarak sürmeye çalışıyordu. Herkesin bir görevi varmış gibi görünüyordu ama aynı görev olması gerekmiyordu, bu da düzensiz bir ağıl yaratıyordu.

Carly'nin Spitz'in başının üzerinden geçtiği sırada bir grup inek bir paneli devirdi ve hepsi birden koşarak arbededen uzaklaştı.

Paniğe kapılan sürünün toparlanması saatler sürdüğü ve markalı buzağılar markasızlarla karıştığı için bu bir felaketti ve başka bir ayıklama aşaması gerektiriyordu.

Etrafımda kaos akarken, Carly'nin yanına koştum, kendini dik tutması ve omzunu ovması için tam zamanında yetiştim. Kan yoktu, tüm uzuvları çalışıyordu, birkaç morluk ve ağrıyan kaslarla hayatta kalabilirdi. Ona kibirli bir homurtu verdim. "Rope'un Spitz'i nasıl görebiliyorum."

Robert, sakın ve bitkin bir Spitz'in dizginlerini tutarak ortaya çıktı. "Yerinde olsam utanırdım. Şu tatlı çocuğa bak."

Carly onu kolundan itti. "Benim dayandığımın yarısı kadar bile dayanamazdın."

Başımı salladım. "Sekiz artı yapardı. En son ata , kapıdan dışarı atılmıştın."

Robert cevap veremeden Garrett fırladı, kolunu Tony'nin omuzlarına dolamıştı ve çocuk da sürükleniyordu. "Ne oluyor lan? Bunların hepsi senin için bir şaka mı?"

Robert'in çenesi yükseldi ve yüzü sertleşerek mizahtan eser bırakmadı. "Carly'nin tutunmaya çalışırken oldukça komik görüldüğünü kabul etmelisin."

Garrett Tony'yi daha yakına çekti, eli çocuğun omzunda bembeyazdı. Yüzünü Carly'ye doğru itti, içinden sıcak bir öfke fışkırıyordu.

"Birisi yaralanabilirdi."

Hiç düşünmeden Garrett ve Carly'nin arasına girdim. "Hey. Buna gerek yok."

Garrett bir an Carly'yi başımın üzerinden inceledi. "Ürkek bir atı damgalamaya getirmek sorumsuzluk olur."

"Vay canına," diye karşılık verdi Robert. "Açık havada hayvanlarla çalışıyoruz, iklim kontrollü bir ofiste belgelerle değil. Beklenmedik şeyler olabilir."

Sarah'ya benzediği için bana çok tanıdık gelen Garrett'ın yüzünde bir müdürün sert gözleri ve sert duruşu vardı. "Daha güvenilir bir ata binmeliydi. Ya da ipi başkasına bırakmalıydı."

"Kimsenin canı yanmadı," dedim, gerçi muhtemelen bunun dışında kalmalıydım. "Rahatla biraz."

Garrett gözlerini bana dikti, sonra Carly'ye kaydı ve Robert'ın üzerine düştü. "Tilkiler. Her zaman gülmekle ilgilisiniz."

? Ne istediğini sormak için ağzımı açmışım ki gömleğimin cebinde bir titreşim hissettim. Parmaklarımın bir hareketiyle telefonu çıkardım ve "Şerif" diye cevap verdim.

Arkamı dönüp uzaklaşmaya başlamam için geçen saniyede Garrett'ın kahverengi gözlerindeki şaşkınlığı gördüm.

Numarayı tanıdım ve her zamanki santral görevlisi Marybeth'i bekledim. Geri döndü, "10-18 durumu var. Creekside Golf Kulübü. GM bir soygun olduğunu söylüyor."

Sonunda on kodun çoğunu öğrenmiştim ama ikinci bir dil gibi hâlâ tercüme etmem gerekiyordu. Örneğin, 10-18 acil anlamına geliyordu. Bir kolluk kuvveti kodu değil, ama GM'yi genel müdüre çevirmek için düşünmem gerekti. "Hırsız orada mı?"

İçini çekti ve profesyonel ses tonunu yumuşattı. "Hayır. Genel müdür, golf sahası büyük paralı ve büyük isimlerden oluştuğu için biz yerel halktan daha önemli olduklarını düşünüyor. Hırsızlığın ne zaman gerçekleştiğinden emin değilim ama aciliyeti tartışılır."

Gerçek bir suç, Garrett Haney'nin burada suç olarak gördüğü şeylerden daha öncelikliydi, bu yüzden şimdi golf sahasına gitmemem için bir neden yoktu. "Yola çıkıyorum."

Çite doğru koşmaya başlamıştım bile, telefonumu sakladım ve panel kurulmasına yardım eden babama seslendim. "Kasabaya gitmek için bir araç bulmalısın. Benim gitmem gerek."

Garrett'ın ağzı bir karış açık kaldı ve kırmızı yüzünü sekiz çeşit kızgınlık kapladı. Tehlikeli bir durumu terk ettiğimi düşündüğünü sanıyordum. Belki de Carly'yi ihmalkârlıktan tutuklamam gerektiğini düşünüyordu. Sarah haklıydı; o kendini beğenmiş zengin bir adamdı. Muhtemelen Creekside kulübündeki genel müdür gibi.

Babam onaylamak için elini kaldırdı ve ben de çitin çelik basamağına sıçrayıp üzerinden atladım, eski kamyonetine doğru havalanırken botlarım otağa düştü.

İnişli çıkışlı tepeler, yeterli bahar yağmurları ve bol güneş ışığı sayesinde yumuşak bir yeşil örtüye büründü. Yaz fırtınalarla cimrileşmediği sürece, Grand County bu yıl iyi bir sığır eti mahsulü yetiştirebilirdi. Gün ısındığı için camı açtım. İçeri giren rüzgâr, babamın gürleyen ve homurdanan eski Dodge'undan daha fazla gürültü yaratamazdı. Umarım babam kasabaya dönerken Poupon'u almayı unutmazdı. Gözlerimi kısarak aydınlık güne baktım, karanlıkta yola çıkarken güneş gözlüğü almadığım için üzgündüm.

Sandhills'de yılın bu zamanını severdim. Şafak vakti hakkında ne hissetsem de, yaz başları mantıksız bir umuda yol açıyordu. Biraz güneş ışığı ve iyimserlik bana iyi gelirdi. Uzun zamandır kayıp ve özlemin acısını hissediyordum.

Dağlama ağılından çıktıktan sonra tek şeritli asfalt yolda güneye doğru ilerleyerek ve kayalıkları düzeltmek için bıçak kullanılabilecek çakıllı bir arka yoldan geçerek Creekside golf sahasına ulaşmak yaklaşık kırk beş dakika sürdü. Bir tepeyi aşp tekrar tekrar vadiye inerken Black Baldy inek sürüleri ve onların oynaşan buzağıları otlakları süslüyordu.

İnsanlar, çoğu kişinin ıssız bir çayır parçası olarak gördüğü yerde inşa edilen dünya standartlarındaki golf sahasını öğrendiklerinde genellikle şaşırıyorlardı. Sahanın burada inşa edilmesi planı, geliştiricilerin İskoçya'daki ilk sahalara en çok benzeyen araziye bulmak için dünyayı taramasıyla ortaya çıktı. Görünüşe göre, dalgalı, çimenlerle kaplı tepeleriyle bu arazi biçilmiş kaftandı. İskoçya'ya hiç gitmemiş olmama rağmen, ülke hakkındaki izlenimim yeşil, bulutlu, soğuk bir manzara, nem dolu bir hava ve süngerimsi bir zemin şeklindeydi. Burada çoğu zaman pırıl pırıl güneş ışığı, günlerin büyük bir kısmında rüzgar, yıllık sadece on dört inç yağış ve bir kutup ayısını titretecek kadar soğuk kışlar vardı.

Birkaç yıl önce yatırımcılar burada golfçü cenneti olarak gördükleri bir yer buldular ve sahalardan birini tasarlaması için emekli bir golf profesyoneli olan Gary Player'ı işe aldılar. Geliştiriciler ve çim uzmanları getirdiler. Creekside kıyısı boyunca rustik görünümlü kulübeler kurdular, kalın çam kirişleri ve sütunları olan cam ve nehir kayası bir kulüp binası inşa ettiler, bir iniş pisti döşediler ve işletmeye açtılar.

Ne iş ama. En azından hepimiz bunun harika bir girişim olduğunu varsayıyorduk, çünkü çoğunlukla biz ameleler uzak duruyorduk. Creekside sahasında olup bitenler normal Sandhiller'ın günlük hayatını etkilemezdi. Zenginler ve ünlüler, , spor efsaneleri, aklımızın alamayacağı servete sahip olanlar özel jetlerle gelir, golf oynar, sahte rustik kulübelerinde kalır, birbirleriyle ilişki kurar ve uçup giderlerdi. Biz onları görmedik; onlar da bizim varlığımızdan haberdar değildi. yaradı.

Restoran ve temizlik personeli yerel kadınlardan oluşuyordu. Evet, hepsi kadındı çünkü Sandhills erkekleri böyle şeyler yapmazdı. Caddie'ler ve saha bakım görevlileri çoğunlukla yaz için gelen üniversite öğrencileri ve ara sıra da liselilerden oluşuyordu. Şef ve saha görevlisi ile yönetimden herhangi biri dışarıdan işe alınıyordu. İlkbaharda gelirler, sahada yaşarlar ve sonbaharın sonlarında çekip giderlerdi. Ara sıra, saha görevlisi Gus MacMartin de Long Branch'a gelirdi. Gürültülü kahkahaları ve hazırcevap şakalarıyla renkli bir karakterdi.

Eğer Sandhills İtalya ise, Creekside kulübü de Vatikan'ı. Bizden tamamen bağımsızdılar. Sid, Dahlia Dahlia'nın kız kardeşleri de dahil olmak üzere yerel halktan daha varlıklı ve sosyal olan birkaç üyeliği vardı. Pahalı olduğunu söylemeye gerek yok. Yıllık ücretleri ödemediğiniz sürece restoranda yemek yiyemiyor ya da güzel sahada golf oynayamıyordunuz - tabii doğal çayır pürüzleri olan, ağaçsız ve doğa yapımı kum sığınakları olan bir sahaya güzel diyebilirsiniz. (Ben dedim.) Yine de golf oynayacak olsaydım, yapraklı ağaçların gölgesinde yemyeşil canlılarla çevrili olmak isterdim.

Eğer izolasyon çekilişlerden biriye, Creekside kulübü kazanan oldu. Beni götürmesi için bir uçak kiralamak gerçekten de araba kullanmaktan daha kolay olurdu, özellikle de babamın Dodge'u ile. Engebeli yol, yumuşak kumların arasından bir tepeden aşağıya doğru kıvrılıyordu ve iki sapak beni yüzünden rotamdan saptırdı. Açık camlarımdan tozlar püfördüyordu ve yolun yarısına geldiğimizde 747 Jumbo Jet büyüklüğünde bir yaban arısı yerdeki bir delikten uçtu. Eğilmem ve sertçe vurmam arıyı uzaklaştırmak için pek bir işe yaramadı ama beni yolun bir kum tepesine gönderdi.

Sabrim tükenmeye başladıktan sonra yoluma devam ettim ve yalnız bir tepenin etrafındaki son virajı döndüm. Yabani otlardan uçsuz bucaksız çayır arkamda kalırken, önümde ışıltılı bir kale gibi kulüp binası uzanıyordu. Kentucky'yi kıskandıracak kadar yeşil ve geniş çimler ve canlı aslanağızları, asterler ve mümkün görünenden daha fazla kadife çiçeği ile kaplı bozulmamış siyah yollar burayı neşeli ve misafirperver kılıyordu.

Babamın kamyonetini portikonun altında durdurdum ve neredeyse yolun tozunun yeni silinmiş bir zemindeki çamurlu ayak izleri gibi kaldırıma yerleştiğini hissettim.

Kulüp binasının çılginca uzun ve ince ön kapıları açıldı ve dört orta yaşlı beyaz adam dışarı çıktı. Pastel renklere golf tişörtleri, haki şortlar, kramponlu ayakkabılar ve yanlara doğru dağılmış gri saçlar. Onları birbirinden ayırmak için çok bakmam gerekecekti ama bahar polenleri gibi etraflarına yayılan zenginlik .

Ben dışarı çıkmadan önce kulüp binasından daha genç bir dörtlü fırladı. Daha enerjik, daha parlak renkli giysiler, daha koyu tonlarda ten ve saç, ama aynı kendinden emin ve fethedici tavır. Grupların başlangıç tişörtlerine doğru gittiğini düşündüm.

Tozlu botlarım yola çıktığında, tenis ayakkabılarının çıkardığı sesle başımı kaldırdığımda Opie Lundgren'in dörtnala bana doğru geldiğini gördüm.

Tıpkı adaşı gibi, Opie'nin de havuç kırmızısı saçları, burnuna yayılmış bakır çilleri ve küçük kardeşim Jeremy'nin arkadaşları arasında onu en sevimli kılan kolay gülümsemesi vardı. İlkokuldan beri birlikte takılırlar ve yine de birlikte cehennemden paylarını alırlardı. Bir bakıma Jeremy ve Opie akraba sayılabilirlerdi çünkü Opie'nin kız kardeşi Jeremy'nin oğlu Mason'ın annesiydi. Mason, Noel tatilinde eve gelen üniversiteli bir kızla lisede yaşanan bir cilveleşmenin sonucuydu. Küçük adam hepimiz için bir hazineydi ve bazı kızların dediği gibi bir kez bile "ayıp" olarak görülmedi. Mason'ın annesi başka biriyle evlenip Tulsa'ya taşınmıştı ve Mason'ı çok fazla göremedik.

Creekside Golf tişörtünün yağ ve çimen bulaşmış kısa kollarından uzanan cılız kollarıyla bana el salladı. Sözlerini aceleye getirdi. "Hey, Kate. park edeyim." Opie

liseden mezun olmadan önce dükkânda çalışıyordu.

Babamın arabasına bir göz attım. "Bu eski güzelliğin burayı kokutmasını istemiyor musun?"

Opie omzunun üzerinden kulüp binasına baktı; kapıları açıldığında, gördüğüm ilk dörtlü ile eşleştiklerine şüphe olmayan bir grup kadın dışarı fırladı. Modaya uygun ve şık spor kıyafetleri içinde, bir farenin uyuyan bir kedinin yanından geçmesi kadar dikkatle yanımızdan geçtiler.

Opie başını salladı ve kadınlara gülümseyerek bana döndü. "Um. Vale hizmeti."

"Sen bir tamircisin, vale değil."

Ağzını buruşturdu. "Sadece, evet. Bu imaja uymuyor."

"Bunu görebiliyorum." Güldüm. "GM'yi nerede bulabilirim?"

Opie başını uzun boynunun üzerine eğdi, bir şekilde bana bir zürafayı hatırlattı. "Sherwood Temple mı?"

"Şerif işi."

Opie kaşlarını kaldırarak solmuş kot pantolonuma ve gübre kabuklu botlarıma baktı.

"Arandığımda bir markadaydım."

Opie Dodge'a atladı ve anahtarı çevirdi. "Ofisini dene. Daha önce oraya hiç gitmedim." Kendini küçümseyen bir mizahla, "Temiz tutmayı seviyorlar," diye ekledi.

Ön kapıdan girerken iki çiftten oluşan başka bir grup yanımdan geçti. Pek de gizli olmayan onaylamayan bakışları beni korkutmadı. Muhtemelen onlar tozlu kot pantolonlar ve botlar giyen çiftçilerle, aylık maaşımdan daha pahalı kıyafetler giyen golfçülerle olduğumdan daha rahat değillerdi.

Yüksek tavanlar, kaldırım taşı zeminler, koyu yeşil duvarlar ve derin ahşap tonları mekâna çok zengin bir hava katıyordu. Glenn Baxter aklıma geldi. Burası onun doğal yaşam alanı olmalıydı, benim Sandhills hayatımdan çok farklıydı. Böyle yerlerden hiç düşünmeden geçirdi. Kendimi inci dizisindeki bir makarna parçası gibi hissettim.

Yumuşak ayak sesleri bir başka tanıdık yüzü köşeye getirdi. Amy Klinger, Carly'nin yaşlarında bir kızdı.

Dunbar Lisesi, içinde iki bardak portakal suyu, iki kahve fincanı, bir termal sürahi ve bir krema sürahisi bulunan bir tepsi taşıyordu. Yuvarlak yüzündeki şok ifadesiyle kısa bir süre durdu. "Kate?"

Marka kıyafetimin içinde ne kadar uygunsuz göründüğümü düşünmek istemedim ve basitçe, "Şerif işi. Sherwood Temple'ı görmeye geldim."

"Seni mi gönderdiler? Vay canına. Çıkar çatışması yok mu?" Portakal suyu biraz şırıldadı ama dökülmedi.

Tepkisi merak uyandırıcıydı ama Sandhills nüfusunun yarısıyla akraba olduğum için çıkar çatışması pek de olağandışı görünmüyordu. "Evet. Buradayım. Ofis nerede?"

Beni bir koridora yönlendirdi ve botlarımın takırtısını izledi, şüphesiz arkamda dağlama kalemi kalıntıları bırakıyordu.

Sherwood Temple'ı kulüp binasının mutfağının koridorunun sonundaki ofisinde buldum. Altmışlı yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ettiğim gümüş saçlı adam kapıyı açtığı anda üzerime doğru yükseldi. Bana aristokrat Dick Van Dyke'ı , dik açılı ve atletikti. Burnu seğirdi ve çizmelerimden gelen otantik Sandhills kokusunu aldığını hayal ettim. "Öyle mi?"

Elimi uzattım. "Kate Fox, Grand County Şerifi."

Opie'nin benim ortaya çıkışımdaki mizahının aksine, Sherwood Temple hiç de eğlenmiş görünmüyordu. "Şerif mi dediniz?"

Sandhills'de iş yapmanın bir yolu vardı ve o da buna alışabilirdi. "Beni aradıklarında bir markadaydım. Merkez bir hırsızlık olduğunu söyledi?"

İsteksiz bir karşılama ile geri çekildi ve masasının önündeki bir sandalyeyi işaret etti.

Çizmelerim avcı yeşili halının yüksek battı ve pürüzsüz derinin üzerine oturduğumda klima tüylerimi diken diken etti. Kahvaltıdan gelen pastırma kokuları ve öğle yemeği için hazırladıkları gurme yemekler mutfaktan süzülürken, Robert'taki markalaşma yemeğini kaçırdığım için üzüldüm. Gerçi onlar çiftleri toplayıp ağıllarda işlerini bitirene kadar ben de onlara katılabilirdim.

Sherwood'un yüzünde bir gülümsemeden çok bir yüz buruşturma vardı. Uzun parmaklı ellerini boş yeşil kurutma kâğıdının üzerinde kavuşturdu.

"Eyalet devriyesini bekliyordum. Ve o zaman bile, çok daha erken burada olacaklarını düşünürdüm."

Ooookay. Marybeth'in ona kibirli demesi galadaki kot pantolon kadar abartısızdı. "Golf sahası medeniyetten çok uzakta. Tasarım gereği, anladığım kadarıyla." Konserve hava doğru gelmiyordu ve ofisinde pencere olmaması klostrofobimi artırıyordu.

Kovarcasına elini salladı. "Eğer Nebraska'nın geri kalanına medeni diyebilirsiniz."

Medeni olmanın bir parçası da nasıl kibar olunacağını bilmekse, evet, Sherwood Temple gibilerden çok daha medeniydik. "Ee. Hırsızlık?"

Ayağa kalktı. Bir tavşanı kışkandıracak kadar yumuşak görünen deve rengi bir pantolon, beyaz bir gömlek ve lacivert bir blazer ceket giymişti. Sherwood bugün golf oynamıyordu; imparatorluğunu yönetiyor ve önemli insanların kendilerini şımartmalarına yardımcı oluyordu. "Bu çok pahalı bir sanat eseri. Büyük olmadığı için girişte, ön kapının karşısında bir rafa koymuştuk. Son iki gün içinde çalındı. Daha kesin konuşamadığım için üzgünüm."

Koyu renkli ahşap bir dosya dolabının çekmecesini çekip açtı ve karıştırdı. "En yoğun zamanımızın ortasındayız. Oyuncularımız, dayanılmaz derecede sıcak olabilen Ağustos ayının aksine Haziran ayını sevme eğilimindedir. Bu yıl fazla yağmur yağmadığı için özellikle şanslıyız."

"Golfçüler için iyi şans olabilir, ama inekler için pek değil." Ben de kendimi tutamadım.

Buna cevap vermedi, belki anlamadığı için, ama muhtemelen umursamadığı için. "Dediğim gibi, meşguldük ve bu sabaha kadar kaybolduğunu fark etmedim."

Bir dosya çıkardı ve kasıla kasıla masasına döndü. Dosyayı açıp bir sayfa çıkardığında ve bana doğru çevirdiğinde neredeyse boğuluyordum.

Bana verdiği faturaya baktım. Alttaki toplam rakamın üzerindeki sıfırların sayısı yeterince şok ediciydi ama boğazımda kabaran ekmek hamuru gibi bir yumruyla nefesimi kesen şey parçanın fotoğrafıydı.

Resimdeki bronz daha önce gördüğüm bir bronz değildi, ama kökeni açıktı. Soyut parçanın akıcı çizgileri yukarı doğru yükseliyordu.

zarif alevler gibi. Güneş ışığı ya da hatta elektrikle aydınlatıldığında, canlı ve enerji dolu hissederdim. Kalbimde bir delik açtı.

Sherwood da çenesini kaldırarak sayfaya baktı. "Esere karşı kişisel bir düşkünlüğüm olduğunu itiraf etmeliyim ki bu şaşırtıcı, çünkü sanatçıyı sadece buralı olduğu için aramıştık."

"Öyleydi." Sesim gergin çıkıyordu. "Buralıydı. Artık burada yaşamıyor."

Ayrıntılarla ilgilenmiyor gibi görünüyordu, bu da rahatlatıcıydı. "Yerine yenisini bulamayacağımıza göre, sanat eserini bize iade etmeniz çok daha zorunlu hale geliyor. Misafirlerimiz, onun ününe ve bariz yeteneğine sahip birinin buradan fikrine bayılıyor."

Sherwood Temple neredeyse iki yıl önce sanatçı Marguerite Myers ve onun şok edici geçmişiyle ilgili manşetlerden nasıl kaçınabildi, bilmiyorum. Ama çalınan heykelini yapan sanatçıyla bir araya gelmemiş olması benim şansımdı.

Bronzun fotoğrafına baktım ama ona dokunmaya kıyamadım. Annemin bodrum katındaki atölyesini hatırladım. Sanatının sıcaklığı yüzünden kıyafetlerini çıkarıp yemek yemeyi ya da uyumayı düşünmeden çalışıyordu... ya da ilgisine ihtiyacı olan dokuz çocuğu olduğu gerçeğini. Bize bu kadar az değer veren bir kadın için nasıl bu kadar acı çekebilirdim?

Sherwood kaşlarını çattı ve ben de yüzümden hangi duyguların geçtiğini merak ettim. "Benden ne istiyorsun?"

Ne kadar sarsılmış hissetsem de profesyonel görünmeyi başardım. "Heykelin son görüldüğü günden bu yana burada kalanların bir listesine ihtiyacım olacak. O günlerde çalışanlar, ziyaretçiler ya da binada bulunan herhangi biri."

Aristokrat beyaz kaşları soğuk gözlerinin üzerine düştü. "Korkarım bu zor olacak."

"Nedenmiş o?"

Kapalı odadaki oksijeni emen bir nefes alıp sıcak havayla dolu bir nefes verdikten sonra, "Salı günü yıllık çalışan günümüzü düzenledik ve dün yerel bir hayır kurumu mücadelesi yerel üyeleri ve misafirleri getirdi. Bu akının etkisinden yeni yeni kurtuluyoruz.

..." Sanki uygun bir terim arıyormuş gibi durakladı. "Normal kalibrede misafirlerimiz değil."

Tabii ki bu ona büyük bir angarya gibi görünmedi. Muhtemelen yardımcım ya da şerif yardımcım olmadığını anlamamıştı. Rhode Island'dan biraz daha küçük bir bölge olan Grand County'deki tek kolluk görevlisi bendim.

Cevabıma alaycılık karıştı. "Sandhills ayaktakımından bazılarının bu pahalı sanat eserini alıp kaçtığını düşünüyorsun."

Homer Simpson'ın *d'oh'unun* onun versiyonu gibi hafif bir *huh* sesi duyuldu. "Ünlülerin kleptomani nöbeti geçirmesi duyulmamış bir şey olmasa da, bu pek olası bir senaryo gibi görünmüyor. Sandhills nüfusuyla başlayalım. Çok az oldukları için araştırmanız uzun sürmeyecektir. Eğer o zamana kadar suçluyu bulamazsanız, misafirler üzerinden çalışabiliriz."

Beni dışarı çıkarmak için ayağa kalktı. "Asistanım size çalışanların listesini ve yerel üye kayıtlarını verecek." Ben ayağa kalkana kadar sandalyemin yanında durdu.

Beni kapıya yönlendirmek için kolunu uzatarak, "Eminim bu soruşturmayı gizli tutmayı tercih ettiğimizi anlıyorsunuzdur. Nadiren de olsa, bazen konuklardan biri bir çalışanla samimi olur ve bilgi paylaşırlar. İşimiz kulaktan kulağa yayılıyor ve potansiyel müşterilerimizin personelimizin dürüst olmadığını düşünmesini göze alamayız."

Annem bize paralı sınıfa karşı güvensizlik ve hatta belki de tiksinti aşılamiştı. Bu benim uzun zaman önce reddettiğim bir önyargıydı, özellikle de Baxter'ı tanıdıktan sonra. Ve bugünlerde annemle herhangi bir konuda aynı fikirde olmaktan nefret etsem de, bu sert sırtlı züppeden hoşlanmamak zordu. "Şimdi personelle görüşmeye başlayacağım."

Kapıyı açık tuttu ve bakışlarının rustik görünümümde aşağı yukarı kaymasına izin verdi. "Misafirlerimizi telaşlandırmamak için üniformasız olmanız daha iyi olur. Ama lütfen çalışan girişlerini kullanın ve ortak alanlardan uzak durun."

Kapı arkamdan kapandı ve sessiz koridorda durdum, klimanın hastalıklı sesi tenimde geziniyordu.

Sonraki birkaç saatimi garsonlar, kat hizmetleri ve mutfak personeliyle konuşarak geçirdim. Gerçek bir bilgiye en yakın olduğum an Amy Klinger'ın çalışanların barbekü yaptığı sabah heykelin tozunu aldığını hatırlaması oldu. Bu iki gün önceydi.

Opie'yle birlikte çoğunlukla boş olan araba garajının açık kapısında durduk. "Salı günü etrafta dolaşan sıra dışı birini görmedin mi?"

Elini bir bez parçasına sildi ve güldü. "Çoğunlukla Sandhiller'lardı. Herkes sıra dışı."

"Yeterince adil. Sadece çalışanlar mıydı?"

Yüzünü buruşturarak bazı çillerini . "Yerel üyelerden bazıları kurulum ve temizlik için katkıda bulundu, böylece personel bunu yapmak zorunda kalmadı."

Sherwood Temple siyah asfaltta bize doğru ilerledi. Beklediğim gibi, askeri bir keskinlikle yürüyordu.

Yaklaşmasını izledim ve Opie ile konuştum. "Yardım hatırladığın herkesin listesini bana mesaj misin?"

Opie beni Sherwood'a bakarken yakaladı ve tenis ayakkabılarının üzerinde dönerek, "Elbette," diye peşinden koşarak araba kulübesinin gölgelerine girdi.

"Şerif Fox," Sherwood konuşmak için yeterince yaklaşımadan önce bana baktı. "Herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?"

Sanki zamanı ölçüyormuş gibi başımı gökyüzüne doğru eğdim. "İki saat oldu. Buradaki personelin çoğuyla konuştum."

Kollarını kavuşturdu, ceketini zorlukla karıştırdı. "Pekâlâ. İsteddiğiniz listeleri yaklaşık bir saat önce size gönderdim. Ne yapmayı düşünüyorsunuz? İnsanlara alıp mı *soracaksın*?"

Kaç tane soruşturma yürütmüştü? "Ben de buradan başlıyorum. Önerileriniz varsa, duymaktan memnuniyet duyarım."

Başını kaldırıp etrafında döndü. "Burada şerif ben değilim. Görünüşe göre bir sisteminiz var. Parmak izi almak gibi mesela?"

"CS/'ın büyük bir hayranı mısınız?" ama elimde değildi.

Verdiği tek yanıt gergin dudaklarıydı.

Tekrar profesyonel moda döndüm. "Son zamanlarda lobide çok fazla insan olduğu için parmak izleri pek bir şey kazandırmaz. Etrafa sormak, hikayeleri eşleştirmek, tepkileri görmek, anıları canlandırmak, bunlar genellikle bazı ipuçlarını ortaya çıkarır."

Belli ki beni bir kolluk kuvveti olarak görmüyordu. Omzunu kıpırdattı ve bana baktı. "Ve?"

Aklımda bir iki fikir vardı ve ona boş çıkmadığımı nasıl anlatacağımı düşünüyordum ama telefonum kot pantolonumun cebinde titredi. Bir parmağımı ona doğru kaldırarak telefonumu çıkardım ve cevap verdim.

Bir kadın sesi duyuldu ve bu kadının, kocası Dutch ile birlikte Ana Cadde'deki Dutch'ın bakkal dükkânının ortak sahibi Henny Markheim olduğunu anlamam biraz zaman aldı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Markalamaya gitmişsinizdir diye düşündüm." Elbette kimin hangi günlerde markalaştığını biliyordu çünkü dev markalaşma yemekleri için tüm yiyecekleri onlar satıyordu.

"değil. Ne ?"

Sherwood Temple'ın yüzünde belirgin bir kırılganlık ifadesi belirdi. Sanırım kamu görevlileri tarafından rahatsız edilmeye alışık değildi.

Henny devam etti. "O iki yaşlı kurt Raisin Bran'ın yanında kavgaya ettikleri ve beni dinlemedikleri için başka ne yapacağımı bilemedim."

Eski kurtlar. Kimi kastettiği konusunda güçlü bir şüphem vardı. "Johnson kardeşler mi?"

A kaza Sesli gelen onu Son. "Tanrım, o oldu a kavanoz ve çoktan Mucize 'ya vurdular. Acele etseniz iyi olur." "Yola çıkıyorum. Otuz dakika sürer, o yüzden onları altına almaya çalış."

Telefonumu sakladım ve babamın kamyonetine doğru koştum.

stratejik olarak araba kulübesinin arkasına park etmişti.

Sherwood Temple sesini yükseltti ama ne kadar iyi ayarlanmış olsa da buna bağırarak diyemezdim. "Soruşturma ne olacak?"

Kamyonetin kapısını açtım. "Listelere bir göz atacağım ve oradan devam edeceğim."

Etrafında geri geri giderken burnunu kırıştırdı. Belki babamın eski Dodge'unun görüntüsünden, belki de tekerleklerindeki gübre kokusundan. Ben daha çok Sandhillers'a ve özellikle de Grand County Şerifi'ne karşı duyduğu genel hoşnutsuzluk ve güvensizlikten kaynaklandığını düşündüm.

Yirmi dakikalık yolculuk boyunca başka bir çağrı almadığım için - açık yolda hızımı maksimuma çıkararak normal süreden on dakika kısalttım- kardeşlerin daha fazla silah bulmadıklarını ve gelişigüzel turşu kavanozları ve ekmek somunları aldıklarını varsaydım. Beynimin bir kısmı her bir otlaktaki buzağların çetelesini tutuyor, mavinin genişliği boyunca bulutların oyununu, sığ göllerdeki su seviyesini takip ediyordu. Çiftçilik yapmıyor olabilirdim ama yine de havanın, arazinin ve çiftlik sahiplerinin durumunun son derece farkındaydım.

Neyse ki yaşlılarımızdan hiçbiri, sık sık olduğu gibi, kasabanın içinden geçen otoyol boyunca rahat bir sürüş için dışarıda değildi, bu yüzden kasaba sınırına geldiğimde ve markete giden Ana Cadde'ye döndüğümde fazla yavaşlamadım.

Dutch'ın evinin yanındaki ara sokaktaki manzara beklenmedikti. Babamın kamyonetini kaldırıma çektim ve .

Aileen Carson iki poşet dolusu yiyeceklerle Dutch'ın ön kapısından göğsüne sarılarak çıktı. Gıcır gıcır bir kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti, yüzü makyajlıydı ve saçları kıvrılmıştı. Ellili yaşlarındaki Aileen, çiftlikten kasabaya geldiğinde, sadece daha fazla un ve şeker almak için bile olsa, her zaman temizlik yapmak için çaba gösterirdi.

Duraksadı ve ara sokakta olup bitenlere baktı, sonra benimkinin yanına park ettiği kamyonetine doğru ilerledi. Başını eğerek dükkânı ve belki de sokağı işaret etti. "İçerisi tam bir karmaşa. Spagetti sosu ve mayonez arasında bir cinayet mahalline benziyor."

Buna ne diyebilirdim ki? Kibarca başımı salladım ve ara sokağa döndüm.

Kral Tut'un ta giyme törenini soğuk bir bira ve sigarayla kutlayacak kadar yaşılan olan May Keller, boş arsanın ortasında durup marketin duvarına baktı. Onun önünde, binaya yaslanmış ve sanki duvarın içinde buharlaşmak ister gibi görünen Newt ve Earl hareketsiz duruyordu. Temiz gömlekler giymişlerdi. Aşınmış ve neredeyse yıpranmış iş botlarının yerini yeni cilalanmış gibi görünen kovboy çizimleri almıştı.

Newt'in gözü Earl'ün dün gece yumruğunu indirdiği yerde pembe morumsu bir renk almıştı ama onun dışında zarar görmemiş görünüyordu.

Ben yaklaşırken May bakışlarını bana doğru çevirmedi bile. Koyunları koruyan bir border collie gibi odaklanmıştı. "Buraya gelmenin tam zamanı." May Keller bir elma bebeği bile genç ve esnek gösterirdi. Onca sigaradan yıpranmış sesi bile sanki tüm vücudunda bir gram nem yokmuş gibi geliyordu.

"Onları ne zamandır bu şekilde tutuyorsun?" Johnson kardeşleri ve yalvaran gözlerini inceleyerek sordum.

Newt derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

May çenesini ittiğinde bir ciyaklamadan fazlasını çıkaramadı. Benimkinden bile kısa olan solmuş gövdesinin başka hiçbir parçasını oynamadı.

May ağzının kenarından konuştu. "Aşağı yukarı yirmi dakika. Sorgulamaya başlayabilmeniz için sizi bekletiyordum."

Çok düşünceliydi. "Onları bir saniye tutabilirsiniz, Henny'yle konuşup hemen geleceğim."

May kardeşlere kaşlarını çatı. "İşinize bakın o zaman. Kaybedecek zamanım yok."

Tombul ve normalde hoş bir kadın olan Henny'yi ikinci koridordaki bir kese kovanının yanında elleri ve dizleri üzerinde buldum. Parçalanmış camlar ve dereotu turşuları, patlamış plastik Miracle Whip kavanozlarıyla karışmış, ortalık bir sefertası katliamı gibi kokuyordu. Mısır gevreği ve kuru üzüm parçaları da montaja eklendi. "İkinci koridoru temizleyin' muhtemelen size komik gelmiyordur."

İçini çekti ve kızarmış yüzünü bana çevirdi. "Hayır. Öyle değil. O ikisine ne oldu bilmiyorum. Birdenbire bağırma ve yiyecekleri fırlatmaya başladılar."

Çömelip bir çırpma teli ve süpürge aldım ve içine turşu ve mısır gevreği süpürdüm. "Ne hakkında tartıştıklarını duydun mu?"

Rulodan bir dizi kağıt havlu kopardı ve yapışkan pisliği . "Çoğunlukla eski günlerde kimin bir şey çaldığı ve şimdi kimin çaldığı hakkında. Kim bilir? Ama birbirlerini parçalamak ister gibi davrandılar. Bir daha ikisinin de aynı anda buraya girmesine izin vermeyeceğim."

Newt ve Earl anlaşmazlıklarını çoğunlukla açık havada yaşarlardı. Ve bu kadar şiddetli olduklarını bilmiyordum. "Neye zarar verdiklerinin bir hesabını al. Bunu iyi yapacaklarını garanti ederim."

Başını eğmiş, verimli bir şekilde çalışıyordu. "Tekrar başlamalarından endişe etmesem burayı temizletirdim."

Bunu da riske atmak istemedim. Çırpıcı süpürgeyle işimi bitirdim ve yaramazlarla uğraşmak için geri döndüm.

May ve Johnson'ları bıraktığım gibi buldum. "Sorgulamaya başlayalım."

May gevşedi ve boynunu uzattı. İki kardeş de nefes aldı ama duvara yaslanmış halde kaldılar.

Biraz gerilim yaratmak için önlerinde volta attım. "Dün gece Long Branch'ta sizi hapse atmadıktan sonra kendinize çeki vereceğinizi düşünmüştüm. Ama buradasınız, daha fazla sorun çıkarıyorsunuz. İkinize neler oluyor?"

Kıpırdamadan durdular, kolları yanlarında, duvara yaslanmışlardı.

Newt gevşemeden önce dudaklarını büzdü. "Bu onun hatası. Süslü salata soslarından almak istedim - orijinal olanlardan, bilirsin, Hidden Valley'den - ve o Dorothy Lynch'te karar kıldı."

Earl'ün gözleri şaşkınlıkla açıldı. "O eski şeyleri herkes alabilir. Ama Dorothy Lynch Nebraska'da üretiliyor ve bir süre uzak kaldıktan sonra istediğin şey bu."

"Dünyadaki diğer insanların yediği şeyleri istiyorsun." Newt Earl'e yan gözle baktı, daha iyi görebilmek için başını biraz eğdi.

Earl'ün kolu yana kayarak Newt'inkine çarptı. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Ellerimi havaya kaldırdım. Salata sosu için bile kavga edebiliyorlarsa, gerçek bir molaya ihtiyaçları varmış gibi görünüyordu. "Şimdi yok ettiğin şeyin maliyetini karşılamak için Dutch's'a giriyorsun. Seni hapisten çıkarır çıkarmaz bunu ödeyebilirsin."

Newt ve Earl'ü adliyeye tek başıma da götürebilirdim. Onların sızlanmaları ve yalvarmaları beni yumuşak yaz esintisinden daha fazla etkilemedi. Ama May Keller'ın bize eşlik edecek zamanı varmış. Belki de kardeşlerin beni alt edemeyeceğinden emin olmak istemişti. Vurulmak, neredeyse ezilmek ve cinayet mahallerini araştırmak da dahil olmak üzere bir şerif olarak eğitilmiş ve deneyimli olmak, beni tüm hayatım boyunca tanıyan ve bölge şampiyonluğunu kazandıracak serbest atışı kaçırdığımı ve etrafta dolaştığım için attan düştüğümü gören biri üzerinde kalıcı bir etki bırakmamış gibi görünüyordu - birden fazla kez.

May'e göre her zaman cahil bir çocuk olabilirdim. Onun da bizimle gelmesine izin verdim. Newt ve Earl tepeye çıkana kadar bir buçuk blok boyunca ayaklarını sürüyünce May'in sigarasını yakıp filtresiz Camel'ını emmesi için bolca zamanı oldu. Biz adliye binasının bodrum katına açılan arka kapısından içeri girmeden önce onu kaldırıma gömdü. İz süren bufalolar gibi sesler çıkararak merdivenlerden çıktık.

Ana katın batı tarafında, karamel renginde ve sanki yalanmış gibi parlak bir muşamba zemin üzerinde, ilçe katibi-tahsildarın ofisi ile saymanın ofisi karşı karşıya bulunuyordu. Daha geniş bir koridor çift camlı kapılara ve tuğla binanın önüne doğru uzanıyordu. Komisyon üyeleri ayda bir kez, sadece onları ve misafirleri oturtacak kadar büyük sağlam bir masanın değil, aynı zamanda benim ve iki ilçe yetkilisi için dinlenme odası olarak hizmet veren iyi büyüklükteki bir odada toplanırdı.

Ana kata ulaştığımızda kardeşler adımlarını daha da yavaşlattı. Newt başını bana doğru çevirdi, sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu. "şerif. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Earl durdu ve bana doğru geri bir adım attı. "Dersimizi aldık. Bir daha kavga etmeyeceğimize söz veriyoruz."

Newt, muhtemelen kimsenin sonsuza dek iyi geineceklerine inanmayacağını bildiğinden, "En azından herkesin içinde değil," diye ekledi.

Tekrar hareket etmesi için Earl' drttm. "Zaten söz vermiştin. şimdi dersi eve götüreceğim." Onları uzun süre tutmaya niyetim yoktu. Yılın en güzel günlerinden birinde kilit altında geçirecekleri bir öğleden sonra onları yetecekti.

May kendi yorumunu ekledi. "Siz iki aptal daha iyisini bilecek kadar yaşlısınız. Salata sosu için neden bu kadar endişeleniyorsunuz? Biraz patates kızartması yiyin ve o tavşan yemeklerini şehirlilere bırakın."

Dönüştürülmüş bir depo odası olan ofisim koridorun doğu ucundaydı. Sadece bir masa ve iki eski metal dosya dolabına yetecek büyüklükteydi. Ağır bir kapının arkasına küçük bir hücre inşa edilmişti. Tek doğal ışık tavana yakın dar pencerelerden içeri sızıyordu.

Grand County'de suçluları hapsetmek için çok fazla neden yoktu, bu yüzden hücreyi çoğunlukla depo olarak kullandım. May suçlulara göz kulak olurken ben de eski telefonların, kabloların, ofis malzemelerinin ve yıllar içinde biriken döküntülerin bulunduğu kutuları boşalttım. Daha hepsini çöpe atmaktan zarar gelmezdi. Belki de Newt ve Earl'e beni ayıklamaya ve temizlemeye teşvik ettikleri için teşekkür etmeliyim.

Onları hücreye götürdüğümde kardeşler tekrar içeri girmeye başladı. Köşede metal bir lavabo ve tehlikeli birini tıktığımda muhtemelen silah olarak kullanılabilecek köhne bir karyola vardı, pek de lüks bir yer sayılmazdı.

Earl bir rüşvet buldu. "Bunları senin için temizleyeceğiz. ekip götürün."

Newt coşkuyla başını salladı. Hücrenin kapısında durakladı. "Bu doğru. Biz de gelip bodrumunuzu ve o eski kulbenizi temizleyebiliriz."

El sallayarak onu hücreye girmesi için cesaretlendirdim. "Sadece iki yıldır oradayım. İvrir zıvır biriktirme şansım olmadı."

Stryker Gölü'ndeki bungalovumu May Keller'dan satın aldığım için, onun da bir şeyler söylemek zorunda olduğunu düşündüm. "Bu doğru. Ve o taşındığında etrafta hiç çöp yoktu. Dağınıklığa tahammül edemem."

Newt ve Earl'ün içinde yaşadıkları karmaşayı vurgulamak için bunu özellikle söylemişti. Onlar hurda adamlardı. Hayatlarını başkalarının atıklarını karıştırarak kazanıyorlardı. Evlerinin tertemiz olmaması mantıklı. May'in çiftlik bahçesinin aksine, orada tek bir ot bile büyümeye cesaret edemezdi.

Ben dosya dolaplarından birinin alt çekmecesini açıp manyetik bir kutuya iliştilmiş hücre anahtarlarını ararken yalvarmaya devam ettiler. Onları içeri kilitledikten sonra bile serbest bırakılmaları için tartışmaya devam ettiler.

"Otursan iyi olur. Bir süre orada kalacaksınız." Akşam yemeği için onları zamanında çıkaracağımı söylemedim. Hücreyi sıkışık ofisin geri kalanından ayıran kapı açık kaldı. Kendilerini bir tabutun içindeymiş gibi hissetmelerine gerek yoktu.

May ofisin kapısında bekliyordu. Bir katilin mazereti kadar ince olan sivri burunlu botlarının içinde kıpır kıpırdı. Muhtemelen seksenli yıllarda JCPenney'den aldığı ekose erkek Western gömleğinin rengi solmuştu ama o kadar sağlam polyesterden yapılmıştı ki benden onlarca yıl daha uzun yaşayacaktı. Koridora doğru başparmağını salladı ve kapıdan çıktı.

"Hemen döneceğim," diye seslendim Newt ve Earl'e. Şikâyetlerinden beni duyup duymadıklarından emin değildim.

May'in koridorda koşuşturup ön tarafa doğru sola kayarken sigaraya ihtiyacı olduğunu düşündüm. Çakmağını sigarasının ucuna dokundurdu ve ben daha güneş ışığına adım atmadan keyifle içine çekti. Rüzgâra karşı konumlandım ama yine de caddenin karşısında açan leylakları maskeleyen keskin duman kokusunu aldım.

Bir nefes daha çekti ve konuşmadan önce burun deliklerinden süzülmesine izin verdi, sesi selofan kadar çatlaktı. "Bu ikisinin arasında bir şeyler var."

"Katılıyorum." Yasaları korumak benim işimdi. Şerif seçileli iki yıldan biraz fazla olmasına rağmen, bu işi uzun süredir yapıyordum. Ted benden önce sekiz yıl boyunca bu görevi yürütürken, ortaya çıkan birkaç sorunu araştırmasında ona yardımcı olmuştum. Hırsızlıklar, sığırlar

hırsızlık, aile içi anlaşmazlıklar. Sandhills normalde suç yuvası değildi ama zamanında üç cinayet ve bazı riskli durumlarla uğraşmışım. İki bekâr kardeş ve onların anlaşmazlıklarına karışmam gerekiyor muydu? "Her neyse, onları öğleden sonra kilit altında tutmak akıllarını başlarından alacaktır."

May bana kaşlarını çattı. "Seni o yaşlı ineğin anlattığı gibi bir şey sanmamışım."

"O yaşlı ineğin" kim olabileceğini düşündüm ama May'in beni bekleyecek sabrı yoktu.

Külünü adliye bahçesinin yeşillenen çimlerine savurdu. "Dahlia Conner'ın eline geçen her fırsatta senin hakkında kötü konuştuğu gerçeğini gözden kaçırdığını sanmıyorum."

Ah, şu. Görmezden geldim. "Benden hiç hoşlanmadı."

May kısaltılmış bir sigarayı bana doğru tuttu. "Ve inan bana, o yaşlı olan sevgimi hiç kaybetmedim. Ama sorun çıkarma konusunda çok becerikli ve onu ciddiye almadığınızı görmekten nefret ediyorum ve sonra yine o şımarık kekin şerif olduğunu görmekten nefret ediyorum."

Bu Ted olmalı, Dahlia'nın gururu ve neşesi. "Tavsiyen için teşekkürler." Minnettar görünmeye çalıştım ve bunun onu susturacağını umdum. Grand County'deki insanların Dahlia'ya nehirdeki yağmur kadar önem vermeleri gerektiğini bildiklerini düşündüm.

Sigarasını kaldırırma bıraktı ve söndürdü. "Oraya giderken o yaşlı küvet fırlatanla nasıl başa çıkacağınızı ."

Buraya bıraktığı izmariti ve arka kapının yanındakini almak için not alıyordum ama o beni irkiltti. "Ne? Nereye?"

İki elini de sıkıca kalçalarına koydu ve bana doğru sinirli bir ifade takındı. "Belki de Dahlia her şeye rağmen haklıdır ve senin kafan bulanıklaşıyordur." Beni işaret etti. "Kız kardeşin için bunu hecelemememe gerek yok. Diane ailenizde büyük bir beyin porsiyonuna sahipti, ama senin bir iki kırıntı kapmış olabileceğini düşünmüştüm. Şimdi o kadar emin değilim."

May'in sevgisini göstermek için ilginç bir yolu vardı. Bunu kişisel olarak algılamadım. Ayrıca, kız kardeşim Diane'in zeki olduğu da inkâr edilemezdi. "Bana ne düşündüğünü açıklamam gerekecek."

Ekose gömleğinin sigara paketini sakladığı cebini yokladı. "Size söyledim. Bu mankafalarla ilgili bir şeyler var ve bunun ne olduğunu bulacağız."

"Evlerine gitmeyi mi kastediyorsun?"

Paketi cebinden çıkardı. "Aptalca davranışlarının açıklaması burada ortaya çıkmayacak, değil mi?"

"Neden onlara sormuyoruz?"

Paketi avucunun içine ve bir sigara fırladı. "Bunu zaten denedim. Sana bu soruşturmayı anlatmak zorunda kalmamalıydım ama işte burada. Bu çocuklar her zaman kavgacıdır. Ama hiçbir şey kastetmiyorlar. Duyduğuma göre, dün gece Long Branch'ta kan dökmek için aramışlar. Dutch'ın yerindeki maskaralıklar onlar gibi değil. O iki aptalın daha önce de böyle davrandıklarını görmüştüm."

"Ne zaman oldu bu?"

"Savaşa gitmeden hemen önce. Ve eve döndüklerinde işler değişmemiş olsaydı, o zamanlar birbirlerini öldürmeyeceklerinden emin değilim. Ama bu durum kendi kendine çözüldü ve sayede yakınlaştılar." Bu mükemmel günde esinti alevi rahatsız etmeye yetmese bile, alışkanlıktan sigarayı ağzına soktu ve elini çakmağına

Newt ve Earl'ün gençliğini ve aynı birimin parçası olmadıkları bir zamanı hayal edemiyordum. Belki zaman zaman tangırdayan bir makineydi ama çalışmaya devam eden bir makineydi. "O zamanlar onları kavga ettiren neydi?"

May bana ne kadar aptalca bir soru sorduğumu anlatan bir bakış attı. "Başka ne olabilir? Ayrık bir kuyruk."

Pekala. İlginç ifadeler bir yana, Newt ve Earl'ün birbirlerine aşık olduklarını düşünmeye çalıştım. Hayal etmesi zor bir görüntüydü. "Acaba bu sefer ne olabilir?"

"Henüz ölmediler. Belki de aynı şeydir. Neredeyse birbirlerini öldürdüklerini söylemek için nakış işlemiyorum." Bunu düşünmemi beklemedi. Sigarayı dişlerinin arasında sıkıca tutarak iki elini bana doğru salladı ve sigaranın etrafında konuştu. "Git babanın teçhizatını getir. Ben seni burada bekleyeceğim."

Johnson'ların evine gitmenin ne işe yarayacağından emin değildim. Annelerinin uzun zaman önce onlara bıraktığı iki katlı fıçı tahtası bir evde yaşıyorlardı. Kasabanın beş mil batısında birkaç bir arazide oturuyorlardı. "Hücrede onlara göz kulak olacak birine ihtiyacım var."

İki parmağını sigarasına sıkıştırdı ve ağzından çekti, üflemeden önce dumanın ciğerlerinde bir an kalmasını sağladı. "O zaman peşine düş. Ethel'i görevlendirsen iyi olur. Betty hücrenin kilidini açması için onu ikna etmelerine izin verir."

Kabul etmekten nefret ediyordum ama May haklıydı. İlçe saymanı Betty Paxton yumuşak başlı biriydi, bu da beni neden desteklediğini açıklayabilir. Son seçimlerde desteğini Ted'in arkasına atan ve hala onun bayrağını taşıyan katip-assessor Ethel Bender'in aksine. İki yetkilinin üzerinde tartıştığı tek konu şerif tercihi değildi. Aslında, sadece birbirlerinden karşılıklı olarak hoşlanmadıkları konusunda anlaştılar. Bu da adliyede işleri ilginç kılıyordu.

İçeri girdim ve neredeyse Verla Hampton'la karşılaşıyordum. Baptist papazla evli olan Verla, bankada çalışarak gelirlerine katkıda bulunuyordu. Her zaman şık giyimi, düzgün makyajı ve her zamanki iyi huyuyla Verla'dan hoşlanmamak mümkün değildi.

"Oh, Kate. Ofisine gidiyordum." Başka bir sorun değil. "Neye ihtiyacın var?"

Temkinli olduğumu belli etmiş olmalıyım ki koluma dokundu. "Oh, hayır. Başım belada değil. Newt ve Earl'ün burada olduğunu duydum ve içeri girdiklerinde onlara bir şey imzalatmayı unuttum."

Newt ve Earl'ün banka kullanması beni şaşırttı. Biriktirmeyi başardıkları dolarları bir içinde sakladıklarını sanıyordum. "Elbette. Geri gel."

Onu ofise ve hücreye götürdüm.

Bir an tereddüt etti, yüzündeki gülümseme kayboldu ama sonra sahte bir neşeyle onu tekrar takmaya zorladı. "Oh, pekala. İşte buradasın." Cıvılcıvılcıvı kahkahası boğuldu.

Newt parmaklıkları sıkıca kavradı. "Bizi mı geldin?"

Earl karyoladan fırladı. "Telefon ya da başka bir şey almadık."

Eğer Verla inci takıyor olsaydı, onları sıkıca kavradı. "İnsanların banka kartlarını doldurmasına alışık değilim."

formları ve kağıtları imzalatmayı tamamen unuttum. Zaten kullandığını biliyorum ama kullanmazsan söylemem." Gergin bir kıkırdamayla bana baktı. "Şimdi gidip imzalarlarsa bunun yasadışı olduğunu sanmıyorum."

Devam etmek istediğimi belirtmek için elimi kaldırdım.

Bir kâğıdı hışırdattı ve elindeki kalemi karıştırdı. "Sadece bu kalem var burada." Sayfayı Earl'e uzattı ve Earl sanki ilk kez görüyormuş gibi okumak için zaman ayırdı.

Garip bir şekilde durduk, Verla müşterilerinin tutsak olduğunu fark etmemek için elinden geleni yapıyordu.

Earl pantomim yaparak Newt'in dönmesini ve masa yapmak için eğilmesini sağladı ve kâğıdı imzalayıp kalemle birlikte Newt'e doğru itti.

Kâğıdı okumaya başladı ama Earl, "İmzala şu lanet şeyi. Dün hepsini okudun." Earl, Newt'in sırtını kullanabilmesi için eğildi.

Newt adını karaladı ve kâğıdı parmaklıkların arasından geçirdi.

Verla onlara teşekkür etti ve koşarak dışarı çıktı, sonra merdivenlerden aşağı indi ve kapının açılıp kapandığını duyduk.

Newt ve Earl hiçbir şey söylemeden bana baktılar.

Tamam. Koridordan geçip Ethel'in ofisine girdim. Brittany Ostrander uzun ön tezgâhın arkasındaki asistan masasından kalktı. Jeremy'nin ara sıra yaptığı kaçamaklardan biri olan Brittany bana aileye katılmayı uman birinin samimiyetiyle davranıyordu. Bunun gerçekleşme ihtimalinin düşük olduğu konusunda onu uyarmaya çalışmışım ama o umutlu olmaya devam etti. Arkasındaki büyük pencereden güneş ışığına rakip olacak bir gülümseme yaydı.

"Robert ve Sarah'larda olacağını ." Benimle tezgâhta buluşmak için masanın etrafından dolaştı. Uzun sarı saçları ve güzel yüzüyle ağabeyimin onu neden çekici bulduğunu anlayabiliyordum. "Jeremy günün çoğunda orada olacağını söyledi."

Ben ayrıldıktan sonra markalama nasıl gitmişti? Belki Garrett tekrar patlamış ve Arizona'ya gitmiştir. Tüm haberleri daha sonra alacaktım. "Bir telefon geldi, o yüzden gitmem gerekti. Ethel'le konuşmam gerek. İçeride mi?" Tabii ki . Her zaman .

Ethel günlerini kasada geçirirdi. Mekân tam da adından anlaşılabileceği gibiydi. Yaklaşık bir ayak kalınlığında metal bir kapı ve

Dışarıdan bakıldığında herhangi bir bankaya aitmiş gibi görünen şifreli kilit ve kol. Bütün gün aralık durdu ve Ethel tek arabalık bir garaj büyüklüğündeki odanın içindeki masasına kapandı. Pencere yoktu, ışıktandırma iyi değildi, eski muz kabukları ve kahve kokuyordu. Ethel çoğu gün öğle yemeğini Grand County'nin 150 yıl önceki başlangıcına kadar uzanan çürümekte olan arazi işlemleri ve haritalar arasında yiyordu. Gündüz saatlerini bir trol gibi geçirdiğinden, sık sık bir trol gibi davranması şaşırtıcı değildi.

Ön tezgâhın etrafından dolanıp Ethel'in iç mekânına geri döndüm. Neşeli görünmeye çalıştım ama çok da neşeli değildim çünkü bu onu rahatsız ederdi. "Merhaba Ethel. Nasıl gidiyor?"

Masasında oturmuş, bilgisayarının başına eğilmişti. Açıkçası zamanını nasıl doldurduğunu bilmiyordum, ancak arazi parsellerinin hassas bir şekilde kaydedilmesi, izinler, vergilerin değerlendirilmesi ve genellikle adil paylarını ödediklerinden emin olmak için Grand County'deki herkes hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Vatandaşların ilçeyi dolandırmaya çalıştığına inanmış görünüyordu.

Ethel arkasına yaslandı ve bana göz kırptı, büyük çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözleri küçük ve karanlıktı. Tel tel gri saçları, onlarca yıldır yaptığı gibi, işlemi tekrarlamadan önce yavaş yavaş ince tüylere dönüşecek bir perma ile yüzünün etrafında kıvrılıyordu. "Brittany masasında değil mi? Buraya kimsenin girmesine izin verilmiyor."

Zavallı kızın başını belaya sokmak istemedim. "Beni durdurmaya çalıştı. Seninle kendim konuşmak daha kolay geldi ve seni ayağa kaldırmaktan nefret ettim."

Bana kaşlarını çattı. Ethel ve May arasında, yaşlı kadınların bu tür bakışlarından günlük kotamı doldurmuştum. "Johnson kardeşler nezarethanedeler ve benim bir telefon görüşmesine gitmem gerekiyor. Onlara bir şey olmaz ama arada sırada birinin onlara göz kulak olmasını istiyorum. Ben tuvalet molasına ihtiyaçları olabilir."

Ethel arkasına yaslandı, sandalyesi şekilsiz cüssesiyle inledi. "Bu sefer kan davalarında ciddi olmalılar. Muhtemelen dün bu yüzden bankadaydılar. Mal varlıklarını bölüşüyorlardı."

Ethel'in bankada bir köstebeği olmalı. Verla olabileceğini düşünemedim. Her , Ethel'in kredi kartını bilmesine gerek yoktu. I

elimi salladım ve şaka yapmış gibi davrandım. "Ah, sen. Newt ve Earl'ün uğruna kavga edecekleri çok fazla mal varlıkları olduğunu düşünemiyorum."

Bana kaşlarını kaldırdı ama muhtemelen benim yaptığım gibi bilgisini yakınında tutmak istedi.

Cevap vermeyince dedim ki, "Sadece biraz sakinleşmelerini istedim. Belki onlara içinde kavga etmemeyi öğretirim."

Yüzü daha da sıkışmış, yeni yumruklanmış ekmek hamuru görüntüsü vermişti. "Aptalca bir açıklama yapmak istiyorsun diye bu birdenbire benim sorunum mu oldu? Ted şerifken hapishaneye hiç göz kulak olmak zorunda kalmadım. İşi bir profesyonel gibi hallediyordu."

Profesyonel olmak şerifin ofisinde metresini becermek anlamına gelseydi, amatör statümü seve seve sürdürürdüm. "Eğer çok meşgulsen, sorun değil. Betty'ye sorarım, o yapabilir."

Ethel sanki oyuna getirildiğinin farkında gibi hayal gücünden yoksun tuzağa düştü. Ofladı ve bir paket Sanka çıkarmak için masanın çekmecesini kaydırarak açtı. Betty'nin kahve yapma günüydü ve Ethel, Betty'nin kahveyi çok zayıf yaptığından yakınıyordu. Aynı fikirdeydim ama kavgaya katılmamayı öğrenmiştim.

Ethel her zaman şişen ayaklarının üzerinde durmak için kendini masasından itti. Sözcüklerini bir tütün tıpacı gibi ısırды. "Ben icabına bakarım. Betty muhtemelen onları dışarı çıkaracaktır. Ona güvenemezsin."

Cep telefonunun anahtarlarını masasına bıraktım. "Minnettarım." Ofise geri dönüp Brittany'ye el sallarken bu sözlerin arkamda kalmasına izin verdim.

Arka merdivenlerden tırmanarak inmek ve Dutch'ın önünde park halinde duran babamın Dodge'una koşarak gitmek sadece birkaç dakika sürdü. Geri döndüm ve adliyenin etrafında döndüm.

May sigarasını ezdi ve izmaritini diğer üç sigarayla birlikte kaldırırma bıraktıktan sonra benimle birlikte taksiye bindi. Pencereden kamyonetin kasasına baktı. "Senin şu tazi nerede?"

Poupon ve May, annemle yaşadığımız sorunlar sırasında onu May'in evine bıraktığımda beklenmedik bir dostluk kurmuşlardı. Belki de May o zamana kadar annemden ve kız kardeşim Louise'den o kadar bıkmıştı ki, ana hobisi uyuklamak olan bir köpek edinmişti.

"Robert'ın markasında babamla birlikte." Doris Cleveland yirmi beş yaşındaki Lincoln'ünü Dutch'ın önünden bakmadan geri geri çıkarırken, karşı şeride geçip caddenin tam karşısındaki postanenin önündeki boşluğa girerken Ana Cadde'de manevra yaparak bekledim.

May nefesinin altında mırıldandı, sonra babamdan bahsetmeme takıldı. "Hank bugünlerde kendi payına düşen hareketliliği yaşıyor."

Bu benim dahil olmak istediğim bir konu değildi ve çenemi kapalı tuttum.

Ancak May açıkça bir tartışma istiyordu. "Gözünü dört açmalısın. Wanda Jenkins şimdiden bir ya da iki kocayı kemirip bitirdi. Ve Deenie Hayward seksenli yıllarda bir yengeç vakası geçirmişti ve etrafta dolaşma şeklinden hala bulaşıcı olmadığından emin değilim."

Deenie Hayward mı? Kuzeyde, Choker County'de yaşıyordu. O ve babam hakkında bir şey duymamıştım.

May bağırdı, "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

Frene bastım ve kalbim göğsüme çarptı.

Konuşabildiğimde, "Johnson'lara" dedim. İstedğin bu değil miydi?"

May kapının kolunu tuttu. "Aracımı almam lazım. Seninle oraya gelemem ve kasabaya geri dönmek zorundayım."

May'i önüne park etmiş olan küçük Chevy pikabına bırakmak için bir tur daha atmam gerekti. O kendini taksiye atarken ben de hızla kasabadan çıktım.

Kasabaya beş mil kala otoyoldan dönmek için yavaşladığımda May beni yakaladı. Kamyonetin camını indirdim. Böylesine muhteşem bir günde bu gerekli görünüyordu. Yeni büyüme, geçen kıştan kalma ölü kahverengiyi bir kenara iterek tepelere, yapılmamış bir yatağın üzerine atılmış metrelerce saten görünümü veriyordu. Bir mil sonra, bakımlı geniş çakıllı yoldan bozuk bir patikaya döndüm ve Newt ile Earl'ün her gün bu kâbusu yaşarken eski Monte Carlos'larını nasıl çalışır durumda tuttuklarını merak ettim.

Newt ve Earl'ün eşleri, çocukları ya da benim bildiğim bir aileleri yoktu. Birbirlerine ve Monte Carlos'larına sahiptiler. Onları yetmişli yılların başında liseden mezun olurken almışlardı. Earl'ünki eski bir altın rengi, Newt'inki ise soluk bir turkuazdı. Çok sevilen bir büyükanne gibi, arabalar yaşlılık belirtileri gösteriyordu ama şımartılmış ve onurlandırılmışlardı.

Bir curlew daldı ve çığlık attı. Belki de en sevdiğim kuşlardır, uzun gagaları ve hantal tavırlarıyla baharın ilk ışıklarıyla birlikte gelirler. Bu seferki her zamankinden daha uzun süre oyalandı ve bu beni minnettar kıldı. Bir yalıçapkını, pikabın önündeki kızgınlıkta kanat çırpı, beni hiç bilmediğim bir yuvadan caydırmaya çalışarak zamanını boşa harcadı.

soyma niyetindeydiler. Bir çayır kuşunun sesi pencereden içeri süzüldü ve düşüncelerim markalaşmaya ve yaşıyor olmaları gereken eğlenceye geri döndü.

Şimdiye kadar, sürüyü toplamayı başardıklarını ve başka bir aksaklık yaşamadıklarını varsayarsak, akşam yemeğini bitirmiş olurlardı. Kadınlar, o sabah ister ağılda ister mutfakta olsunlar, bulaşıkları yıkıyor, artıkları yeniden kullanılmış süzme peynir kaplarına kaşıklıyor ve ortalığı toparlıyor olacaktı. Kalan damgalama yardımcısı ise atları yükleyip eve dönüyor, bir bira daha içip avluda uzanıyor ya da babam ve diğer birkaç gelenekçi gibi birkaç saat iskambil oynamak için poker masasının etrafında toplanıyor olurdu. Sarah'nın çok sayıda yardımcısı olsa da, ben de bunun bir parçası olmak isterdim.

Beş bin nüfuslu bir ilçede şeriflik yapmak beni haftada kırk saat meşgul etmiyordu. Çoğu zaman nöbetçi olduğum sürece aileme yardım etmek ya da çalışmak için zamanım oluyordu. En büyük dezavantajı ise belirsizlikti. Planlarım son dakikada bozulabiliyordu. Güzel zamanları kaçırmaktan ya da ailemin bana ihtiyacı olduğunda güvenilir olamamaktan nefret ediyordum.

Aileden bahsetmişken, telefonumu çıkardım ve kız kardeşim Diane'i aradım. Ekranda yüzü belirdi. Geçen sonbahar Chicago'ya yaptığımız gezide, henüz kahve içmeden ya da duş almadan önce çektiğim bir fotoğraftı. Dağınık saçlarını ve doğal yüzünü seviyordum. Hatta nadir görülen bir yumuşaklık bile yakalamıştım. Diane'in profesyonel kişiliğine hiç benzemiyordu ve daha çok üst kattaki kalabalık yatak odasında aynı yatağı paylaştığım kız kardeşime benziyordu.

Denver'da önemli bir bankacılık yöneticisi olan Diane'in benim için fazla zamanı olmadığı yıllar oldu. Sonra büyük bir anlaşmazlık yaşadık ve atardamarım kopmuş olabilirdi ve bana bir yara bandı bile önermeyebilirdi. Bugünlerde, eğer telefonuma cevap vermiyorsa, bu gerçekten meşgul olduğu ama en kısa zamanda beni arayacağı anlamına geliyordu. Kız kardeşimin bu güvencesi benim için çok önemliydi.

Her zamanki gibi bir selam beklemeden dörtlüye koşturaya başladı. "Tamam, dinle. Louise beni babam hakkında arayıp duruyor." Günün ortasında, Diane'in şakalaşmak için çok az zamanı vardı.

Tabii, önce onun eşyaları hakkında konuşabiliriz. "Ona bırakmasını söyle."

"Bekle. Şuna bir daha bakayım." Telefonu yüzünden çekmemiş olmasına rağmen ofisinde biriyle konuştuğunu anladım. "Tamam. Ama bunu daha ince bir kırmızı renkle değiştir. Bunu fark etmelerini istiyoruz, kalp krizinden bayılmalarını değil. Ona bunun bizi ilgilendirmediğini söyledim ama telefonları tırnaklarımın altındaki bambu gibi."

Nereye geldiğimi görmek için monologuna geri döndüm. Tırnaklarının altındaki bambu belli ki Louise'e gönderme yapıyordu, bu da son cümleyi bana ait kılıyordu. Ama ben cevap veremeden devam etti. "Onunla konuş. Ondan daha sağduyulu olmasını iste çünkü eğer bunu yapmazsa Louise tımarhanede bulacak."

Kamyonun yanında uçan bir çalıkuşunu izledim, tekrar havalandıktan önce birkaç adımda bir dikenli tellerin üzerinde uçmak için durdu. Sırf eğlence olsun diye masayı Diane'in üzerine çevirdim. "Garip davrandığını duydum. Louise de senin için endişeleniyor. Ona aşık olduğunu söyledim."

Keskin bir nefes alışıyla ağzım bir karış açıldı. "Aman Tanrım. Öylesin."

Ofis koridorunun karo zemininde topuklarını hızlıca vurdu. "Aptal olma. Buna kimin vakti var ki? Benim bir kariyerim ve iki çocuğum var. Ben bekâr bir anneyim, Tanrı aşkına."

Onun için gerçekten gıdıklandım, on yaşıma geri döndüm ve onunla alay ettim. "Senin bir erkek arkadaşın var."

Bir kapı açıldı ve çarparak kapandı. "Yemin ederim Louise'e tek kelime edersen Poupon'u geri alırım."

"Onun için zaman aşımı süresi doldu. O benim. Bana yeni sevgilinden bahset." Alay etmeden duramadım.

"Louise'e bundan bahsetmeyeceğine söz verirsen babamla söylerim." Onun tarafından bir kapı sesi geldi.

"*Bunun* ne olduğunu bilmezken nasıl anlaşma yapabilirim?"

Bir kadın Diane'le konuştu. "*İyi.*" Bu benim için miydi yoksa kadın için miydi, bilmiyordum.

Kapı tekrar kapandı ve Diane, "Sana anlatacağım ama şu anda meşgulüm. Seni sonra ararım. Ama bir şey var. Eğer ben bunu yapıbiliyorsam, sen de yapabilirsin. Ve oraya geri dönme zamanı geldi."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hat kesildi. Zoe'nin bebek partisi için bebek arabasını almasını ona hatırlatamadım bile. Diane'in kocası ve uçurumun nedeni, iki yıl önce ölmüştü.

Yıllar önce. Hiçbir şeyin onu onun ölümü kadar hırpaladığını görmemiştim. Ama işte buradaydı, aşka bir şans daha veriyordu. Not aldım, abla.

Çakıl yol ayrımından yaklaşık bir mil sonra, bir kamyonun bana doğru geldiğini görünce irkildim. Yabani otların arasına çektim ve May de aynısını yaptı. Genç kadın sürücü el salladı ve büyük mavi Amazon gülümsemesi geçip gitti ve arkasında tozdan bir iz bırakarak yola devam etti. Bildiğim kadarıyla Newt ve Earl'ün akıllı telefonları bile yoktu. İnternette bir şeyler sipariş etmeleri beni şaşırtmıştı. Ama çocuklar son zamanlarda sürprizlerle doluydu.

Bir virajın etrafında, kırmızı boyası benek benek olmuş bir traktörün karkası, okyanusa batan bir tekne gibi yarı gömülü bir şekilde kumun üzerinde tuhaf bir açıyla tünemişti. Çoktan etkileyici bir şekilde uzamış olan çayır otlarının sivri uçları dingilden yukarı doğru çıkıyordu. Birkaç metre sonra, yolun diğer tarafında paslanmış elli beş galonluk bir varil yığını dağıldı.

Biraz ileride bir tel örgü yolumu kapattı. Amazon şoförü açık bıraksaydı hepimiz için uygun olurdu ama kapatma saygısını alkışladım. Kapıyı açmak için indiğimde, May rölantide çalışan kamyonetinden çıkıp geldi.

May, "Bu bir suçtur" dedi.

Vıraklayan sesi beni irkiltti ve bir başka tanımlanamayan çöp yığınının fark etmemi sağladı. "Ne?"

May öksürdü, bir gurultuyla uğursuz bir tekrar verdi. "Bu çocukların her yere attığı çöpler. Blanche mezarında ters dönmüş olmalı."

Blanche, Newt ve Earl'ün annesi, ben doğmadan çok önce vefat etmişti. Bana öyle geliyordu ki Newt ve Earl hep buradaydı; hiç doğmamış, hiç yaşlanmamış, hiç ölmemişlerdi. İnsanların çöplerini karıştırdıkları için herkes hakkında olması gerekenden daha fazla şey biliyorlardı. Şimdi Blanche'ı düşündüm.

May homurdandı, "Egzersiz yapmanın ona iyi gelmeyeceğinden değil tabii."

"Blanche?"

May bana "yetiştim" dercesine iç çekti, kaşları ve yüzündeki çatlaklar derinleşmişti. "Evet, Blanche. Egzersiz için mezarında ters dönüyordu. Çok tatlıydı ama onunla ayı avına bile çıkabilirdim.

bir sopa. Daha iyi beslenmeli ve biraz hareket etmeliydim." Bir öksürük daha. May bir keresinde bana oksijene alerjisi olduğunu söylemişti. Sesi sanki doğru olabilirmiş gibi geliyordu. "Ama her şeyi düzenli tutmayı severdi. Burayı bu kadar kötü durumda görmekten nefret ederdi."

Bir çayır kuşunun kendine özgü riffini bitirmesine izin vermek için durakladım. "Newt ve Earl hurda işine nasıl girdi o zaman?"

May şaşırılmış görünüyordu. "Hank sana onlardan hiç bahsetmedi mi? Bu çok ihmalkârca."

Tekrar öksürmesini ve cebindeki sigara paketini okşamasını bekledim. "Blanche'ın insanların onunla ilgilenmek istemesini sağlayan bir tarzı vardı. Kocaman bir kalbi vardı ve sizin için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Dediğim gibi, pek yakışıklı değildi. Ama Skeet Johnson onu çok severdi. Evlendiler ve hemen iki çocukları oldu. Ve size söyleyeyim, Newt ve Earl ana rahminden çıktıklarından beri hiç değişmediler. O zaman da şimdi de kavgacı küçük mankafalar."

May'e bir kaşımı kaldırdım. "Umarım o 'mankafalar' hapisshanede oturarak bir ders alırlar."

Sözümü kesmeme aldırmadan boş bir bakışla cevap verdi. "Blanche yemek yapmayı, fırınlamayı ve evini temizlemeyi severdi. Düzenli tutardı. Çocuklar dışarıda toprakla oynadıkları sürece mutlu bir aileydiler. Sonra Skeet kendini bir traktörün kuyruk miline kaptırdı."

Durdu ve gözlerini tepelere dikti. "Darmadağındı, sana söylüyorum. Blanche beni aradığından beri buraya ilk gelen bendim ve başka hiçbir şey yapamadım." Tavuk buduna benzeyen sinirli boynundan aşağı bir yumru indi. Bunca yıldan sonra duygularını görmek beni şaşırtmıştı. "O zaman Blanche'ın geçinmek için biraz sosyal güvencesi vardı. Ben de gidip çiftliklerini satın aldım ve Blanche'a o evi verdim. Ama parayla, tamiratla ya da başka bir şeyle pek ilgilenmezdi. O keklerini pişirir, evini toplar ve çocuklar da çılgınca koştururdu."

Belki May Keller dedikleri gibi kocasını göndermişti ama o mumyalanmış derinin altında yumuşak bir nokta sakladığını inkâr edemezsiniz. "Çiftliği satın alıp kalmalarına izin vermen çok iyi oldu."

Küçümseyici bir nefes verdi. "Benim yerime katıldı. Mantıklı."

"Belki, ama yine de güzeldi."

Gaza benzeyen bir ifadeyle, başka bir yorum yapmadan her şeyin geçip gitmesine izin verdi. "Sonra Blanche işi bıraktı. Başka nasıl bilmiyorum. Zayıfladı ve her yeri incindi ve doktorlar sorunun ne olduğunu asla bulamadılar. Sanırım öldüğünde Newt ve Earl on altı ve on yedi yaşlarındaydı. En azından okulu bitirmemişlerdi. Yetkililerin gelip onları götürmesini nasıl engellediklerini sormayın bile. Belki de hükümet onların yetim olduğunu hiç öğrenmedi. Bilemiyorum. Ama hayatlarını kazanmaları gerekiyordu ve yaptıkları şey hurdacılıktı. Gerçi sanırım Blanche'dan bir şekilde yardım almaya devam ettiler ve tabii ki Vietnam'da olup bitenlerden de para kazandılar."

Bunu duymamıştım. "Ne oldu?"

Sigarasını tekrar okşadı. "Zehirlenmekle ilgili bir anlaşma. Hasar her neyse, o iki mankafayı etkilememiş gibi görünüyor. Olayın olduğu yerde olduklarını bile sanmıyorum. Sıradan bir hükümet-nane karışıklığı."

Pikaplarımıza doğru yürümeye başladık. May hikayeyi bitirdi. "Savaşa gittiler ve geri döndüler, Newt ve Earl'le ilgili her şey bundan ibaret."

"Ama askere gitmeden önce büyük bir kavga etmişler?"

"Bir saniye bile düşünmeye değmeyecek aptal bir kız yüzünden. Ama birinin onu alacağına kararlıydılar ve düelloya başladılar, belki de askere alınmamış olsalardı ölümüne."

Aracımın yanında durdum. "Ve sen ve Blanche arkadaş mıydınız?"

May bir pshaw çıkardı. "Onu bilemem. Benden epey küçüktü. Ama komşuyduk, bu yüzden ona göz kulak olurdum. Sonra kendini kötü hissettiğinde çocuklarına göz kulak olmamı istedi. Ben anne değilim. Ama geleni yapıyorum."

Başka bir tepenin etrafından dolaştık ve iki katlı ev bir otlağın karşısında göründü.

Eve yaklaştıkça May daha yavaş sürüyordu. Kafasını neredeyse camdan dışarı çıkardı ve arkamıza baktı. Sonra sağına doğru eğildi ve yolcu tarafına baktı.

Evin boyaya ihtiyacı vardı ama temiz görünüyordu. Süpürülmüş ön verandada üç katlanır sandalye oturuyordu. Çimler yeni biçilmişti. A

Ahır bir kenarda duruyordu ve etrafına birkaç çıplak yama yayılmıştı, sanki o noktalarda bir şey oturuyormuş ve kısa bir süre önce kaldırılmış gibiydi.

Ahırdan ve evden uzanan otlakta hâlâ hurda diyebileceğim yığınlar varken, yaklaştıkça her şey daha görünüyordu. Tabii ki Newt ve Earl'ün aynı model Monte Carlos'ları hala Hodgekiss'te park halindeydi, bu yüzden çimlerin kenarına park edilmiş, çamur ve tozla kaplı mandalina rengi bir Ford Mustang görünce şaşırdım.

Sadece evlerinin temiz görünümü şaşırtıcı değildi, aynı zamanda Mustang de beni meraklandırırdı. Newt ve Earl'ün Monte Carlos'larını sevmeye biçimlerine bakılırsa, her iki kardeşin de farklı bir araç kullanma sadakatsizliğinde bulunacağını düşünemezdim. Bu da onlar için fazla sportif görünüyordu.

Babamın pikabını park ettim ve May yanımda durdu, lastiklerini çimlerden zar zor uzak tuttu. Eski Chevy'sinden atladı ve ellerini kalçalarına koyarak Mustang'in etrafında döndü. Ağzından bir sigaradan çok külü sarkıyordu. "Tanrı aşkına bu da ne?"

En kolay açıklamayla başladım. "Newt ve Earl yeni bir araba mı aldı?"

May sanki aptallığım ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Tekrar dene." Başını kaldırdı ve her yeri gözden geçirdi. "Burada şüpheli bir şeyler dönüyor. Şuna bak. Hazineyi nerede?" Son kelimeyi tıpkı Newt'in sesine benzeterek söylemişti.

"Buraya gelmeyeli yıllar oldu. Bu konuda konuşamam." Bakışlarım ön kapının hemen dışındaki bir karton yığınına takıldı. Birinin kırıp döktüğü kutulara benziyordu. Muhtemelen bir teslimattan. Önünden geçtiğimiz kamyonlardan geliyorsa, burada biri var demekti. Eğer daha önceki bir sipariştan geliyorsa, Newt ve Earl'ün alışveriş çılgınlığı içinde oldukları anlamına geliyordu. Her iki durumda da, doğru gelmiyordu.

May'e de aynı şeyi söylemek için döndüm ama ağzı açık kalıp elleri iki yanına düştüğünde durdum.

Bu beni eve geri döndürdü. Yüz ifademin onunkiyile eşleştiğinden emindim.

Ön verandada bir kadın duruyordu. Üzerindeki süveterin belinde toplanan bol bir korsajı vardı ve pembe ve mavi çiçeklerden oluşan yumuşak bir girdapla dizlerine kadar uzanıyordu. Altına mavi bir tişört giymişti. Düz kanvas ayakkabılar yarı hippî, yarı çok eşli tarikat kıyafetini tamamlıyordu. Kahverengi saçları düzgün bir topuz haline getirilmiş ve perçemleri bırakılmıştı. Altmışlı yaşlarının sonlarında görünen bir kadın için garip bir şekilde çocuksu bir görünüm gibi görünüyordu.

Tereddütlü bir gülümseme verdi. "Merhaba."

Verandaya çıkan üç basamağa doğru yürüdüm.

May, tavşanı takip eden bir köpek gibi kadına odaklandı. "Kutsal olan her şey adına, sen kimsin?"

Güzel soru. Eğer Newt ve Earl'ün bir kız kardeşi varsa, onu hiç duymadım.

Kadının ellerinden biri göğsünün üzerinde çırpınıyordu. "Ben Bayan Keller. Sizi tekrar görmek çok güzel."

May'in gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ramona Hinze'sin, değil mi?"

Korku olduğunu tahmin ettiğim büyük bir yumru Ramona'nın boğazından aşağı indi. Çenesi titredi. "Artık Blakey. Ben... Ben evliydim."

Parlak güneş ışığı verandayı ve parmaklıklara doğru dizilmiş üç sandalyeyi aydınlatıyordu. Gün batımını daha sonra izleyeceklerdi ama şu anda burası bulutların püfür püfür süzülüşünü izlemek için harika bir yerdi. Gün batımıyla birlikte gömlekler yerini ceketlere bırakacaktı ama gün neredeyse mükemmeldi.

May yanımdan geçip merdivenleri çıktı ve Ramona'yı kapıya kadar geri itene kadar durmadı. "Buraya geri dönmeye hiç hakkın yok. O çocukların seninle işi uzun zaman önce bitti."

Aceleyle ikisinin arasına girdim ve May'i birkaç adım geri zorladım. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Ramona Hinze diye birini hiç duymamıştım. Sandhills'de Hinze diye birini tanımıyordum. Nebraska'nın neredeyse dörtte birini kapsayan bu dört ilçelik bölgede yaşayan herkesi tanıdığımı söyleyemezdim ama tanımadıklarım ya da duymadıklarım bir çay fincanına sığmazdı.

Ramona'nın küçük kız sesi ciyakladı. "Bayan Keller bana kova buzağı satardı."

May'in yüzü buruştu, bu da onu daha da kuru bir elma bebeğe benzetti. Korkutucu bir tip. "Bir yıl. O iki çocuğu mahvetmen ve ortadan kaybolman bu kadar sürdü."

"Oh." Ramona'nın sesi cesaretinin sonuna gelmiş gibi çıkıyordu. Paravan kapısını açtı ve evin içine süzüldü.

May'e döndüm. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?"

May ekranın ötesindeki karanlık boşluğu görmeye çalışıyormuş gibi kapıya baktı. "O küçük budala. Onu bir daha görmediğim için mutlu bir şekilde ölebilirdim."

Bu May için bile aşırı görünüyordu. "Zararsız birine benziyor. Onu nereden tanıyorsun?"

May dönüp sundurmanın ahıra bakan ucuna doğru ilerledi ve uçan gövdesinin çıkarması gerekenden çok daha fazla gürültü çıkardı. "Sana Blanche Johnson'dan bahsetmiştim. Tanrı'nın ona verdiği o iki cehennem zebanisiyle boy ölçüşemezdi. Yanlarında bir erkeğe ihtiyaçları ve babaları öldükten sonra onlara en yakın kişi bendim."

Bu hızla giderse, May geçmişi anlatana kadar Newt ve Earl hapisane hücrelerinde toz olacaklardı. "Peki ya Ramona Hinze?"

May başını bana doğru çevirdi ve sözlerini tükürdü. " çalışıyorum. Ama sen *Reader's Digest* versiyonunu istiyorsun, tamam mı? Oradaki hoppa..." Ben kır elbiseli kadına fahişe denmesine gülmemeye çalışırken o evi işaret etti. "Onlar lisedeyken ortaya çıktı. İkisi de ona aşık olmuş."

Newt ve Earl'ü genç olarak görmek, kırıksıklıkları ve kiri silmek için canlı bir hayal gücü gerektiriyordu, ancak

Yakışıklı. Ish. Ve Ramona. Gençliğin kendi güzelliği olduğu doğrudur, bu yüzden muhtemelen sevimliydi.

"Onları hangisinin kendisiyle evleneceği konusunda kavgaya tutuşturmuştu. Önce birini, sonra diğerini oynardı. Dün silahları ve Dutch'ın evindeki Miracle Whip bombalarını çıkarmalarına şaşmamalı. O zamanlar böyle saçmalıklar yapıyorlardı. Şimdi geri döndü, yürüyen bir kanepeye benziyor."

Elbisenin tüm kumaşı ve çiçekleriyle May'in evindeki basma mobilyaları andırdığını kabul etmek zorundaydım.

Eski dramın hikâyesi henüz bitmemişti. "Madem ona aşıklardı, neden içlerinden biri onunla evlenmedi?"

May tekrar kapı aralığına odaklandı. "Çünkü Vietnam'a gittiler ve döndüklerinde o çoktan gitmişti. Ve iyi ki de gitmiş."

Bakışlarımın May'in bakışlarını eve kadar takip etmesine izin verdim. "Peki neden şimdi geri döndün?"

May'in botları verandada gümbürdedi. "Ben de bunu . Onu hemen önce."

"Whoa." May kapıya doğru uzanırken kolundan tuttum.

Diğer kolunun yumruğunu geri çekti ve refleks olarak savurdu, emindim.

Ama bir sürü erkek ve kız kardeşle birlikte büyümüşüm ve çoğundan daha iyi eğilip bükülebilirdim. Ben de öyle yaptım ve May'in yumruğuyla temastan kaçındım.

İkimiz de geri çekildik ve nefesimizi tuttuk. Sonra May'in yüzü mizahla çatladı, sigara sarısı dişleri ortaya çıktı. "Güzel hareketler, kızım. İşte görmek istediğim ateş bu. Bunu biraz daha ortaya çıkarırsan seçimi kaybetme konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

May bu konuyu gündeme getirene kadar seçim konusunda endişelenmiyordum. Ön seçimlere bir yıl, seçimlere ise altı ay vardı. Ted'in sürgünden ne zaman döneceğine Dahlia dışında, Grand County'de başka kimsenin bunu düşündüğünü sanmıyordum.

May artık hiçbir konuda yardımcı olmuyordu. Dedim ki, "Neden bundan sonrasını bana bırakmıyorsun? Ramona'yla konuşacağım ve her şey yolundaysa Newt ve Earl'ü hapisten çıkaracağım."

May önce bana sonra da karanlık kapı aralığına baktı. Nefes aldı ve tam otuz saniye süren bir dizi öksürük sesi çıkardı. "Sana bir şans vereceğim. Ama yarına kadar tepelerden kaçmazsa, meseleyi kendi ellerime alacağım."

Merdivenleri hızla indi ve kamyonetine tırmanmadan önce bir sigara yaktı. Uzaklaşırken çimenlerin üzerine çakıl ve toprak sıçradı.

Ben kapıyı çalmadan önce paravan kapı gıcırdayarak açıldı. Ramona başını uzattı, gözleri May'in kamyonetinin arkasında kaybolan toz izine takılmıştı. "Gitti mi?"

"Sahil temiz," dedim.

Evden tamamen dışarı çıktı. Bu kadar yakından yüzündeki çizgileri, kollarındaki ve boynundaki buruşuk deriyi görebiliyordum. "Beni hep korkutmuştur."

Güven verici bir gülümseme takınmaya çalıştım. "Herkesi korkutuyor." May'in onlarca yıl önce ortadan kaybolan ve onun otlaklarından birinde gömülü olan ya da olmayan kocasıyla ilgili efsaneyi tekrarlamadım.

Bu garip durumun iç yüzünü öğrenebilirdim. "Demek Newt ve Earl'ün eski bir arkadaşısn?"

Ramona, May'in geri dönmediğinden emin olmak istercesine yola son bir kez baktı. Onunla ilgili her şey yumuşak ve yuvarlak görünüyordu. Yüzünde neredeyse bir melek ifadesi vardı. "Neden içeri gelmiyorsun? Çocuklar için limonata yaptım. Sadece birkaç alışveriş için kasabaya gidiyorlardı ve şimdiye kadar evde olurlar diye düşündüm."

Önce onun girmesine izin verdim ve onu takip ettim. "Eminim yakında gelirler." Sadece burada uzun süre takılmazsam.

Evin içinde ne bekliyorsam, bu güneşli, tertemiz oda değildi. Ön kapı, sağdan merdivenlerle çıkılan küçük bir fuayeye açılıyordu. Ön kapının ardında, birkaç büyük penceresi olan bir oturma odası sıcak ve ev gibi görünüyordu. Camlar pırıl pırıl parlıyordu ve eski ama cilalı koyu renkli ahşap mobilyaların üzerinde tek bir toz zerresi bile yoktu.

Ramona durdu ve değerlendirmemden tedirgin olmuş gibi ellerini kavuşturdu.

Bir şey bekliyor gibi görüldüğü için "Bu gerçekten çok güzel," dedim.

Yüzünde öyle parlak bir gülümseme belirdi ki, ona karşılık vermek istedim. "Bunu söylediğini duyduğuma çok sevindim. Çocuklar bu oda için çok emek harcadılar. Eğer çok şey istemezsem, buraya geldiklerinde onlara bundan bahseder misin? Bütün üst kata şekil vermemiz gerekiyor ve bu cesaretlendirmenin yardımcı olacağını biliyorum."

İlginç. "Newt ve Earl'ün burayı temizlemesine yardım mı ediyordun?"

Evin arka tarafına ve mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere doğru yürümemi işaret etti. "Oh, şey. Yıllar boyunca kendi haline bıraktılar ve biraz dürtülmeye ihtiyaçları vardı. Bir yerde uzun süre yaşadığınızda nasıl olur bilirsiniz. Görmeyi bırakırsınız. Ben sadece yeni bir çift göz getirdim."

Mutfağa girdim. Geçen yüzyılın başlarında inşa edilen çoğu ev gibi, büyük bir yemek masası için yeterince genişti. Bu masanın bir ucunda düzgün kâğıt yığınları vardı ve diğer ucu yemek için açık bırakılmıştı. Sandalyelerin önünde üç çiçekli servis altlığı, ortada çilek şeklinde bir krema, şekerlik, tuzluk, biberlik ve peçetelik tutan tembel bir Susan vardı.

Tezgahlar bana kardeşlerin arabalarının kombinasyonunu hatırlattı. Turkuaz Formika'da altın benekler parlıyordu. Eski boyalı dolaplara kadar uzanan backsplash, konserve spagetti sosundan bile kolayca temizlenebilen sarı bir melamindi. Biliyorum çünkü büyükannem Ardith'in yaşlılar evindeki dairesinde de mutfak duvarlarında aynı şey vardı. Zemin, her ne kadar fırçalanarak temizlense de, yetmişli yıllarda popüler olan orman yeşili ve sarı desenli vinilden yapılmıştı. Mutfaktaki her şey biraz bozuk olsa da pırıl pırıldı.

Ramona kıkırdadı, çok daha genç bir kadın gibi davranıyordu. "Biliyorum. Bana Blanche'ın renk körü olduğunu ve hiçbir şeyin birbirine karışmadığını fark etmediğini söylediler. Çocukları güncelleme zamanının geldiğine ikna etmem biraz zaman alacak. Ama bunu başaracaklar."

Rahat görünmeye çalıştım. "Bir süre kalmayı mı planlıyorsun?"

Masadaki bir sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun. Dün biraz zencefilli kurabiye yaptım. Newt onları limonatayla seviyor." Buzdolabını açtı, kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu ve elbisesi ve kanvas ayakkabıları içinde son derece yerli görünüyordu. "Yarın Earl için çikolatalı kek yapacağım. Bunlar onun en sevdikleri ve kendini dışlanmış hissetmesini istemiyorum."

Sorumu duymazdan geldiğini fark ettim ama bunun bilerek mi yapıldığını yoksa sadece ikramlardan mı bahsetmek istediğini bilemedim. Biraz daha zorladım. "Sanırım birinin onlar için yemek yapmasından hoşlanıyorlar."

Başını ve yanakları pembeleşti. Belki bu kadar cilveli davranmak için çok yaşlıydı ama bir şekilde işe yarıyordu. Önüne bir bardak limonata ve bir tabak kurabiye koydu. Tabak, Ardith Nine'nin iyi porselen dediği, bakkal promosyonundan parça parça topladığı sete benziyordu. Bu tabağın kenarını sarı güllerden oluşan bir çelenk süslüyordu. "Dürüst olmak gerekirse, burada olmamın onlar için iyi olduğunu düşünüyorum."

Soğuk içeceği yudumladım, ekşi ve tatlı mükemmel bir şekilde karışmıştı. "Nasıl yani?"

Tombul kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve kurabiye seçmemi izlemekten keyif alıyor gibiydi. "Evde sebze olmadığını biliyor musun? Patates bile, ki ben onu sebze olarak görmüyorum. Dondurulmuş bir şey bile yoktu. Ve sahip oldukları yiyecekler çoğunlukla konserve güveç veya konserve sığır eti ve peynirli makarna kutularıydı. Bunca zaman nasıl hayatta kaldılar bilmiyorum."

Kurabiyelerin içi yumuşak ve tam kıvamındaydı. Robert ve Sarah'nın markalı akşam yemeğinin tadını çıkaramadığım için kendime bir tane daha aldım. "Görünüşe göre Newt ve Earl ile iyi iş çıkarmışsınız."

Tekrar renklendi ve masanın üzerinde katlanmış ellerine baktı. Ev kıyafeti ve yumuşaklığıyla bana en iyi kucaklamaları yapan mükemmel türden bir büyükanneyi düşündürdü. "Dolaplarında birkaç giysi vardı ve banyo yapıp onları giymeleri için biraz teşvik edilmeleri gerekiyordu."

Güldüm. "Muhtemelen birazdan daha fazla, ha? Sonunda onları çıkardığınızda kamuflajı yaktınız mı?"

Yuvarlak çenesini indirdi ve içeriden bilgi paylaşmak için gözleri parladı. "Onları tekrar yarı yarıya temiz hale getirmek için sıcakta birkaç kez yıkamak gerekti. Onları atmadım ama çamur odasındaki uzun bir dolaba sakladım." Bana muzip ve sevimli bir burun kırıştırması yaptı. "Temizlik malzemelerini sakladığım yer, bu yüzden onları yakın zamanda bulacaklarından şüpheliyim."

İkimiz de güldük, sonra ben rahatça merak etmeye başladım. "Newt ve Earl'ü nereden tanıyorsun?"

Arkasına yaslandı, her zaman gülümsemek için sabırsızlanıyormuş gibi görünen yüz hatlarına ciddi bir ifade çöktü. "Ailem uzun zaman önce burada yaşıyordu. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama zor zamanlardı. Newt ve Earl o zamanlar bana karşı çok iyidiler. Onları tekrar görmeyi çok istiyordum. Çok uzun yıllar oldu."

"Zor zamanlar derken neyi kastediyorsun?" Sadece iki kadın kurabiye ve limonata eşliğinde hikayelerini paylaşıyor.

Masanın üzerine koyduğu hamurlu ellerine baktı. "Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum." Başını kaldırıp bana baktı ve iki yanağını da küçük pembe güllere çeviren bir gülümseme yapıştırdı. "Ama işte . Ne kadar güzel bir gün, değil mi? Biraz önce teslim edilen glayöl soğanlarını sipariş ettim ve çocuklar şehirden döndüklerinde onları dikmelerini söyleyeceğim. Bence ön verandayı kaplamak için mükemmel olacaklar. Sizce de öyle değil mi?"

Başımı verandaya ve karton yığınının doğru eğdim. "Görünüşe göre son zamanlarda çok fazla teslimat var."

Gözleri parlıyordu. "Çok gecikmiş diyebilirim. Ben buraya geldiğimden bu yana geçen kırk beş yılda hiçbir şeyi yenilediklerini sanmıyorum. Muhtemelen oturma odasında perde olmadığını fark etmişsinizdir. Çocuklara onları indirttim ve yenileri bugün geldi, ampuller gibi. Yarın yağmur yağacakmış." Durdu ve sanki bir düşünceye dokunamıyormuş gibi yüzü bulutlandı.

"Yağmur mu?" Dürttüm.

Bana odaklandı ve geri dönmesi bir saniye sürdü. "Oh. Evet. Yarın yağmur yağacak. İçeride çalışmak için iyi bir zaman olacak, ben de Newt ve Earl'e perdeleri astıracağım."

"İyileştirme yapmalarına yardımcı olmanız gerçekten çok hoş. Pahalı olmalı." May'in Ramona'nın niyetleri hakkında şüpheleri vardı; belki de

burada bir şey açıklayacaktı.

Ramona sanki biri duyacakmış gibi yaklaştı ve sesini alçalttı. "Hiç paraları yokmuş gibi görüldüğünü biliyorum ama yıllardır hiçbir şey harcamadılar. Birkaç şey için paraları var. Ve onlara sahip olmayı hak ediyorlar. Onlara yardım edecek birine ihtiyaçları var, hepsi bu."

Nedense Ramona'ya karşı içimde bir sıcaklık ve kötü niyetlerini anlamak istemiyordum. "Yani onlara bir şeyler almak için izinleri var mı?"

Bana el salladı. "Bir bakıma. Onlara ne alacaklarını gösteriyorum ve kabul ettikten sonra siparişi verip teslim ettiriyorum."

Bir şey saklıyor gibi görünmüyordu, ben de sormaya devam ettim. "Nasıl sipariş veriyorsunuz? Yani, internet bağlantıları ya da akıllı telefonları yok."

Bana geniş gözlerle baktı ve "biliyorum" der gibi başını salladı. "Sanırım üç kanal yayın yapan o eski televizyondan başka bir şeye ihtiyaç duymuyorlar. Bunlardan ikisi de aynı kanal, sadece saat dilimleri farklı. O aptal çocukların bir kredi kartı bile yoktu."

Ama sayenizde artık yapıyorlar. "Nasıl alışveriş yapıyorsunuz?"

Ayağa fırladı ve koşarak odadan çıktı; adımlarının oturma odasına gidip geri döndüğünü duydum. telefonuyla geri döndü. "Bu. Tepeye çıkarsam bağlantı kurabilirim."

Kredi kartına erişimi vardı ve kutulara bakılırsa harcamaları çok iyiydi. İlginç.

"Neden şimdi ziyarete gelmeye karar verdin?"

Çok ileri gitmiş olabilirim, çünkü yüzü ışıltısını kaybetti ve garip bir şekilde . "Bilirsiniz, bazen hayatınız karıştığında nerede olduğunuzu ve ne yaptığınızı unutursunuz. Ve bazı şeyleri basitleştirmek insana kendini daha iyi hissettirir."

Bu bana biraz yarım yamalak göründü. "Uzun zaman sonra buraya açıklık bulmak için mi döndün?"

Masaya hafifçe vurdu ve yüzü . "Bu doğru. Netlik."

Bu yolda daha fazla ilerleyemeden telefonum çaldı. Arka cebimden çıkarmak için öne doğru eğildim ve kulağıma götürdüm. "Şerif."

Ramona'nın ağız bir an açık kaldı ve şaşkınlıkla bana bir aşağı bir yukarı baktı. Bugün kendimi ne zaman şerif olarak tanıtsam birileri için şok edici oluyordu.

Hattaki ses güçlü bir şekilde konuşmaya başladı. "Ben Dick Fleenor. Ve burada, çiftlikte bazı sorunlarım var."

Sandalyemi eski döşemeye sürterek ayağa kalktım. "Ne tür bir sorun?"

"Brenner merasındayım ve bir serserinin çitleri kestiğini görüyorum. Onları toplayıp sayana kadar sığırların kayıp olup olmadığını bilemeyeceğim."

Fleenor'ların çiftliği Bar Lazy L, neredeyse sekiz yıldır evim dediğim çiftlik olan Frog Creek'in yedi mil güneyindeydi. Bu süre zarfında Fleenor'larla komşuluk ettim, damgalama, sığır işçiliği, ortak çitlerin onarımı ve birimiz ya da diğërimiz dışarıda kaldığında ya da kabaklar çiftliği ele geçirmekle tehdit ettiğinde bahçe ürünlerini bıraktım. Brenner merasını bilirdim. Babamın güvenilir pikabıyla oraya varmak bir saat ya da daha fazla sürerdi.

"Tamam. Yola çıkıyorum." Telefonu kapattım ve Ramona'ya döndüm. "İkramlar için teşekkürler. Benim gitmem gerek."

Peşimden geldi. "Şerif sen misin? Hiç aklıma gelmezdi."

Dört yıl önce ben de böyle düşünmezdim. Ama şimdi yeniden seçim kampanyasını düşünmek zorundaydım. "Bu benim ilk dönemim. Hala ipleri öğreniyorum."

"Aferin sana." Ellerini önünde kavuşturdu. "Um. May Keller'ın internetini kullandığım için başım belada mı?"

Kafam karışmış olmalı, çünkü açıkladı. "Tepeye çıktığımda. Onunkine bağlanıyorum. Şifresi falan yok. Seni bu yüzden mi buraya getirdi?"

Ülkenin bu kadar uzağında hiç kimse bağlantıları için bir şifreyle uğraşmazdı; ne anlamı olabilirdi ki? İtirafı samimi görünüyordu, iki yaşlı bekarı dolandıran biri gibi değil. "Hayır. Sorun değil. Karşılığında May'e turta ya da başka bir şey pişir."

Verandaya doğru yürüdüm, o da beni takip etti. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Bana el salladı. "Çocuklara burada olduğunu söyleyeceğim." Yüzüne yine o şaşkın ifade yerleşti. "Neden uğradığını söyledin?"

dakika önceki konuşmayı hatırlamaması için bir dişli mi kaymıştı? "Özel bir nedeni yok. Sadece Johnson'ları kontrol ediyordum." Babamın pikabına bindim, bir yandan da Arizona plakalı turuncu Mustang'e bakıyor, arkasındaki hikâyeyi merak ediyordum.

Ramona beni bahçenin kenarına kadar takip etmişti.

Camımı açtım ve dışarıya doğru eğildim. "Ne araba ama."

Başını eğdi ve sanki ilk kez görüyormuş gibi inceledi. Sonra yüzü aydınlandı. "Bana *Thelma ve Louise* filmini hatırlatıyor. Hiç izledin mi?"

Bir film mi? Hatırlamaya çalıştım. "Belki uzun zaman önce. Brad Pitt'in büyük çıkış yaptığı film değil miydi o?"

Boş bir bakış attı. "Hatırladığım kadarıyla iki yakın arkadaş üstü açık bir arabada yolculuk yapıyorlardı. Çok eğlenmişlerdi."

Eğlenceliydi. Tam olarak hatırladığım gibi değildi.

Fleenor'lara yapacağım bir yolculuğun günün geri kalanını alabileceğini bildiğimden, adliyede durdum ve Ethel'den hücre anahtarlarını aldım.

Ethel anahtarları avucuma sıkıştırdı. Dudaklarını tiksintiyle kıpırdattı. "Brittany, Newt'in gözünün morardığını söylüyor."

Bir şeyi açıklamak istemediğinizde, bir soruyla karşılık verin. "Brittany onları kontrol ediyor muydu?"

Ethel *kıkırdadı*. "Onlara Dutch'tan bir gazoz aldı."

" nazikti." Parmaklarımı tuşların etrafına kapattım.

"Bugünlerde ülkenin sorunu da bu. Herkesin rahat etmesini sağlamalı ve onlara atıştırmalık ve içecek vermeliyiz. Suçlulara bile. Acı çekmezlerse öğrenemezler."

"Newt ve Earl gerçek suçlular değiller. Ve birkaç saat kilitli kalmak eminim onlarda yankı uyandıracaktır."

Ethel'in burun delikleri açıldı ve gri permalı saçlarıyla birleştiğinde ona komik bir görünüm verdi. "Long Branch'ta silahla ateş ettiler ve Dutch's'ta savaşmaya başladılar. Buna ne diyorsunuz?"

Dönüp trol mağarasından çıkarken cevap vermedim. Çoğunlukla haklı olduğu için.

Ofise girdiğimde Newt ve Earl sıçrayıp parmaklıklara dayandılar.

İlk konuşan Newt oldu. "Dersimizi aldık. Artık halk içinde kavga etmeyeceğiz."

Earl hızla Newt'in peşinden gidiyordu. "Her gün Pazar okulu gibi olacağız."

İkisine baktım. Newt'in gözündeki şişlik biraz inmişti. "Uslu durmanızı bekliyorum. Eğer davranmazsanız, bunu Ramona'ya söylemekten çekinmem."

Newt'in nefesi kesildi. Earl kocaman gözlerle bana baktı. "Oraya gittin mi?"

Newt fısıldadı, "Ona mahkum olduğumuzu söylemedin, değil mi? Yüzüme yumruk attığı için Earl'e zaten kızgın." "Her şeyi

başlattığın için sana da kızgın." "Ben asla!"

Onları durdurmak için elimi kaldırdım. "Bu ikimizin arasında," dedim Newt'e. "Onun orada ne işi var?"

Newt ağzını kapattı, sonra konuşmak için açtı. "Bizi özlediğini söyledi. Biz de onu özledik, yani her şey yolunda gidiyor."

Earl'ün gülümsemesi tedirgindi. "Bizimle ilgilenmek için burada. Bunu kendimiz için yapmadığımızdan değil, ama yanımızda bir bayanın olması güzel."

Anahtarları döndürdüm ve onları izledim. "Buraya ne zaman geldi ve ne kadar kalacak?"

Newt ve Earl birbirlerine sorgulayıcı bir bakış attılar. Earl bana döndü. "Neredeyse bir hafta oldu. Ne zaman gideceğini söylemedi ama..."

Newt onu aldı. "Ona istediği kadar kalabileceğini söyledik. Onu seviyoruz."

Bunu biraz düşünmeleri gerekiyordu. "Onun hakkında bir şey biliyor musun? Nerede yaşadığını? Evli mi? Bir ailesi var mı?"

Bir süre görüştüler. Earl, "Çok fazla soru sormadık," dedi.

Newt, "Çünkü onu ürkütmek istemedik." dedi.

Earl, "Sorduğumuzda sinirleniyor çünkü her şeyi hatırladığını sanmıyorum," dedi.

Newt devam etti. "Tıpkı bizim gençliğimizdeki gibi. Bir sorunu olduğunu biliyorduk ama bize ne olduğunu söyleyemiyordu."

Earl, "Belki yine başı beladadır diye düşünüyoruz. Belki de aynı türden."

"Babasıyla olduğu gibi." Newt'in çarpık yüzü sanki tüylü bir t rt l  ısırmış gibi görünüyordu.

Earl sinirlendi. "O kötü bir adamdı."

"Bunu neden sır olarak saklıyorsun?" Ben sordum.

Sahip oldukları o tuhaf yöntemle birbirlerine sessizce danıştılar ve sonunda Earl konuştu. "Biz ondan hoşlanıyoruz, o da bizden hoşlanıyor ve kimsenin bunu bozmasını istemiyoruz."

Newt bana güvenip g venemeyeceğini tartışıyormuş gibi beni inceledi, şiş gözleri onu orantısız gösteriyordu. "Kocasını öldürdüğünü söyledi."

Kocasını  ld rd . Bu mideme bir bowling topu gibi düştü.

Bu kadar sevimli biri kocasını nasıl öldürebilir?

Newt telaşla ekledi: "Buna bir an bile inanmıyoruz." "Belki de bir kaza olduğunu ve kendini suçladığını düşünüyoruz."

Earl söyledi.

"Ama bu konuda üzülüyor ve yüzden bu konu hakkında konuşmuyoruz."

Bu durumda daha fazlası vardı ve Newt ile Earl' n güvende olduğundan emin olmak için Ramona Hinze ya da Blakey'i biraz daha derinlemesine araştırmam gerekiyordu. Bu arada onlara sert bir şekilde kaşlarımı attım. "Ramona'nın burada kalmasını istiyorsanız, bu aptalca rekabete bir son vermeniz gerekecek. İkinizle de arkadaş olduğunu söylüyor. O yüzden beyefendi gibi davranın, yoksa onu gittiği ve geldiği yere geri döndüğü için sulamam." Her neresiyse .

Birbirlerine güvence vererek konuştular, her ikisi de "İyi olacağız" dedi.

Kardeşleri tutmak için bir neden göremiyordum ve Ramona'nın acil bir tehlike oluşturduğunu düşünmüyordum. "Sizi serbest bırakacağım. Ama yemin ederim, bir daha sorun çıkarırsan, hatta sesini bile y kseltirsen, seni huzuru bozmakla suçlarım ve aylarca burada kalırsın."

Geri çekildiler, ellerini önlerinde kavuşturdular, affedilmek için dua eden küçük çocuklar gibi görünüyorlardı. Earl başladı ve Newt de onu o kadar yakından takip etti ki ses yankılanır gibi oldu. " z r dileriz. Bir daha olmasına izin vermeyeceğiz. Teşekkür ederiz."

Ofisten aceleyle çıktılar, hala gömleklerini içine sokmuş ve saçlarını resim günü için yıkamış okul çocukları gibi görünüyorlardı.

Koridorda koşarak 6n kapıdan dışarı fırlayıp kaşmaya başladıkları anda cebimden telefonumu çıkardım. Dick Fleenor beni bekliyordu ama Ramona Hinze'yi kontrol etmenin 6nemli olduğunu hissettim. Onun Johnson kardeşleri perdeler ve çiçeklerden oluşan 6nemsiz bir maddi kazanç için oyaladığını düşünmek benim için zordu. Ama dolandırıcılar inandırıcı olabiliyordu.

Babamın kamyoneti yerine kendi aracım olsaydı, iletişim merkezini telsizle arayabilirdim. Hal b6yle , onları aradım ve turuncu Mustang'in plakasını ilettim. Başlamak için en mantıklı yer orası gibi g6rnyordu. Geri aramaları birkaç dakika sürerdi.

Eski masaüstü bilgisayarım Bessy'yi çalıştırdım. Biraz tısladı ve inledi, ama ekran açıldı, bu her zaman küçük bir rahatlama olmuştur. Bir noktada, btceme uygun olsun ya da olmasın, yeni bir bilgisayar almam gerekecekti.

Beklerken, Scottsdale'deki Garrett Haney'i Google'da arattım. İsmi süslü g6rnen bir hukuk firmasıyla ilgili olarak ıktı: Dougherty, Fleishman, Haney ve Ortakları. İsmine tıkladığımda profesyonel bir vesikalık fotoğrafta yakışıklı ama ciddi bir yüz g6rdm. Nebraska niversitesi'nden (Go Big Red) ve BM Hukuk Fakültesi'nden yüksek dereceyle mezun olmuştu. Sekizinci B6lge Temyiz Mahkemesi'nde bir yargıcın katipliğini yapmış ve hatta Birleşik Devletler Yüksek Mahkemesi 6nnde savunma yapmak için kabul edilmişti... iki kez. G6rnşe g6re, suyun üzerinde yürümüş ve Tanrı'nın sağında oturmuş. Nebraska'da çiftçilik yaptığından hiç bahsetmemiş. Sarah'nın onu bu kadar sinir bozucu bulmasına şaşmamalı.

Sonuçlar Mustang için d6nd ve Garrett'in aramasını kapattım.

2015 model, Tucson, Arizona'dan Ramona Hinze adına kayıtlı. Buraya kadar her şey yolunda. Neden bu işi bir adım daha ileri g6trmem gerektiğine dair içimde bir his var?

Saatın ilerlediğini hissederek ve Dick Fleenor'un Brenner merasında beni beklediğini hayal ederek, yine de takip etmek için biraz daha zaman ayırmaya karar verdim.

Belki CS'da dedektif olsaydım, her yerde olurdu. Ama Google'da Tucson Polisi'ni aradım ve listelenen numarayı aradım. I

Kim olduğumu ve ayakları yere basan birine ihtiyacım olduğunu açıkladım. Başka birine yönlendirildim ve bir dedektifle konuşmak istediğimde başka bir kişiye aktarıldım. Anlaşılan kimse Nebraska kırsalından bir şerifle muhatap olmak istemiyordu.

Beni yönlendirdikleri son numarayı yorgun bir kadın sesi açtı. "Dedektif Matthews."

"Şerif Kate Fox, Grand County, Nebraska'dan. Bir iyilik isteyeceğim."

İfademî karşılayan iç çekiş uzun ve derindi. Nebraska'dan gelen bir hödüğe yardım etmeden de yapacak yeterince işi olduğunu söylemek istediğini hayal ettim. "Grand County, ha. Jeremy Fox'u tanıyor musun?"

Şaşırmıştım, bir durakladım. "Bunu itiraf miyim bilmiyorum ama o benim kardeşim."

Bunu içten bir kahkaha karşıladı. "Onu gördüğünde Las Vegas'tan Kim Matthews'un selamını söyle."

Çok fazla soru. Yine de muhtemelen cevaplarını bilmek istemiyordum. "Tucson'dasın, değil mi?"

Yine, onunla tanışıp takılmak istememe neden olan bir kıkırdama. "Yaklaşık iki yıl önce çılgın bir hafta sonu. Unuttuğum çok şey var ama Grand County, Nebraska'dan Jeremy Fox'la ilgili kısmı hatırlıyorum. Senin için ne yapabilirim?"

Nebraska Sandhills'in nüfusunun az olmasına rağmen, her yerde Sandhillerse rastlayacağınız bir gerçektir. Ya da bu olayda olduğu gibi, Sandhills'le bağlantısı olan insanlarla. "Vaktiniz varsa bir adresi kontrol etmenizi istiyorum."

Kim Matthews hızlıca kıkırdadı. "Tükürmek için zamanım yok. Ama Jeremy Fox'un kız kardeşi için zaman ayıracağım. Elinde ne var?"

Ona adresi verdim. "2015 model bir Ford Mustang'in ruhsatından. Muhtemelen şüpheli bir şey yoktur, bu yüzden belki de seni boşuna eve gönderiyorum. Ama emin olmak istiyorum."

"Sorun değil. Bazen o iğrenç tüyler, öyle görünmese bile bir şeylerin peşinde olduğunuzu gösterir."

İşte şimdi beni güldürdü. "Icky hairs. Bu ifadeyi daha önce duymamıştım ama ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. Bunu takdir ediyorum."

yardım et." Çalınan heykelle ilgili bir ya da iki iğrenç saç teli almak isterdim.

"Bugün hava sadece 105 derece, yani gezinti için mükemmel bir gün." Sesinde bir gülümseme vardı, bu yüzden sözlerine alınmadım.

Evime dönüp araç değiştirmek ya da şerif kahverengilerimi giymek istemediğim için babamın Dodge'una geri döndüm. Bar Lazy L'ye giden yolu yarılamiştım ki telefonum tekrar çaldı. "Şerif."

"Merhaba Kate. Ben Merle Doak. Burada bir durum var."

Creekside tatil beldesinde bir hırsızlık olayıyla başlayan çiseleme aniden tam bir fırtınaya dönüşmüştü.

Merle ve karısı Cindy, Grand County'nin karşı köşesinde çiftlik sahibiydiler. Liseye onların iki çocuğuyla birlikte gitmiştim, onlar da şehir dışında bir yerlerde şüphesiz en iyi hayatlarını yaşıyorlardı.

Tek şeritli asfaltta ilerlerken keskin bir virajdan döndüm ve babamın kamyonetinin hidrolik direksiyonuyla boğuştum, belli ki daha fazla Wheaties'e ihtiyacı vardı. "Neler oluyor?"

Cindy arka planda hızlıca konuştu, sesi yükseliyordu.

Merle hem benimle konuşmaya hem de onu dinlemeye çalışıyormuş gibi kekeledi. "Evde kaybolan birkaç şey var." Durakladı, sonra telefona "Bekle." dedi.

Cindy'nin hızlı konuşması devam etti. Merle'in sesi onu sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi geliyordu. "Tamam. Tamam. Tamam. Şerifle konuşuyorum. Onu buradan çıkaracağız." Daha fazla Cindy. Sonra Merle, "Evet. Biliyorum." dedi.

Sözümü kestim, gözlerim merada çiçek açmayı bekleyen yuvarlak baklalarla dolu ayçiçeği saplarındaydı. "Hodgekiss'in güneyine bir gidiyorum. Burada işim biter bitmez size doğru yola çıkacağım."

Merle'in sesi öfkeliydi ve hâlâ Cindy'ye hitap ettiğini düşündüm. "Biliyorum. Şu anda meşgul ve daha sonra burada olacak."

Bu kez Cindy'yi anlamakta güçlük çekmedim. "Sonra mı? Ona şimdi ihtiyacımız var."

Cindy'nin şikâyetini Merle'nin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmaya çalıştım. Üç telli dikenli tel çitler dar yola paraleldi ve ilçe yol ekibi - Ryan Stumpf, tek kişilik ekip - son zamanlarda kaldırım arasındaki şeridi biçiyordu.

ve çit, düpedüz medeni görünmesini sağlıyor. "Tehlikede misiniz? Orada biri mi var?"

Karısına hitap etmeye devam etti. "Bu konuda hiçbir şey yapamam. Kendisi meşgul ve müsait olduğunda burada olacak. Görüyorum ki üzgünsün."

Aslında Merle o kadar iyi göremeyebilirdi. Sadece tek gözü vardı. Diğer, makas ve koşmayı içeren talihsiz bir olayda çıkarılmıştı. Gerçekten. "Merle." Dikkatini çekmek için bağırdım.

O da bağırarak karşılık verdi. "Ne?" Sonra kekeledi, "Özür dilerim, Şerif."

Yavaşça konuştum. "Tehlikede misin?"

Öfkeli görünüyordu. "Cindy'nin kafasının boynundan uçmasını saymazsanız, sanırım hayır."

Grand County'nin bir köşesinden diğerine arabayla gitme süresini hesaba katarak, "Yaklaşık iki saat içinde orada olmaya çalışacağım. Bu arada, kayıp olan şeylerin envanterini çıkarın."

Babamın Dodge'unu kumlu patikadan Brenner otlığına götürmek on beş dakika daha sürdü. Yolda çok fazla çekirge yoktu. Belki de gerçek yazın gelmesi için para biriktiriyorlardı.

Bin dönümlük bu parseli kesen bir çit, geniş bir vadiyi kuzeydeki Frog Creek'e ait bölümle ayırıyordu. Sarı ve mor kır çiçeklerinin serpiştirildiği yemyeşil deniz, insanın derin bir nefes almasını gerektiren bir vadiye doğru uzanıyordu.

Fleenor'lar geniş güney yarısına sahipti. Frog Creek'te yaşarken çitleri söküp tüm bu merayı açmak için neler vermezdim, çünkü doğu kenarında engebeli tepelerle çevrili dar bir göl alıyordu.

Yaklaşık yirmi baş siyah düvenin etrafta dolaştığı, tıngırdayan yel değirmeninin yanından geçerken, neredeyse su rengi olan gökyüzünde birkaç ince bulut geziniyordu.

Ted'in ailesi için Frog Creek'i yönetirken, Brenner arazisinin bu kısmına göz dikmiştim. Çiftçiliğe olan aşkımı hâlâ körüklüyor. Her iki çiftlik merkezinden de kilometrelerce uzakta olan bu vadide sadece doğa, geyikler, çakallar ve çiftlik sahibinin diz boyu uzanan tatlı otlarda otlattığı sığırlar yaşıyordu.

Her iki yönde de bir kilometre. Genişliği bölen dikenli tel örgüler yerine, onu açık ve özgür görmek istedim.

Güneş cennetten gelen bir gülümseme gibiydi, her şeyi yaz sıcaklığına kadar ısıtıyordu, ancak güneş battığında hava tekrar soğuyacaktı. Her zaman olduğu gibi -ya da çoğu zaman olduğu gibi- sırlıslık eden güzel bir yağmur da yardımcı olurdu. Sandhills dünyanın en büyük süngerini olduğundan, çimlerin büyümesini sağlamak için sık sık yağmur yağması gerekir. Buralarda kuraklık her zaman gölgelerde dolaşan Azrail gibidir.

Yoldan birkaç metre ötedeki kum yığınının bir hareket gözüne çarptı ve yavaşladım, sonra durdum ve Dodge'u park edip dişlerinin arasına sıkıştırdığı yavrusuyla yoldan birkaç metre ötedeki bir yuvaya doğru ilerleyen anne porsuğu izledim. Porsukların saldırgan olabileceğini bilsem de, burnundan kuyruğuna kadar uzanan belirgin beyaz şeridi ile kahverengi ve siyahtan oluşan kabarık kürküne hayran kaldım. Yere yakın bir şekilde paytak paytak yürüyordu ama yuvasına doğru iz sürerken hiç vakit kaybetmedi. Küçük adamı kumlu deliğe tıktı ve peşinden içeri girdi.

Annemin bronzunu golf sahasından kim alıp götürmüştü? May Keller Ramona konusunda ensemdeyken, muhtemelen Newt ve Earl hakkında bir şeyler yapmam gerekiyordu. Babamın aşk hayatı beni zorluyordu ve şimdi bir değil, iki suç daha dikkatimi çekiyordu. Yine de bu üç dakikalık arayı bir hediye olarak kabul ettim. Çiftlikte yaşamayı ve diğer insanlarla ve onların çetrefilli sorunlarıyla uğraşmak zorunda kalmamayı seviyordum.

Çiftçilik uyanıklık, dayanıklılık, güç ve öngörü gerektiriyordu. Çok fazla izin alamazdınız. Her gün hava koşullarına ve onun öngörülemezliğine maruz kalırdınız. Yağmur yolları yıkar, samanları küflendirir, kar fırtınaları hayvanları dağıtır ve hatta öldürür, rüzgar neredeyse çıldırana kadar beyninizi dağıtır, soğuk kemiklerinize kadar işler ve sizi sadece uzun, sıcak duşlar kurtarırdı ve sıcak o kadar şiddetliydi ki gözyaşlarınız susuz kalmasaydı ağlayabilirdiniz. Sığırlar hastalandı, yıldırım çarptı, çakallar tarafından tehdit edildi. Kuraklık yılları ve sel yılları, her ikisi de iyi bir gece uykusunu neredeyse imkansız kılacak kadar stresliydi. Kaptirlere bağlı işletme kredileri

sığır alıcıları ve vadeli işlem piyasaları. Bir insan neden çiftlik sahibi olmak ister ki?

Yine de, porsuk deliğinden bir kum uçuşunu görmek için bir saniye daha tereddüt ettim, çiftçiliğin şerif olarak elde edemediğim bir ritmi ve huzuru vardı.

Dick Fleenor'ı yel değirmeninden yaklaşık yarım mil ötede, alçak, kumlu bir yerde buldum. Göbekli, altmışlı yaşlarının başında, yıpranmış uzun kollu bir gömlek ve çocuklarından birinin ona verdiğini tahmin ettiğim gökkuşağı askılarla tutturulmuş tozlu bir kot pantolon giymişti. Yağlı Nutrena yem şapkasını yüzüne doğru çekmişti. Paslı eski Ford'unun içinde dikenli teller, çukur kazıcılar, kürekler, bir kutu tel kelepçe, birkaç çit direği ve tel gergiler vardı. Diğer malzemelerin arasında büyük bir plastik su bidonu duruyordu ve Dick'in gömleğindeki ter lekelerinin büyüklüğüne bakılırsa bir süredir bu işle uğraştığı anlaşıyordu.

Durmamı ve inmemi izledi. "Nasılsın, Kate. Bu çitin ne zamandır kesik olduğunu bilmiyorum. Bir süredir bu tarafa gelmedim. Yaz için düveleri buraya atacağım ve Sid genellikle kendi tarafına çiftler koyar. Boğalar ileri geri zıplamaya başlamadan önce çiti sağlamlaştırsam iyi olur diye düşündüm."

Hasarı kim yaptıysa üç teli de kesmiş. Çit hattını geçen herhangi bir lastik izi yoktu. Birkaç toynak izi nemli kumu aşındırıyordu. "Görünüşe göre bir ya da iki düve başıboş dolaşmış," dedim.

Dick sanki arıyormuş gibi bakışlarını kuzeye doğru kaldırdı. "Evet. Bütün o tepelerin olduğu otlığı toparlamak bir gün sürer. Buraya gelirken yel değirmeninde on dokuz tane saymıştım. Şimdi burada otuz iki tane var. Gelecek ay yüz baş için Cleveland'a kiraladım. Bu tür aptallıklarla uğraşacak ne zamanım ne de yardımım var."

Dick ve karısı Eunice'in yarı zamanlı çalışan bir adamları vardı; yazları hafta sonlarını rodeo yaparak geçirmek isteyen ve üniversiteye gitmeye hiç niyeti olmayan, liseyi bitireli birkaç yıl olmuş bir çocuk. Etraftaki pek çok orta ölçekli çiftlik gibi Fleenor'lar da çiftliklerini kıt kanaat geçindiriyorlardı; geçinmekten yapacak ne imkânları ne de insan güçleri vardı. Bölgemizdeki genç göçü yıllardır devam ediyordu. Çiftliklerin sahibi olan aileler çocuklarını üniversiteye ve büyük dünyadaki işlere gönderiyor gibiydi. Çiftliklerin çoğu

Buralarda kalmak isteyen çocukların satın alacak parası yoktu. Bu yüzden yaşlılar topraklarını ellerinde tutuyor ve yavaşlamak isteseler bile çalışmaya devam ediyorlardı.

Gevşek bir kabloyu aldım. "Son zamanlarda birini kızdırdın mı?"

Dick dikkatini bana yöneltti, sorumdan memnun olmadığı belliydi. "Ne demek istiyorsun? Kimseyle bir alıp veremediğim yok. Burada çalışıyorum, arada bir Elks'e gidiyorum ama başım belaya girmiyor. Ve Eunice, herkes onu sever."

Eunice, Hodgekiss'teki kurtarma birimini neredeyse tek başına yönetiyordu. Zeki ve etkili bir acil yardım teknisyeniydi. En sıcak ya da en sevimli kadın değildi ama Dick haklıydı, insanlar onu severdi. "Biliyorum. Sanırım geçen sonbahar avcıları olabilir?"

Başını eğdi ve kaşlarını çatı. "Bana mı soruyorsun? Mayıs ayında yel değirmenini çalıştırdım ve o zaman çitleri hızlıca kontrol ettim. Gevşekti ama bu şekilde kesilmemişti."

Bir teori beklemeden önce zaman çizelgesinden bahsetmiş olabilir. "Yardımcı olabileceğimden pek emin değilim. Gözümü dört açarım. Aradığınız için teşekkür ederim."

Alnı kırışarak kasketinin zıplamasına neden oldu. "Televizyondaki gibi parmak izi ya da lastik kalıbı gibi bir şeyiniz vardır diye düşünmüştüm. Eğer çocuklarsa, bir daha yapmamaları için onları durdurmalıyız."

CSI ve *Forensic Files* yine imdada yetişti. "Bu tür bir soruşturma için gerçekten donanımlı değiliz. Eğer kayıp bir sığır bulursanız, bu daha çok bir hışırtı vakası olacaktır ve biz de damgayı izleyeceğiz."

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Elbette, Kate. Sana haber veririm."

Duygu Suçlu I yapamadım çözmek ve SUÇ ve getirmek Onu memnun etmek için telleri germesine ve çiti onarmasına yardım ettim. Bir sonraki seçimde oylarını kurtarabilirdi. Ve bunu düşündüğüm için kendimden nefret ettim. Ona yardım etmek komşuluk göreviydi ve yapılacak en doğru şeydi.

Dahlia ile olan bu şey beni etkiliyordu. Onunla evli değildim. Ted artık yok. Dahlia ve onun fikirleri benim sorunum değildi. Kamuoyunu etkileyecek bir ağırlığı yoktu, en azından ben öyle düşünmüyordum. Ama endişelendiğim , belki de Dahlia'nın bir ağırlığı vardı.

Yola çıktığımda Merle'yi aradım. Arka planda Cindy'nin sesini duymadığım için biraz sakinleştiğini düşündüm. Doaks'a giderken yol ayırımından geçmek zorundaydım, bu yüzden kruvazörümü almak ve üniformamı giymek için durdum.

Babamın kamyonetinin koltuğundan evimi inceledim. Ön verandası olan küçük bir bungalov. Çok değil, ama benim. Bahçemin şimdiden biçilmesi gerekiyordu. Bahçeye havuç ve soğan ekmeliydim. Belki yarın bu işleri bitirmek için zaman bulabilirdim. Robert ve Sarah'nın çiftleri otlatmaya götürmek ve damgalamadan sonra işleri yoluna koymak için biraz yardıma ihtiyaçları olabilir.

Ön verendamın beton basamağında, içinde bol miktarda sardunya bulunan pişmiş toprak bir saksı duruyordu. Biri bana hediye mi getirmişti?

Kalbimin küt küt atmasından ve Glenn Baxter'ın görüntüsünün kafamda canlanmasından nefret ediyordum. İlk tanıştığımızdaki solgun ve zayıf görüntüsü değil. İlgi odağı olmaktan uzak durmaya çalışsa da ara sıra televizyonda gördüğüm Baxter da değildi. Bir buçuk yıl önce gökdelendeki ofisinden çıkarken Chicago'nun işlek bir caddesinde gördüğüm adam bile değildi. Aklımdan geçen film hem acı verici hem de değerliydi. Asla hatırlamak istemiyordum ama yine de unutacağımdan korkuyordum. Baxter'ın çıplak bedeni Wyoming'de bir dağdaki ücra bir kulübede benimkinin yanında.

Kendimi korumaya fırsat bulamadan anı beni vurdu. Onun hayali her zaman beklemediğim bir anda karşıma çıkar ve ciğerlerimdeki havayı emerdi. Sanki kanımda cam kırıkları varmış gibi hissetmeme neden oluyordu. O anda kalbim bir yükselip bir düşüyor ve beni yeniden yıkıma uğratiyordu. Çiçekler benimle alay ediyordu. Asla Baxter'dan gelmeyeceklerdi. Bana daha önce hiç çiçek göndermemişti ve göndermiş olsaydı bile sardunya olmazdı. Neredeyse iki yıl sonra beni .

Benim de aynısını yapmam gerekiyordu.

Beni kamyonetten ön merdivenlere sürükleyenin umut değil merak olduğuna kendimi ikna ettim. Belki de gizli bir hayranım vardı.

Diane'in yeni bir ilişkisi vardı; belki de haklıydı ve romantizm hakkında düşünmeliydim. Bu fikir içimde güneşte kalmış mayonez gibi pıhtılaştı. Ya Josh Stevens bana çiçekleri tekrar birlikte olacağımızı umarak gönderdiyse? Onu tekrar geri çevirecek gücüm olduğundan emin değildim.

Benim için fazla iyiydi ve onu gerçekten seven bir kadınla birlikte olmalıydı. Ama sonsuza dek yalnız kalacağım düşüncesi ahlak anlayışımın önüne geçebilirdi.

Eski botlarım karahindibalarla dolu zümrüt yeşili bahçede sürtünerek ilerledikten sonra verandama giden çatlak yürüyüş yoluna çıktım. Hiçbir zaman sardunya hayranı olmamıştım. Büyükanнем Ardith mutfağının pencerelerine bunlardan saksılar dizerdi ve bana hep eski ve tozlu görünürlerdi. Oysa bu parlak kırmızı çiçekler taze ve neşeli görünüyordu. Tomurcukların arasına küçük bir kart yerleştirilmişti ve ona uzanıp açtım.

Hank: Güller kırmızı, menekşeler mavi, bu çiçekler benden, sana bir hatıra. Kusmaya değer şiirin üzerinde küçük, girdaplı bir kalp vardı. Hepsi mor mürekkeple, kesinlikle kadınsı bir el tarafından yazılmıştı.

Poupon'la konuşmaya başladım, sonra onun duyamayacağını fark ettim ve kapattım. Sanırım babamın aşk hayatı hakkında söyleyecek önemli bir yoktu. Belki "İyy." dışında. Ve sonra, "İyi ki bu benim değil de senin sorunun."

Ben burada yokken birinin evime uğradığını düşününce bir an ürperdim. Sandhillers'ın evlerini kilitlemedikleri doğrudur, ancak aileniz dışında kimsenin mahremiyetinizi ihlal etmeyeceği de doğrudur. Çoğunlukla.

Doak'ları düşündüm. Eğer biri evlerinden bir şeyler çalmışsa, hem ürkmüş hem de öfkelenmiş olmalıydı. Kıyafetlerimi değiştirip yola koyulmak için acele ettim.

Doak'ların çiftliğine vardığımda güneş bugünlük pes etmeyi ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı. Otoyoldan çok uzakta yaşamıyorlardı ama yirmi millik yol biraz zaman almıştı çünkü Merrihews'in sığır sürüsünün gerisinde kalmıştım. Sığırları bir otlaktan diğerine dört mil götürmeleri gerekiyordu. Otoyolu kapatmaya niyetleri yoktu ama bir çit kırılmış ve sürü akın etmişti. İnekleri otoyoldan yolun bir mil yukarısındaki bir kapıya kadar kovalamak biraz zaman aldı.

Cindy ve Merle on yıllık modüler evlerinden çıkıp kızılağaçtan yapılmış güverteye çıktılar. Ellili yaşlarındaki Merle'in zayıf yapısı Cindy'nin genişleyen vücuduyla tezat oluşturuyordu. Neredeyse keldi ve çoğu zaman dışarıda şapka taktığı için alnı, bronzlaşmış alt kısmına kıyasla çilli, pembe bir görünüme sahipti. Siyah bir göz bandı Cadılar Bayramı kostümü izlenimi verebilirdi, ancak bunu sonsuza dek giymişti, bu yüzden neredeyse hiç fark etmedik.

Bahçeleri ve ek binaları biraz yıpranmış ve boyaya ihtiyaç duysa da bakımlı görünüyordu. Daha önceki hafif esinti bile kaybolmuş, yerini bir karatavuğun ötüşünü trompet sesine benzetecek kadar yumuşak bir sessizliğe bırakmıştı. Bekleyen akşam havaya daha yumuşak bir koku veriyordu, sanki yaklaşan bir yağmuru ima ediyordu, ancak tepede muhtemel bulutlar yoktu.

Kaşları çatık Cindy'ye yaklaştım. "Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Yavaşça nefes aldı ve tüm nefesini sıkıntıyla dışarı verdi. Gözleri yuvarlak yüzüne göre çok küçük görünüyordu, ela rengi

solgun tenine sertçe vurdu. "Sanırım bunun pek bir önemi yok. Çay kaşıklarım gitti ve bir daha da gitmeyecekler."

"Çay kaşığı mı?"

Merle beni yukarı davet etmek için güvertede geri adım attı. Yüzündeki deri erimeye başlamış gibi sarkmıştı. "Bu doğru. Gittiğimiz her yerden bir koleksiyonu var. Muhtemelen, ne?" Cindy'ye başıyla işaret etti. "Yirmi mi?"

Giydiği Hodgekiss Longhorns tişörtü kot pantolonunun üzerinden sarkıyordu. Kızgınlıkla ağzını düzleştirdi ve gözleri parladı. Bir yük treninin toprak yola girmesine neden olacak bir bakış. "On üç. Ama benim için çok şey ifade ediyorlar. Hatırladıkları anılar."

Merle kapıyı açtı, ben de içeri girdim. Bej desenli vinil döşemeden oluşan beşe beşlik bir alan, kiri göstermemek için mükemmel olan duvardan duvara kahverengi halıyla son buluyordu. Cindy beni kahve mutfağa götürdü.

Babamın her zaman söylediği gibi, iyi bir Sandhiller her zaman içecek bir şeyler, genellikle de kahve sağlar. Öğleden önce Ramona'nın kurabiyelerinden beri bir şey yememiştım ve kahvenin midemi yakacağından korkuyordum. Endişelenmeme gerek yoktu. Fincana konan şey sadece kahveyi ima ediyordu ve bu gece uyumak istiyorsam muhtemelen en iyisi buydu.

"Bir şeylerin kaybolduğunu ne zaman fark ettiniz?" Ben sordum.

Merle, "Hardy'ler bu sabah markalaşıyorlardı. Ben erkenden gittim tabii, Cindy de yemeğe yardım etmek için geldi. Bilirsiniz, her zaman iyi yemek yaparlar."

Cindy onun dolambaçlı sözlerine sabırsızlanmış görünüyordu ve söze girdi. "Eve gelir gelmez kaşıkların gittiğini fark ettim. Bir civarı."

Bill Hardy'yi arayıp markalaşmadaki herkesin listesini isterdim. Bu, bazılarını eleyecek ve belki de gelmeyen komşuları ya da Cindy'den daha geç gelen birini öne çıkaracaktır.

Cindy bana yemek odasının duvarında asılı olan kaşıklarının sergilendiği boş ahşap matbaa kutusunu gösterdi. "Diğer her şeyi inceledik ve kılıcı aldıklarını öğrendik."

Daha fazla ayrıntı vermeyince Merle'ye döndüm. "Kılıç mı?"

Kel kafasını mahcup bir şekilde eğdi ve yüzü daha da çöktü ama cevap vermedi.

Cindy daha yakına eğildi ve sesi saygılı bir ton aldı. "Değerinin ne kadar olduğunu tahmin edemiyorum. Bu bir ordu kılıcı. Merle'in büyük büyük dedesi İç Savaş'ta savaşıırken ona aitmiş."

Değerli bir antikanın çalınması ciddi bir olaydı. "Kılıcın hiç fotoğrafı var mı? Umarım sigortalıdır."

Merle çenesini ovuşturup gözlerini arkamdaki duvara dikerken Cindy aile yadigârının fotoğrafı olup olmadığını merak ettiğini mırıldandı. Boğazını temizledi. "O kılıç. Gerçek değil."

Cindy'nin küçük gözleri, eladan çok yeşil olduklarını fark etmem için yeterince geniş açıldı. "Ne?"

Merle'in başı omuzlarına gömüldü, sanki boynu kemiklerini kaybetmiş gibiydi. "Büyükbabamın babası Jess Doak, İç Savaş'ta savaşımış ve kılıcı olan bir resmini görmüştüm. Torunların bakacak bir şeyleri olmasının eğlenceli olacağını düşündüm. O eski kılıcı eBay'de buldum ve elli dolar ödedim. Gerçek bir antika olduğunu düşünemiyorum."

Cindy onun koluna vurdu. "Seni yaşlı sahtekar. Çocuklara böyle yalan söyleyemezsin."

Merle başını kaldırdı, meydan okumayla doluydu. "Bu onlar için tarihi daha canlı hale getirdi. Aradaki farkı bilmiyorlar."

Cindy öfkeyle kollarını kavuşturdu ve bana seslendi. "Kaşıklar ve kılıç. Mesele şu ki, birisi evimize girdi ve eşyalarımızı çaldı. Belki size değerli gelmeyebilir ama bizim için bir anlamı var."

Odayı taradım. Benimkinden daha büyük, iyi büyüklükte bir televizyonları vardı. Oturma odasının köşesine itilmiş bir masanın üzerinde kapalı bir dizüstü bilgisayar, üzerinde de bir iPad duruyordu. "Mücevherlerini kontrol ettin mi?"

Cindy ve Merle birbirlerine şok olmuş gibi baktılar ve Cindy oturma odasından koridora doğru koştu. Ağır ayak sesleri evin içinde gürledi. Birkaç saniye içinde, zaferle tuttuğu yumruğuyla yeniden ortaya çıktı. "Annemin alyanslarını almamışlar. Ve büyükbabanızın cep saati hâlâ burada." Bize göstermek için avucunu açtı. Yumruk yaptı ve tehdit eder gibi havaya kaldırdı. "Bunu eBay'den aldığını söylemesen iyi edersin."

Sarkık da olsa düzgün bir yüz ifadesiyle, "Hayır. Bir emlak satışından aldım."

Cindy'nin yüzü, en kıpır kıpır çocuğu bile kilise sıralarında hareketsiz tutacağından emin olduğum bir şekilde alevlendi. "Merle Stanley Doak!"

Parladığında, tüm gevşek derisi kalktı ve yıllarca daha genç görünüyordu. "Şaka yapıyorum. Şu oymaya bak."

Ona sinirli bir bakış attıktan sonra saatin kapağını açtı. "*TD'ye. Sevgiler, ED.*" Merle'ye baktı. Yüzünün geri kalanı gülmese de gözleri gülüyordu ve rahatladığımı hissettim. "Sanırım yaşamana izin vereceğim."

Aralarında küçük bir eğlence ve şefkat kıvılcımı geçti. Birbirlerine olan derin bağlılıklarını anlamama yetecek kadar. Gösterişli değil, ama sağlam, güçlü ve paylaşılan.

O saman ev yalanlarla paramparça edilmeden önce annem ve babam hakkında tam olarak düşündüğüm gibi.

Merle bana döndü. "Yapabileceğin bir şey var mı? Parmak izi ya da DNA örneği falan alabilir misin?"

Bu insanlar bu kadar çok polisiye izlemeyi bırakmalı. "Bu tür bir soruşturma için pek donanımlı değiller." Özellikle de kayıplarının gerçek bir dolar değeri olmadığı için. "Size eşek şakası yapmak isteyebilecek birini düşünebiliyor musunuz? Ya da sana kızgın olabilecek biri?"

Cindy "Hayır" demeden önce birkaç saniye birbirlerine baktılar.

Keşke onlara daha fazlasını verebilseydim. "Etrafa soracağım. Birkaç kişiyle konuşurum. Bunu çözmeye çalışacağım."

Yıllar önce, bir dizi buzağı kaybolmuştu. Ted ve ben ipuçlarını takip ederek Boon Dempsey'nin oğluna ulaştık. Dört tekerlekli araç kazasında beyni hasar gören oğluna. Boon çalınan tüm sığırları yerine koydu ve kimse suçlamada bulunmadı. Belki burada da böyle bir şey olmuştur. Birinin torunu ziyarete gelmiş ya da yaşlı biri dolaşmaya çıkmış olabilir.

Merle ve Cindy beni ön kapıdan çıkarıp güverteden arabama kadar götürdüler. İkisi de mutlu görünmüyordu.

Alacakaranlık günün üzerine bir örtü örtüyor, her şeye uykulu, bitmiş bir his veriyordu. Hava gecenin keskinle en so u uyla renkleniyordu. Ayaklarımız toprak garaj yolunda  ıtırdarken sesler ta ınıyor gibiydi.

Aracın kapısını açtım ve durakladım. "Siz birinin gizlice evinize girmiş olmasının rahatsız edici olduğunu biliyorum. Sizin için anlamlı olan şeyleri alıp, satabilecekleri elektronik eşyaları ve mücevherleri bırakmaları garip. Belki de birileri bir şey anlatmaya  alı ıyordur ve e yalarınızı yakında geri alabiliriz."

Merle kolunu Cindy'nin omzuna doladı. Gittikçe koyula an karanlıkta yüzlerindeki hayal kırıklı ını açıkça görebiliyordum. "Umarım," dedi Merle ama sesi hiç de umutlu çıkmıyordu.

Yorgun ve buz bir kutup ayısından daha a  bir halde, g n m n bittiğini düşündüm ve babamın keşfedip yememi  olmasını umdu um donmuş pizzanın lezzetini düşündüm.

Ama otoyola varmadan önce telefonum tekrar çaldı.

520 alan kodu, Tucson olduğunu anlayıp hemen cevap verene kadar beni şaşırttı. Kim Matthews merhaba dedi ve hemen işe koyuldu. "Burası şehrin eski bir bölgesi. Bazı komşular yıllardır orada oturuyor. Ev Erma Rodriguez'e aitmiş."

Tucson'ın saat diliminin bir saat erken olduğunu anlamak için hızlı bir hesaplama yapmak gerekti. "Ramona Hinze değil mi?" Aptalca bir soru.

"Ramona Rodriguez, Erma'nın asi kızı. Erma buraya belki kırk yıl önce taşındı. En azından yan komşusu bana öyle söyledi. Bu kadın, adamım, konuşmayı severdi. Bana Erma'nın buraya taşındığında bekar olduğunu ve sonra Domingo Rodriguez'le evlendiğini söyledi. Erma'nın ilk kocasının kötü biri olduğunu ama Domingo'nun çok tatlı biri olduğunu söyledi. Her neyse, kızı Rami pek ortalıkta yokmuş. Son beş yıldır Erma bir huzurevindeydi. İki ya da üç hafta önce öldü."

Eğer bu Erma Ramona'nın annesiye, bu onu oldukça yaşlı yapar. Bir huzurevinde olması mantıklı. Ayrıca Ramona'nın neden şimdi seyahat etmeyi seçtiğini de açıklıyordu, çünkü uzun zamandır ilk kez annesinden ayrılabilceğini hissediyordu. Newt ve Earl Ramona'nın babasının kötü biri olduğunu söylemişlerdi, belki de komşunun Erma'nın ilk kocası dediği de oydu.

"Komşu, Erma'nın kızının annesinin evinde süslü bir arabası olduğunu söyledi. Turuncu bir Mustang. İşte bağlantımız."

Her şey yolunda görünüyordu. Ramona ikinci arabasını annesinde tutuyordu ve şimdi annesi vefat ettiği için onu

ve eski dostlarını görmek için bir yolculuğa çıktı. "Zaman için teşekkürler, Kim. Senin için yapabileceğim bir şey olursa, bana haber ver."

O sert attı. "O suçlu kardeşine söyle, bir doz güneş ışığına ve eğlenceli bir hafta sonuna ihtiyacı olursa beni nerede bulabileceğini biliyor."

Neden olmasın? "."

Eve dönüş yolumun geri kalanını pencereler açık, gece havası içeriye doğru eserken, pizza hayallerini köpürterek tamamladım.

Sadece yükselen yarım ayın aydınlattığı karanlıkta evime yanaştım. Stryker Gölü'ndeki kurbağalar, sadece yumruğum büyüklüğünde olduklarından şüphelenmeme neden olacak şekilde gürlüyorlardı. Sayıca çokluktan güç doğar, diye tahmin ettim. Daha önce üzerimi değiştirirken ceketimi almamıştım ve aceleyle avluyu geçip verandanın basamaklarını çıktım. Paravan kapı gıcırdayarak açıldı ve bir adım daha atarak ön ulaştım.

Ev karanlıktı ve babamın yatmış olması için erken görünüyordu. Ama şafaktan saatler önce kalkmıştık ve ben bitkin düşmüştüm. Erken yatmış olabilir. Ya da belki hâlâ Robert ve Sarah'nın evinde uzun süredir devam eden poker oyununa devam ediyordu. Bu durumda Sarah çok kızardı.

İçeri girdim, kapıyı kapattım ve sehpanın üzerindeki küçük lambaya uzandım, babam uyuyordur diye fazla ses ve ışık çıkarmamaya çalışıyordum.

Poupon gözlerini kırptırdı ve başını dinlendirdiği kanepeden yastısından kaldırdı, demek ki babam markadan eve gelmişti. Tasmağını çekiştirdim ve fısıldadım, "Mobilyaların üzerinde köpek gezdirmek yok."

Ön bacaklarını yere ve arka bacaklarını teker teker yürüdü, belli ki haksız muameleye dikkat çekiyordu.

Sardunya saksısı yemek masasının üzerinde duruyordu. Parmak uçlarımda mutfığa doğru yürüdüm. Babamın yatak odasının kapısı açıktı, ben de içeri baktım. Sessiz olmaya gerek yoktu. Babam evde değildi. Mutfağın ışığını açtım ve dondurucumun çekmecesini kaydırarak açtım. "Şükürler olsun!" Pizza kutsal bir parıltıyla ışıltıyor gibiydi.

Fırını açmak için uzandığımda, tezgahın üzerindeki bir not beni durdurdu. Babam sıkı eliyle "Bekleme" diye karalamıştı.

Babamın köpeğimle olan aşk hayatını duyacak kimse olmadığı için, "Bu her şeyi yenmez," dedim.

Pizza pişerken, küçük evimde volta atıyordum. Şerif olarak geçirdiğim günlerin çoğu olaysız geçirdi. Arada sırada önemli bir durumla uğraşmak zorunda kalırdım ve buna odaklanabilirdim. Ama bugün, her yönden üzerime gelen sorunlarla, yarık bir kanyonda pusuya yatmış gibiydim. Creekside'daki soygun, Ramona'nın Newt ve Earl'ün -ve May'in- hayatlarını altüst etmesi, Bar Lazy L'deki çit kesimi ve Doaks'un haneye tecavüzü. Markalama ve Garrett Haney'nin aşırı tepkisinden bahsetmiyorum bile. Artı, babamın çılgın davranışları. Yarın tüm bunlarla nasıl başa çıkacağıma dair bir plan yapmam gerekiyordu.

Tam on beş dakika sonra -fırını ısıtmak için iki, pizzayı pişirmek için on iki ve pizzayı verandaya taşıyıp bir bira açmak için bir dakika- ilk ısırtıkta yanan ağzımın tavanını körükledim ve telefonum çaldı... yine.

Belki de ağzımın geri kalanını yakmadan önce pizzamın soğuması için zaman verirdi. "Selam, Diane." O daha söze başlamadan ben atladım. "Olivia için bebek arabasını aldın mı?"

Durakladı. "Olivia kim?"

Sanırım bu büyük bir hayırdı. "Zoe'nin bebeği. Carly bebek arabasını sipariş etti. Onu alıp partiye getirmen gerekiyor." Diane onun vaftiz annesi olduğu için ona Zoe'nin kim olduğunu hatırlatmak zorunda kalmayacağımı umuyordum. Zoe'nin iki yıl önceki düğünü Carlyyi bulmama yardımcı olmuştu.

Diane'in lüks aracı fazla gürültüye tahammül edemediği için arka planda hafif de olsa yol gürültüsü duyuluyordu. "Zoe. Evet. Ben bakarım. Bu yüzden aramadım."

Açıkçası, ama kendimi muzaffer hissediyordum çünkü konuyu ilk ben almıştım. "Vur."

Çalışmaya başladığında bir flaşör öttü. "Creekside'da neler oluyor?" Diane yönetim kurulu üyesiydi elbette. Sık sık müşteri gruplarını ya da potansiyel yatırımcıları kulübe getirir, olağanüstü gelirini elde etmek için ne yapıyorsa onları da dahil ederdi. Memleketteki bağlantılarını avantaja çevirdiğini sanıyordum.

"Annemin parçalarından birine sahip olduklarını biliyor muydun? Ya da eşyalarını bu kadar pahalıya sattığını?" Ben sordum. "Sence kazandığı onca parayla ne yapmıştır?"

Diane sinirli bir şekilde homurdandı. "Eğer stüdyosunun duvarlarına saklamadıysa, muhtemelen lüks içinde kaçabilmek için offshore hesaplarına saklamıştır."

Tabii. O ve hayatının aşkı Marty. Üç çocuğunun babası. Bu düşünce üzerine zihnimi kapattım. Ben bile bu konuda kafamı kuma gömdüğümü kabul ediyordum ama böyle olmasını tercih ediyordum.

"Seni orospu çocuğu! Hiç flaşör diye bir şey duydun mu?" Bu kısmın benim için olmadığını varsaymıştım. "Mesele annemin parası değil. Woody bugün yönetim kurulu için acil bir Zoom çağrısı yaptı."

Woody adındaki kendini beğenmiş Sherwood Temple'i düşününce sessizce kıkırdadım.

"Senin benim kız kardeşim olduğun bağlantısını kurduğunu sanmıyorum, ben de onu aydınlatmadım. Özel dedektif için izin istiyor çünkü yerel kolluk kuvvetleri görünüşe göre ahır gibi kokarak ve evsizlere uygun olmayan kıyafetler giyerek geldi. Ona göre gerçek bir soruşturma başlatılmamış."

Kıkırdadım ve artık ölümcül olmayacak kadar soğumuş olan pizzadan kocaman bir ısırık aldım. Ağzımdaki lokmayı geveleyerek, "Personelle görüştüm. Özel dedektif para israfı olur."
_"

"Ben de öyle dedim. Ona yerel kolluk bağlantıları olduğunu ve dışı olanı fark edebileceklerini söyledim."

Bir ısırık daha, bir karışık cevap daha. "Aynen öyle." "Tanrım, Kate, suyun altında mısın?"

Yemek yediğimi anlatmaya başladım ama duraksamadı.

"Bunu gerek. Woody işleri oluruna bırakacak bir adam değil. Eğer o heykeli geri almazsan, hayatı senin için gerçekten zorlaştırabilir."

Bir ısırık daha almadan sesimi daha net çıkardım. "Üzerinde çalışıyorum. Ama gerçekten, Sherwood Temple bana ne yapabilir ki? Kasabaya hiç geldiğini sanmıyorum."

Garaj kapısının açılma sesi görüşmemizin sona ermek üzere olduğunu işaret ediyordu. "Geri çağırmaya tabi değil misiniz?"

Kapı açılmadan ve May Keller'ın dumanlı sesi duyulmadan bir milisaniye önce ön kapının çerçevesine vurulan gürültüyle irkilerek uyandım. "Kaldır kışını yataktan. Günün yarısı geçti."

Yuvarlandım ve telefonumu yatağımın başucundaki masadan kaldırdım. Sabah altı. Belki güneş doğu kırkının en düz yerinden başını uzatmıştı ama geç sayılmazdı. "."

Beni duyduğundan şüpheliydim.

Poupon'un yattığına şüphe olmayan kanepenin üzerine eğildiğini hayal ettiğimde sesini şarkı söyler gibi alçalttı. *Uyuyan Güzel*'den fırlamış bir sahne olmalıydı. "Nasılmış benim en iyi oğlum? Evet, öylesin. Benim en iyi oğlum."

Poupon, Diane tarafından bana yutturulan saçma sapan bir köpekti, çünkü Diane bir karış boyunda, pahalı bakım gerektiren ve iki çocuğunun onu gezdirecek ya da onunla oynayacak kadar sevmediği saçma sapan bir köpekle uğraşmak istemiyordu. Gerçi o da bu aktivitelerden hoşlanmazdı. Benimle birlikte olduğu iki yıl boyunca, beni gözünün önünde tutmayı tercih etmesi dışında, bana çok az saygı ya da sevgi gösterdi.

Ama her nasılsa tüm ilçedeki en kırılgan iki kadını büyülemişti. Ethel Bender tüm kemiklerini ve et artıklarını onun keyfi için saklıyordu. May de onu gördüğünde bir iyilik perisine dönüşüyordu.

Kendimi yataktan dışarı attım ve bir çift spor şortu ile tişört giydim. "Kahve?" Mutfağa doğru giderken sordum.

ondan sonra banyo.

Poupon'un başı kucağındayken kanepede oturduğu yerden, "Ya güçlü yap ya da zahmet etme," dedi.

Neden bu kadar erken saatte evime daldığını merak ettiğimden, onun porsuk deliğine sürüklenmeden önce acil işlerimi halletmenin ve kahvemi almanın daha akıllıca olacağını . Bunun Ramona Hinze Blakey ile bir ilgisi olduğundan emindim.

Sis kafamdan kalkarken ve yaşamı sürdürecekt damlayı beklerken, sabah soğuğuna karşı kollarımı kavuşturdum ve tek ayak üzerinde durdum, kapalı ayağımı ayakta duran ayağımın üzerinde ısıttım. Mutfağın arka kapısındaki pencereden çimlerim görünüyordu, giderek uzuyor ve kalınlaşıyordu. Bugün ilgilenmezsem bir ormana dönüşecek, çim biçme makinesini tıkayacak ve normalde keyifli olan bir işi zahmetli bir angarya haline getirecekti. Değerli domates bitkilerimin etrafındaki Wall O' Water çadırları bahçemde duruyordu. Hasadımı en az bir ay öne çekmişlerdi ve şimdi asmalardan sarkan küçük yeşil meyvelerim vardı. Dünyada hiçbir şey bahçeden taze çıkmış ev yapımı domateslerle kıyaslanamaz.

"Java nasıl ?" May oturma odasından seslendi.

Bir fincanla son damlaları yakalarken diğerini doldurdum, işi aceleye getirdim ve iki fincanı da oturma odasına götürdüm. Birini ona uzattım, sonra Poupon'un yakasını çekiştirdim.

Ben Poupon'u ön kapıya doğru iterken May de kalktı ve bizi takip etti, sonra da Madonna'nın dolambaçlı bir merdivenden inişi gibi çimenlerin üzerindeki basamaklardan inmesi için sundurma perdesini açık tuttu.

May, solmuş Levi's pantolonu ve dün giydiği tişörtle Griffith'in verandasındaki metal sandalyeye oturdu.

Stryker Gölü'nde parlayan erken güneş ışığında yüzen birkaç ördeği izledik. Hava taze ve yeşil kokuyordu, karatavuklar yazın daha yeni başladığına dair heyecanlarını duymamızı sağlıyorlardı.

May'in sesi, sanki o da sabahın kutsal vaadini hissediyormuş gibi havayı sessiz şekilde okşadı. "Günün bu saatinde bu verandada olmayı hep sevmişimdir. Burada yaşarken neredeyse her gün doğumunda buraya , kar ya da fark etmezdi."

Birkaç balık sıçradı, sabahın durgunluğunda sıçramanın sesi neredeyse duyuluyordu. "Ben de." Sıcak kahvemi yudumladım. Normalde yaptığımdan daha sertti ama Mayıs'a saygı için.

Sessiz bağ kurma anımız buraya kadarmış. "Boğa hokeyi. Eğer bu sabah bir ipucu verdiyse, burada gün doğumunun tadını çıkarmaktan çok uyuduğumu söyleyebilirim. Ne yazık."

Bu konuda yanılıyordu. Ben ve tavuklar, yeni günü seviyorduk. "İlk iş olarak seni gördüğüme sevindim elbette," dedim, belki de fark etmediği hafif bir alaycılıkla. "Ama sadece kahvem için geldiğinden şüpheliyim."

Fincanını kaldırdı. "İyi joe. Daha var mı?"

Başımı salladım ve o da ayağa fırladı. Verandanın kapısını açtı Poupon çimenlere işeyip koklayarak içeri girdi. Ben oturmaya devam ettim, May'in görevini zamanında yerine getireceğinden emindim.

İçeriden seslendi. "Çocukların evine erken gideriz diye düşünmüştüm. Onlar tekrar gitmeden önce. Onlar gittikten sonra o şıfıntıyı oradan çıkaramayız. Bu muhtemelen onları yörüngeye gönderir."

Ben de öyle düşünmüştüm. May'in yasallıkla hiçbir ilgisi olmayan bir gündemi vardı.

Poupon sandalyemin yanına oturdu ve elimi yumuşak buklelerine attım. Büyük şehirdeki bakımını uzun zaman önce bırakmıştım. Artık yılda iki kez kırılıyordu ve eklemlerindeki toplanlarla hiçbir işimiz yoktu. O artık bir köy köpeğiydi ve kimseyi etkilemeye çalışmıyordu.

May'in sivri burunlu çizimleri verandada takırdadı ve Poupon'a bir parça ekmeğe benzeyen bir şey uzattı. "O mutfakta gerçek yemek adına pek bir şey olmadığını biliyorsun."

Farkındaydım. "Bugün Dutch'a gitmeyi umuyordum."

Sandalyemin yanında durdu. "Tamam, bu kadar aylaklık yeter. Hadi gidelim."

İkinci fincanı mutfakta içtiğini tahmin ettim. Ayağa kalktım. "Newt ve Earl'e gitmiyoruz. Arabanın ruhsatını kontrol ettim."

O başladı. "Şu havalı hotrod mu? Eminim onu çalmıştır. Ama onu Ogallala'daki otobüs terminaline götürmeye hazırım. O arabaya el koyabilir ve sahibine geri verebilirsiniz."

Onu geçip eve girdim. "Onun zerine kayıtlı. Yasal görünüyor. Eski arkadaşlarını ziyaret etmek ve onlara yardım etmek istiyorsa, biz kimiz ki karışalım?"

"Zor kazanılmış paralarına yardım et, daha çok." Peşimden geldi.

Bir fincan kahve daha doldurdum ve o *lanetli eteğın* tüm hayatı boyunca bir sorundan başka bir şey olmadığı konusunda arkamdan söylenmeye devam ederken cevap vermedim. Erma'nın Tucson'daki komşusu kızının baş belası olduğunu ima etmişti. Ramona Hinze bir belaysa bile ben henüz bir ipucu yakalayamamıştım.

Verandaya geri döndüm ve May'e döndüm, babamın eski Dodge'unun gürültüsü beni durdurduğunda kabul edebileceğı bir argüman oluşturmaya çalışıyordum.

May de bunu duydu ve kırışıklıkları kızgın çatlaklardan yaramaz gülme çizgilerine dönüştü. Eğlenen bir ifadeyle babasının arabayı çekmesini ve bir kahkaha atmasını izledi. "Ah, şu şeytan. Ne işler çeviriyor?"

Bir bahane uydurmalı mıyım? Damgalamadan sonra Robert'la kaldığını mı söyleyeyim? Hayır. Bırak yaptıklarının sonlarına katlansın.

May'in yüzündeki kahkaha kayboldu. "Tabii Wanda Jenkins'le birlikte değilse. Sana onun kötü biri olduğunu söylemiştim."

Bu mükemmel bir nesne dersi gibi görünüyordu ve şansımı boşa harcamadım. "Acaba son zamanlarda seni rahatsız eden bir şey mi var? nce Newt ve Earl'n bir kadın arkadaşı olmasına zldn. şimdi de babamın biriyle çıkmasından rahatsız oluyorsun. Belki de uzun bir hafta sonu tatili yapmanın zamanı gelmiştir?" *Uzun bir hafta sonu* derken tırnak işareti kullanmaya çalıştım.

Ağzını açtı, sonra kapattı. Sarkan et kıvrımlarının ardında gözleri bana dikildi. "Kendi tavsiyemi bana karşı kullanma. Sana kendini şehre gtrmeni söylemiştim, böylece dışarı çıkabilir ve itibarını zedeleden bir şeyler elde edebilirdin. Aynı konuşmayı o aptal yapmadığım için şimdi pişmanlık duyuyorum." Babam kamyonetinden indi. Adımlarında tam olarak sıçrama yoktu. Yaşlı ve yorgun görünüyordu, ağarmış saçları dağınıktı ve gmleğının düğmeleri tek tek iliklenmişti. Eve doğru yürürken sanki

Her adım, yerine tam olarak bağlanmamış bir beyni sarsıyordu. May'in öndeki kamyonetini fark ettiğini bile sanmıyorum.

Verandada durakladı, May'i ilk kez görüyordu. Kaşlarını kaldırarak bana soru sordu.

"Newt ve Earl'ün misafiri hakkında konuşmak için uğradı."

Babam bunu düşündü. "Onlara duş aldırıyor ve daha iyi kokmalarını sağlıyor. Tebrik etmek gerekir."

May ona bir adım daha yaklaştı. "Onlar daha iyi kokuyor olabilir ama sen kesinlikle öyle değilsin."

Babam başını iki yana eğdi ve May'i inceledi. "Hayatını uygun gördüğün şekilde yaşadığın için seni takdir ediyorum. Büyük bir çiftlik işleterek ve ihtiyacı olanlara yardım ederek başarılı olmadığını kimse iddia edemez. Ama belki de diğer insanların kendi hatalarını yapmalarına izin vermende bir sakınca yoktur. Herkesin kendi yolculuğu ve öğreneceği şeyler vardır."

Hayatımda duyduğum en kibar konuşmaydı belki de.

May bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyor gibiydi. İltifat mı yoksa hakaret mi? "Sabah kalkıyorsun ve yapman gerekeni yapıyorsun."

Babam ciddi bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Bu doğru. Şimdi izninizle, muhtemelen birkaç saat içinde işe çağrılacağım ve rafa gitmem gerekiyor."

May'in kafasında çarklar dönüyor gibiydi ve babasının eve doğru ilerleyişini izledi. "Evet. Pekala. Sanırım yapmam gereken işler var. Bütün gün seninle kahve yapamam."

Sandhills'de yapmanız gerektiği gibi onu kamyonetine kadar . Ve son bir el sallayarak uzaklaşmasını izledim. Eve döndüğümde babam horluyordu.

Yatak odasının kapısının önünde durmuş, May'e söylediklerini düşünüyordum. Sözlerinde annemin yankıları vardı ve irkildim. Annemle ilgili duygularım çılgın bir tahterevallinin üzerinde dengede duruyordu ve onunla ilgili düşüncelere nasıl tepki vereceğimi asla bilemiyordum.

Hayatımın büyük bir bölümünde sevgi dolu, ancak kendine özgü bir anne olmuştu. İster bipolar olsun ister *DSM*'den başka bir etiket, sanatına çekilir ve günlerce hayatımızdan kaybolurdu. Ama yeniden ortaya çıktığında, onun hayata bakış açısına değer verdim, 1970'lerin yeni çağına ait, barış ve sevgi dolu. Ancak iki yıldan kısa bir süre önce, gençliğinden kalma sırları öğrenmiştim.

Ailemiz. Ailenin temel taşı olarak kabul ettiğim her şey yerle bir olmuştu. Öfkeyi empatiden, sevgiyi küçümsemeden ayırmayı erteleyip durdum.

Uzun süre düşünmedim çünkü telefonum yatak odamda bıraktığım yerden çaldı. Odaya dalıp telefonu ve arayanın kimliğine bakmadan cevap verdim.

Kız kardeşim Louise başladı. "Geceyi nerede geçirdiğini biliyor musun? Bunu asla unutamayacağız."

"Bizi ," dedim, sesim kısık bir şekilde dışarı çıkıp çimlerime basarken. Kalın çimler ayak parmaklarımın arasına girerek soğuk bir çiğ tabakası bıraktı. Soğuk kış ayazına hiç benzemiyordu ve yaz vaadinin tadını çıkarıyordum.

Bir tavanın ocak gözüne çarpması olduğunu düşündüğüm bir ses bana cevap verdi. "Bizim işimiz değil mi? Burada okula giden çocuklarım var. Tüm dedikoduları duymak ve büyükbabalarının sadakatsizliğiyle uğraşmak zorunda kalacaklar."

Eğer ebeveynlerin sadakatsizliği hakkında konuşacaksak, gerçekten annemle başlamalıyız. Louise'in olayları zihninde çarpıtmak gibi eşsiz bir yöntemi vardı. Bununla uğraşmak istemedim.

Güneş Stryker Gölü'nün yüzeyine elmaslar gönderiyordu ve ben de babamın yatakta biriyle birlikte olduğu görüntüsünden uzaklaşmak umuduyla onlara odaklandım. Çoğu sığ Sandhills gölü gibi benimki de çayırlarla çevriliydi; salınan ördekleri, avlanan çakalları, bir yudum almak için uğrayan geyikleri görmemi engelleyecek hiçbir ağaç yoktu. "Yaşlı bir adamın maceralarının okulda gündem olduğundan şüpheliyim. Tabii sınıf arkadaşlarından biriyle birlikte değilse."

"İğrenç!" Onun tepkisi benim de istediğim şeydi ve kendime bir kıkırdama izni verdim.

"Mose ve Zeke, siz içeri girin ve bu sefer temiz kıyafetler giyin." Louise'le sohbet ederken her zaman çocuklarıyla ilgili yan konuşmalar yapardı. Bu kez ikizleri bir 4-H toplantısına tahmin ediyorum, çünkü tipik bir yaz gününde dışarıda takılmak temiz kıyafet gerektirmez. "Yumurtalar iki dakika içinde pişecek, acele etseniz iyi olur yoksa onları soğuk yiyeceksiniz." Ses tonunda ya da tonunda bir değişiklik olmadan tekrar bana döndü. "Neredeyse o kadar kötü. Deenie Hayward."

Tüm çabalarımın rağmen, içim burkuldu. Ama olgunluğa geri dönmek için savaştım. "O yetişkin bir adam ve zamanını nasıl geçireceğini seçebilir." *Ama Deenie Hayward? O daha iyisini yapabiliirdi.*

"Beni duydunuz mu? Deenie Hayward. Onun kızı olabilir."

Teknik olarak, sanırım . Pratik olarak, üremeye oldukça erken başlaması . "O kadar da kötü değil." Eğer ergen gibi giyinen ve çok içten kıkırdayan kadınlara aldırılmazsanız.

"O zaman aynı Deenie Hayward'ı düşünmüyorsun. Onu son gördüğümde üç inçlik sandaletler ve askılı bir bluz giyiyordu ve kar yağıyordu." Sonra, "Ciddiyim. Bunlar temiz gömlekler değil ve şimdi yumurtalar bitti. Geri dön ve üstünü değiştir."

"Sanırım kama demek istedin." Kahverengi bir pelikan, muhtemelen daha önce zıplarken gördüğüm balıklardan birinin peşinde, garip ihtişamıyla aşağıya doğru sıçradı. Babamın aşk hayatını düşünmektense onun yolculuğunu düşünmeyi tercih ederdim.

Louise gözyaşları içindeydi. "Onun davranışları karşısında başımı nasıl tutabileceğimi bilmiyorum. Ondan bunu hiç beklemezdim."

Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyordum. Hayatımız boyunca bize herkesin izlediğini ve muhtemelen bunun hakkında konuştuğunu hatırlatan babamdı. Bize nazik ve saygılı olmamızı, Sandhills misafirperverlik adetlerine taş tabletlere yazılmış kanunlar gibi uymamızı öğütlerdi. Ama annemin gizli ve uzun zamandır birlikte olduğu sevgilisiyle ayrılması babamın içinde bir şeyleri kırmış gibiydi ve artık aynı adam değildi.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diyerek konuşmayı sonlandırdım.

"Bu daha iyi. Kahvaltını yap yoksa geç kalacağız."

İkizlerin sesleri şikayet ediyor ve birbirine karışıyordu.

Sonra Louise dedi ki, "Seni uyarmıştım. Akşam yemeğine kadar uzun bir süre var ve o zamana kadar alacağın tek şey bu."

"Mose ve Zeke'e selam söyle. İşe gitmek için hazırlanmam gerek."

"Hayır," diye karşılık verdi bana. "Sadece beni susturmaya çalışıyorsun."

Bingo.

Aceleyle devam etti. "Ama daha bitirmedim. Seni aradım çünkü babamla konuşmanı istiyoruz."

. "Biz mi?" pullu bir korku yılanı kıvrıldı.

"Michael, Susan ve ben anlaştık."

Sarımsak ve ançüz. Bu aile tartışmaları benim için hiç iyi sonuçlanmadı. "Robert, Douglas ve Jeremy ne olacak?"

Kızgınlıkla ofladı. "Herkesi arayacak vaktim olmadı."

Domateslerin durumunu kontrol etmek için bahçeme geri döndüm. Louise ve saçmalıkları her zamanki gibi sırtımı sıvazlamak yerine, bu sabah beni dürtmeye başladı. "Demek seninle aynı fikirde olanları seçtin."

"Her ısırıkta. Ciddiyim." Bir tava muhtemelen yıkanmak üzere lavaboya indiğinde takırdadı. "Seninle birlikte yaşıyor, bu yüzden mükemmel bir fırsatın var. Hepsi geri tepme ve tepki. Acı içinde hareket ettiğini biliyorsunuz ve bu korkunç dönemi atlatmasına yardımcı olmak ailesi olarak bizim sorumluluğumuz." Konuştukça daha da tutkulu hale geliyor, sesi ağlamak üzereymiş gibi çıkıyordu.

Louise aileyi ciddiye alırdı ve yaptığımız şey onu bu kadar derinden etkilediği için kendimi kötü hissettim. Ama bu onu daha iyi hissettirmek için bir haçlı seferi düzenlediğim anlamına gelmiyordu. "Onunla konuşmayacağım. İsteddiği her şeyi yapmaya hakkı var."

"Sen bir tavuksun."

Ona tavuğu gösterirdim. "Diane'i onunla konuştur." Diane'den bu işe burnunu sokmasını istemek, kafanı aslanın ağzına sokmak gibi bir şey olurdu.

Louise sesini alçalttı. İkizler aile dedikodularını umursamayacağı için buna gerek yoktu. "Diane için endişeleniyorum."

Louise'in Diane'in yeni durumunu ne kadar yanlış anlayacağını görmekle ilgilensem de, babam ve ben konusunu kapattığım için daha rahatlamıştım. "Neden?"

Hâlâ o komplocu ses tonuyla, "Uzun zamandır eve gelmedi," dedi.

"Onun büyük bir finans şirketinde yönetici olduğunu unuttunuz mu? Ve bekar bir anne. Çok meşgul." İçimdeki küçük kız kardeşim, "*Diane'in erkek arkadaşı var*" diye bağırıyordu. *Diane'in erkek arkadaşı var*.

Louise yine ofladı. "O sadece." Durakladı. "Bilmiyorum. Sanki bir şeyler saklıymış gibi hissediyorum."

Diane'in dolabında o kadar çok sır saklıydı ki, tüm tasarımların ayakkabılarına ancak yer vardı. Bu adil olmazdı

Louise'in duygularını. Ama onun entrikalarına kapılmak sorun yaratabilirdi. "Babam gibi. Diane'in kendi hayatı var."

"Ama biz bir aileyiz ve yanında olmamız gerekiyor."

Louise'in öğrenmesini istediğim bir ders var. "Orada olmak, müdahale etmek anlamına gelmez."

Buhar gibi yanıyordu. "Çok konuşuyorsun." Sonra da "Çocuklar, arabaya binin." dedi.

Eve doğru yola koyuldum, kendi öfkem de onunkiyle birlikte yükseliyordu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Sana hatırlatmama izin ver. Carly'nin izini sürmek için neredeyse iki yıl harcadın. Belli ki bulunmak istemiyordu ama bu sizi durdurmadı. Tanrı aşkına, kendi annemizi araştırdın. Bu birazcık müdahale için nasıl sonuçlandı? Ve şimdi, ben senden sadece bozduğun şeyi düzeltmeni isterken, sen birdenbire müdahale etmek istemediğine karar veriyorsun."

Vay be. Islak çimlerimin ortasında durdum, güneş tepeleri ısıtıyor ve çimleri büyümeye zorluyordu ve söylediklerini anlamaya çalıştım. Karnımda kaynayan sıcak öfke lavlarını Louise'in üzerine kusmamak için biraz uğraşmam gerekti.

Hissettiğim tüm kırgınlıkla sözlerime ağırlık verdim. "Anneme olanlar benim suçum değil."

Louise geri adım atmıyordu ve sesi kırık cam gibi keskinleşmişti. "Eğer araştırmasaydın, asla kaçmazdı. Ve siz kaçmasına izin verdiniz." Sesini yükseltti, "Çocuklar! Araba dedim. Şimdi!"

Annemin uçuşu için beni suçlamadı. Bu berbat bir mantıktı. Annem kırk yıl önce işlediği suçlardan kaçmıştı ve bunu iki yıldan kısa bir süre önce tekrar yapmıştı. Şimdi Louise'i ikna etmeye çalışsaydım, patlardım. Kontrolümdeki ip yıpranmış olsa da, öfkeme yenik düşmenin günümü ve muhtemelen ilişkimizi mahvedeceği kesindi. Ve eğer şimdi devam edersem, hıncını ikizlerden çıkarabilirdi. "Gitmem gerek."

"Konuşmanız gerek-"

Telefonu kapattım ve eve doğru yürüdüm. Diğer kardeşlerim ailemizi havaya uçurmuşum gibi mi hissediyorlardı?

İyi bir kahvaltı hazırlamadan önce Dutch's'a uğramam gerektiğinden, güne başlamadan önce tarçınlı rulo yemek için Long Branch'a gittim. May Keller'la yüz yüze geldikten ve hemen ardından Louise ile boynuz tokuşturduktan sonra, denge için biraz tatlılığı hak ettiğimi düşündüm.

Akçaağaç şurubu kokan pastırma ve kahve kokusu eşliğinde kalabalık mekâna girdim. Aşırı sıcak olan Long Branch, bir arkadaştan gelen kucaklaşma kadar tanıdıktı. Long Branch'ın restoran kısmı, binanın doğu tarafını mutfak arka tarafta kalacak şekilde böldüğü için bir demiryolu vagonunun şekline ve boyutuna sahipti. Caddeye bakan pencerelerde yarım düzine fiberglas kabin sıralanmıştı ve mükemmel bir otoyol manzarasına sahipti. Diğer tarafta duvara yaslanmış birkaç dört kişilik masa vardı.

Dick ve Eunice Fleenor, Cleveland'ların arka masalardan birinde oturuyordu. Sanki dördünün de gün için planları varmış gibi şık görünüyorlardı.

Mutfak vantilatöründen siparişlerin uçuştuğu dairesel klipsin altındaki servis penceresinde durdum. Bir tabağa pastırma ve yumurta yığan Twyla'ya el salladım.

Çenesini bana doğru kaldırdı, gözleri kan çanağına dönmüştü. "Hey, evlat." "Bir ruloya ne dersin?"

Başını sallamadı ya da konuşmadı ama gözlerinden onayladığı anlaşılıyordu.

Bir fincan kahve doldurdum ve restoranın arka tarafına doğru yürüdüm, başımı salladım ve hepsini hayatım boyunca tanıdığım diğer müşterilere günaydın dedim.

Fleenor'lara ve Cleveland'lara merhaba dediğimde Dick pek de dost canlısı görünmedi. "Kesik çit hakkında ne buldun?" Dört yüz bana meydan okuyor gibiydi.

Sinirlendiğimde yüzümün alev aldığını hissettim. "Rapor edecek bir şeyim olmasını çok isterdim. Yapabileceğim fazla bir şey olduğundan emin değilim."

Yüz ifadeleri yumuşamadı ve Dick, "Dahlia onlarla neler bilebilecekleri hakkında konuşmadığını söyledi," dedi.

Çit Bar Lazy L'yi Frog Creek'ten ayırıyordu ama çiftlik evi birkaç mil ötedeydi. Sinsi bir suçlunun onların evinden geçmek için yolundan sapması pek mümkün değildi. Dahası, Dahlia zamanının çoğunu Broken Butte'ta geçiriyor, Frog Creek'e sadece ara sıra, belki de Dahlia beni kovduğunda çiftliği yönetmeye devam etmek zorunda kalan Sid ile evlilik ziyareti için gidiyordu.

Dick ve Eunice'i hep arkadaş olarak düşünmüştüm ama belki de sadakatleri Dahlia'ya bağlıydı. "Herhangi bir bilgisi var mıydı?"

Dick dişlerini gıcırdattı. "Yani, senin için araştırma mı yapıyorum?"

Eunice ona dirsek attı. "Hıyarlık etme." Onun ismiyle oynamak hoşuna gitmiş gibiydi ve en azından benim tarafımda görünüyordu.

Dick lokantadaki kalın kahve bardağına uzandı. "Dahlia oradan geçen sığırların izini sürmeye neden zahmet etmediğinizi merak etti."

Çünkü bu senin işin. "Dick, çitin ne zaman kesildiğini bilmenin bir yolu yok. Otlakları toplayıp eksik var mı diye kontrol ettin mi?"

Cevap vermekte gecikince Eunice söze girdi. "Hepsi orada. Dün saydık. Büyük kısmı yel değirmeninin doğusundaki tepedeydi."

"En azından bu iyi haber." Kibarca başımı salladım ve boş bir kabine kaydım.

Dick'in homurdandığını duydum, "Bu kadar mı? Kaybolan sığır yok, o yüzden birinin mülküne zarar vermesi kimin umurunda?"

Eunice ona karşılık verdi. "Tanrı aşkına. Çiti tamir etmene yardım etti, artık aş bunu."

Kahvemi neredeyse bitirdikten sonra Twyla önüme ağır bir seramik tabak koydu ve içine sıcak bir tarçınlı rulo doldurdu

Neredeyse kenarlarına kadar. Üzerine krem peynir kreması sürülmüş ve kocaman bir parça tereyağı eritilmişti. Eğer son yemeğimi seçmek zorunda kalsaydım, bu olurdu.

Elinde kendi kupasıyla karşıma oturdu. Bu kadar erken saatte dün gecenin akşamdan kalmalığıyla savaşıyor olmalıydı. Baş ve işaret parmağıyla şakağına masaj yaptı. "Hank'in Deenie Hayward'la bir gece geçirdiğini duydum."

Ekmeğime yumulmadan önce ona bir anlık kötü bir bakış attım. Sonra tatlı krema ve baharatlı tarçın, tuzlu tereyağıyla birleşip dilimin üzerinde cennet gibi bir girdap oluştururken iki gözümü de kapattım.

Twyla'nın zımpara gibi sesi lezzet sersemliğimi delip geçti. "Alınmış gibi davranmana gerek yok. Deenie iyidir. Zor geçirdi ama iyi bir kalbi var."

Gözlerimi açtım. "Bu beni ."

Twyla alay etti ve bir yudum almak için bardağını kaldırdı. "Hank'in nesi var bilmiyorum. Son birkaç haftadır Trudy Drake ve Wanda Jenkins ile birlikte burada. Yemin ederim kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışıyor. Annen onu uzun süre kendine bağladı."

Yutkundum ve bir lokma daha kestim. "Evliydim. Anlamı bu."

Twyla kıkırdadı. "Ted Conner değilsen tabii. Evli olmak onu pek bağlamadı."

Hatırlattığın için teşekkürler. Isırığı içeri ve olumsuz düşünceleri dışarı atmaya çalıştım. Bütün gün başıma geleceklerle uğraşacağım için, bir anlığına tek istediğim bu mükemmel ısırığın tadını çıkarmaktı.

"Söylemem gerek." Twyla eğildi ve sesi fısıldayan şeytanlar gibiydi. Artık sigara içmiyordu ama yılların alışkanlığı hem ağzının etrafındaki çizgilerde hem de sert sesinde iz bırakmıştı. "Onun için endişeleniyorum. İyi vakit geçirmesinden yanayım. Ama başını belaya sokabilir."

Ruloma odaklandım. "Altmışlı yaşlarında, rızası olan yetişkinlerden bahsediyoruz. Kimsenin hamile kalma ihtimali yok."

Tiz kıkırdaması birkaç kafayı masamıza doğru çevirdi. İnsanlar dikkatlerini başka yöne çevirene kadar onlara ters ters baktı. Anladım ki

Twyla ve Bud'ın işlerinde başarılı olmalarının tek nedeni, kasabadaki tek yeme içme mekânı olmalarıydı. Müşteri hizmetleri için fazla enerji harcamıyordu. "Ama yine de birilerinin canı yanabilir. Romantizm yaşadığı bu yaşlı kızlar bunu yanlış anlayıp kalplerini kaybedebilirler. Bunun acısını çekmek için çok yaşlılar."

"Uygun gördükleri şekilde kendi hatalarını yapabilirler." Bir ısırik daha ve insanların özel hayatlarını umursamamaya yönelik zayıf bir girişim daha.

"İşte düşündüğüm şey."

Uh-oh. O mahvetmeden önce alabildiğim kadar zevk almayı umarak kocaman bir ısırik aldım.

"Bu konuyu Hank'le konuşmalısın. Seninle birlikte yaşıyor, yani bu mükemmel bir fırsat. Ona yaşlı bir adam olduğunu ve bu yalnız yaşlı kadınlarla oynamaması gerektiğini hatırlatın."

Twyla'nın Louise ile aynı fikirde olduğu söylenemezdi ama bu sefer aynı senaryoyu okumuş gibiydi. Başımı salladım, ağzım doluydu.

O da başıyla onayladı. "Oh evet. Bunu yapacak olan sensin. Ve gerçekten, Marguerite'in en başta gitmesinin nedeni sen olduğun için bu biraz da senin suçun."

Bu nasıl bir mantık böyle? Twyla ve Louise ve kim bilir başka kimler, yapabilecekleri en karmaşık davayı bulmak için bir araya gelmiş gibiydiler. Savaşmak faydasız görünüyordu. Akılları başlarına gelene kadar beklemem ve bu arada hayal kırıklığı içinde patlamamayı gerekecekti.

Lokma, diğerleriyle birlikte ekşi bir öfke yığını halinde midemin çukuruna indi. Tabağı ittim ve hiçbir şey söylemeden ayağa kalktım. Cebimden bir beşlik çıkardım ve çıkarken kasanın yanına bıraktım.

Tam ona uzanırken, ön kapı vınlayarak açıldı ve içeri giren kişiyi görünce midem tekrar guruldadı.

Üç semazen bel hizamda yanımdan hızla geçti. Zeke, Mose ve Tony bir kabine doğru koşuştururken, tabağımdaki dürümün gövdesini taşıyan Twyla'yı neredeyse devirecekken, arkalarından benim adım ve bir *selam* kasırgası ve diğer selamlama homurtuları geldi.

Onlara hırladı. "Siz cehennemlikler kışınızı sakınleştirin yoksa sizi buradan gönderirim."

Zeke ve Mose kıkırdayarak ama sakın bir şekilde kabinin bir tarafına indiler. Tony'nin gözleri korkuyla irileşti ve baktı. Onu suçlamadım; de bakmaya korkuyordum.

Ama cesaretimi topladım ve dostça bir yüz ifadesi takındım, arkamı döndüm ve "Günaydın Garrett. Erken kalkmışsın."

Merhaba demek için çenesini eğdi, yüzü ciddiye. Sarah'nın erkeksi versiyonu, Sarah'nın güzelliği yerine yakışıklıydı. Sarah'nın kahverengi gözleri her zaman bana karşı tam bir destek ve şefkat taşıırken, bunu ifade etme şekli başkalarının benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmesine neden olsa bile, Garrett'ın soğukluğu beni uzaklaştırdı. "Merhaba Kate."

Çocuklara döndüm. Tony ikizlerin karşısındaki kabine kaymış, onlar da şeker paketiyle masa futbolu oynamaya başlamışlardı. 4-H toplantısı değil, Tony Haney ile bir gezinti. Ve Louise'in, yeniden beslenmek için öğlene kadar beklemelerine gerçekten gerek olmadığını söylemesi gerekmez miydi? "Görünüşe göre ellerin dolu."

Garrett sanki masada oynamalarına izin verilip verilmeyeceğine karar veriyormuş gibi hafifçe kaşlarını çatarak onları izledi. "Evet. Sarah'nın fikri. Sarah'nın fikri."

Mose ve Zeke'i balığa davet etmemin Tony için iyi olacağını düşündü."

Sarah'nın aklının hınzırca bükülmesine bayıldım. Yaramaz ikizleri tanımlamak için "küçük çüklüler "in yeterli olmadığını biliyordu ve onları şüphelenmeyen Garrett'in yanına göndermek onun felaketi olacaktı. Daha tutucu bir adamın başına gelemezdi. "Kulağa eğlenceli geliyor. Nereye gidiyorsunuz?"

Bana kısa bir bakış attıktan sonra sert çocuklara çevirdi. "Stryker Gölü'nü deneyelim dedik. İçinde hâlâ su var, değil mi?"

Sarah onu bana da küçük bir işkence yapmak için mi göndermişti? Garrett'i sırf eğlence olsun diye yoluma çıkarmasına şaşırmazdım. "Elbette. Bu sabah birkaç balığın zıpladığını gördüm. Muhtemelen levrek. Biraz da sazan."

Bana bir anlığına odaklanma fırsatı verdi. "Bu sabah mı? Balık mı tutuyordun?"

Ona ya da tartışmaya karşı bir sıcaklık hissetmediğim için etrafından dolaşarak kapıya doğru ilerledim. "Ben yaşıyorum. İyi eğlenceler."

Aniden ayrılımdan dolayı şaşırmış, neredeyse gücenmiş görünüyordu.

Ama neden öyle olsun ki? Dostane bir tavır sergilemiyordu.

Poupon arabamın arkasında uyukluyordu. En sevdiği aktiviteye devam etmeden önce kısa bir süreliğine tek gözünü açtı. "Garrett Haney kadar arkadaş canlısısın. Ama o kadar yakışıklı değilsin." Ted'in şöyle bir göz attım. "Ama yakışıklılığın ardında ne saklandığını biliyoruz."

Arabayı adliyenin arkasındaki park yerime sürdük ve onu arka koltuktan ikna ettim. Merdivenlerin başına geldiğimizde Ethel ofisinden topallayarak çıkmıştı. Poupon daha o konuşmadan frene bastı.

"Dur . Köpeğiniz için bir şeyim var."

Tabii ki. Benden daha iyi . Arkamı döndüm ve bekledim.

Ayak bilekleri telefon direği kadar kalın terlikleriyle bize doğru ilerledi ve hırkasının cebinden bir sandviç poşeti çıkardı. "Sen iyi bir çocuksun, değil mi?"

Poupon başını dik tutuyordu ve Ethel bunun fırsatçılıktan ziyade ona duyduğu saygıdan kaynaklandığını düşünüyor gibiydi. "Ne iyi bir çocuk, çok güzel oturuyor."

Yarım bir hamburger köftesine benziyordu ama Poupon o kadar hızlı yuttu ki bunu anlamak zordu.

Betty ofisinden çıktı, sık sık sarıya boyattığı saçları pembeye dönmüştü ve arkada diken diken olmuştu. Üzerinde, onun için seçtiğinden emin olduğum torunlarından birine çok yakışacak bir şal elbise vardı. Betty otuz, hatta belki kırk yıl önceki son moda tarzına sıkı sıkıya bağlıydı. Mavi göz farı sürmediğine şaşırıyordum. "Kate. Seni gördüğüme sevindim. Kahve hazır, eğer dayanabilirsen."

Ethel pırpıpladı. "Gerçek kahve. Bazılarının yaptığı gibi sıcak su değil." Arkasını döndü ve benimle tek kelime daha etmeden ofisine geri döndü.

Betty onun gidişini tıslayarak izledi. "Yemin ederim en nefret dolu insan o." Bana döndü. "Dün Newt ve Earl'ü kilit altına mı aldın? Brittany'nin onlarla konuştuğunu duyduğumu sandım."

Şerif işleriyle ilgili boşboğazlık edecek değildim ve Betty bunu bilmeliydi. Bildiğim en güvenli konuyu seçtim. "Güzel bir sabah."

"Öyle. Yine de yakında yağmur yağmaya başlamazsa başımız belaya girecek."

"Yarın diyorlar." Bu kadar yeter, böylece kibarca ofisime kaçabilirim.

"Kahve ne olacak?" Sesi umutluydu, sanki oturup onunla biraz dedikodu paylaşacakmışım gibi.

Ona en neşeli gülümsememi verdim. "Long Branch'ta biraz içmiştim ve Twyla Teyze'nin kahvesinin nasıl bilirsin."

Betty bana bilmiş bir şekilde başını salladı. "Neredeyse bu çamur kadar güçlü."

Daha fazlasına sahip olursanız, köpek gösterisindeki bir kedi yavrusu kadar gergin olursunuz."

Ofisimin kilidini açtım ve Poupon sandalyeme doğru ilerledim. Bugün yapacak o kadar çok işim vardı ki, rahat etmeye vakti olacağından şüpheliydim.

Masaya yaslanarak cep telefonumu aradım. Hardy'lerin telefonu altı kez çaldı ve cevap vermelerini düşünmeden dalgınca çalanları saydığımı fark edene kadar aklım biraz dolaştı. Muhtemelen beklemiştim ve çalışıyorlardı. Böyle güzel bir günde çiftlikte , gün ağarırken kapıdan çıkmış olurdum.

Elbette yapacak çok şey olurdu, ama sadece güneş ışığını deneyimlemeyi çok isterdim.

Tam telefonu kapatacakken Myrna telefonu açtı.

Burası Sandhills olduğu için ve özellikle de seçimle gelinen bir makamda çalışıyorsanız - keşke *bunu düşünmeyi bıraksaydım* - önce merhaba dedim, sonra da "Dün iyi bir markalaşmanız olduğunu duydum" dedim.

Myrna sanki hazırmış gibi yavaş konuşuyordu. O ve kocası Bill, birbirini çeken zıt kutupların klişeleşmiş örnekleriydiler. Hiç yabancı tanımaz, tüm rodeoları ve 4-H etkinliklerini duyurur ve asla bayat bir şaka yapmaktan kaçınmazdı. Hangisini daha zor olduğunu bilmiyordum. "Cindy arayacağını söyledi. Senin için bir liste hazırladım."

Eğer bunu düşündüyse bu biraz zaman kazandırırdı. "Harika. Kimin erken geldiğiyle başlayalım." Her zamankinden daha hızlı konuştum, belki de hızlanmasını sağlamak için.

İşe yaramadı. İsimleri benim yazmamdan çok daha yavaş sıralamaya başladı ve her isim arasında kalemime dokunacak zamanım oldu. "Pekala, bir bakalım. Phil ve Deb Merrihew vardı ama çocuklar yoktu. Bu iyi bir şey çünkü zaten pek yardımcı olmuyorlar ve kilolarıyla biftek yiyorlar. Sonra Rich Hamner geldi ama Janelle'i getirmedi çünkü yine bronşit olmuş."

Yorumlarla dolu listesi, Dante'nin cehenneminin belirsiz bir halkasında yakalandığımı düşünene kadar devam etti. Erken gelenlerden, yemeğe yardım etmek için gelen kadınlara kadar sıraladı. Neyse ki, o gün kendi çiftliklerinde kalan aileleri ve kiralık yardımcıları doldurma işini bana bıraktı.

Telefonu kapattığımda, Creekside'daki kahvaltı telaşını kaçırarak kadar geç olacağını ve personelin biraz vakti olabileceğini düşündüm. Şu anda tek duam soru sormaya devam etmek ve birinin söyleyeceği bir şeyin beni heykele götürecek bir dizi ipucunu ateşlemesini ummaktı.

Poupon'u koltuğumdan kaldırmadan önce cep telefonum çaldı. Arayan numaramda *Kim Matthews* çıktı.

Selamlamamdan sonra içeri girdi. "İlginizi çekebilecek bir şeyim var."

Ondan bir daha haber almayı beklemiyordum. "Ramona Hinze hakkında mı?"

Arka planda insanlar konuşuyor ve genel bir karmaşa duyuluyordu. Onun yoğun bir istasyonda bir masada oturduğunu hayal ettim. "Evet. Ramona Hinze için bir arama bülteni gördüm. Verde Mesa Bakım Tesis'i'nde bir hasta. Kaybolmuş. Yaklaşık bir haftadır onu görmemişler."

Dikkatli olun çünkü bir bakımevinden mi ayrıldı? Ramona bana gayet iyi göründü. "Bu, ne kadar süredir burada olduğunu gösteriyor. Hasta mı?"

Kim duraksadı ve birinin onunla konuştuğu anlaşıyordu. Sesi dikkati dağılmış gibiydi. "Bilmiyorum. Bu bir suç emri değil. İsterseniz biraz kontrol edebilirim."

Belli ki kendi bölgesinde acil işleri vardı. "Teşekkürler. Ama edeceğim. Bir şeye ihtiyacım olursa sizi ararım."

Diğer uçta giderek artan gürültüler arasında, "Teşekkür ederim. Burada kıyamet kopuyor ve benim gitmem gerekiyor."

Tesisin iletişim bilgilerini isteyemeden telefonu kapattı. Ama Google herkesin en iyi arkadaşıdır, özellikle de küçük bir kasaba şerifinin. Tucson'daki Verde Mesa Bakım Tesis'i'nin numarasını buldum.

Poupon'u sandalyemden çektim ve onun için sağladığım pahalı hafızalı köpük köpek yatağına doğru ilerlemeden önce bana kızgın bir bakış attı.

Aramayı yarıda bırakmıştım ki ayak sesleri ofisime yaklaştı ve Carly içeri daldı. Gülümsemesi ve zıplayan adımlarıyla tüm kırları, güneş ışığını, kır çiçeklerini, kuşları ve taze çimenleri yanında getirmiş gibiydi. "İçeride ne yapıyorsun? Çok güzel bir gün."

Telefonumu kaldırdım. "Bana ne için para ödüyorlarsa onu yapıyorum."

Komiserin odasından aşırıldığım sert ahşap konferans koltuğuna yığıldı. "Kablo ekleyicileri için kasabaya gitmem gerekti. Çitleri onarıyorum. Belki yardım etmek istersin diye düşündüm."

Kıkırdadım. "Bu çok cazip bir teklif. Çukur kazmak ve tel germek bir kızın sahip olabileceği en eğlenceli şey gibi görünüyor."

Uzun sarı saç örgüsünü omzunun üzerinden savurdu ve çilleri burnunun üzerinde dans etti. "İstersen pikapta otur, umurumda değil."

Okullar kapandığından beri seninle takılma fırsatı bulamadım ve bunun eğlenceli olacağını düşündüm."

Aslında kulağa mükemmel geliyordu. Eskrim yapmayı umursamıyordum ve Carly'yi özlemiştim. "Bir telefon görüşmesi yapmam ve ardından Creekside Golf Kulübü'ne gitmem gerekiyor." Neredeyse sıcak güneş ışığını hissedecek, kum ve tatlı yonca kokusunu alacaktım. Sandviç ve patates kızartması alıp bir günlüğüne kaçabilirdik. Sadece ikimiz ve tepelerin huzuru. Hayal kırıklığı nemli bir sis gibi çöktü. "Belki yarın."

Ayağa kalktı ve dışarı çıktı. "Yarın yağmur yağacak."

Tepemde gri bir bulut dolaşıyormuş gibi hissederek Verde Mesa'nın numarasını tuşlamayı bitirdim. Bir adam cevap verdi ve kendimi Nebraska bölge şerifi olarak tanıttım. Beni bir müdüre aktardı. "Ben Yvonne Cartwright. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Zaman kaybetmeye gerek yok. "Tucson Polisi bana Ramona Hinze için bir arama bülteni olduğunu söyledi ve sanırım benim ."

Bayan Cartwright irkilerek, "Oh." dedi. Sonra da "Nebraska'da mı?" diye sordu. "Hodgekiss. Eyaletin batı kısmında küçük bir kasaba."

Tereddüt etti. "Orada herhangi biriyle bağı var mı?"

"Görünüşe göre liseye burada gitmiş. Geçmişinden bir süredir görmediği iki arkadaşı varmış. Sanırım çıktığında çok şaşırdılar."

"Rami'yi gördün mü? Onunla konuştun mu?" Bayan Cartwright çok endişeli görünüyordu.

Rami kulağa Ramona için garip bir takma ad gibi geliyordu. "Sağlıklı ve iyi görünüyordu. Anladığım kadarıyla aktifti ve iyi besleniyordu." Ramona'nın nesi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve HIPAA yasalarına göre bunu sormaya hakkım olduğunu da düşünmüyordum.

Bayan Cartwright bunu düşünmüş gibiydi. "Ruh hali nasıldı? Tedirgin görünüyor muydu?"

May Keller'ın uygun bulduğum saldırganlığına verdiği tepkiyi saymazsak, tedirgin olmaktan çok uzaktı. "Hiç de değil. Rahat ve mutlu görünüyordu."

"Hmm."

"Bir sorun mu var?"

Bayan Cartwright'ın sesi ölçülüydü. "İlaçlarını alıyorsa hayır. Görünüşe göre öyle. Ama onu en kısa zamanda buraya getirmeliyiz.

mümkün. Erzağının ne kadar bilmiyorum."

Bu kulağa iyi gelmiyordu. "İlaçlarını almazsa ne olur?"

Yine bir duraksama oldu. "Buranın ne tür bir klinik olduğunu biliyor musunuz?"

Ramona yetmişine yaklaştığı için, Ardith Nine'nin yaşlılar evi dediği bir yer olduğunu düşündüm. "Uzun süreli bakım mı?"

Bir hmm daha çıkardı. "Şey, evet. Bazı durumlarda uzun süreli olabiliyor. Biz bir psikiyatrik bakım tesisiyiz. Çoğunlukla yüksek fonksiyonlu hastaları kendi başlarına yaşamaya hazır hale getirmek amacıyla tedavi ediyoruz."

"Ramona Hinze sizin hastanız ve bir şekilde çok erken ayrıldı, öyle mi?" Bunun Newt ve Earl için ne anlama geldiğini hiç sevmemiştim. "İlaçlarını almazsa ne olacağını söylemediniz."

Bayan Cartwright sanki söylediği her kelimeyi dikkatle düşünmüş gibi yavaş ve kasıtlı bir tempoyla konuşuyordu. Bir insanın akıl hastalarıyla çalışırken nasıl temkinli olmak için kendini eğittiğini anlıyordum ama o gerçekten sinirlerimi bozuyordu. "Rami yeni transfer oldu. Buraya gelmeden önce bazı şiddet olayları yaşamış. Ama sadece ilaçlarını ihmal ettiğinde."

"Şiddet mi? Birlikte kaldığı insanlara zarar verebilir mi?"

Yine uzun bir duraklama. "Sanırım bu mümkün. Rami sağlıklı olmak için güçlü bir istek gösterdi ve eminim ilaçlarını almanın önemini anlıyordur. Ama şu anda büyük dünyanın zorluklarına hazır değil."

Ramona'nın Newt ya da Earl'e zarar verebileceği ihtimaliyle uğraşmak istemiyordum. O tatlı yaşlı kadının içinde zerre kadar şiddet olması imkânsız görünse bile, onu Johnson'lardan uzak tutmak istiyordum. "Onu alıp North Platte hastanesine götüreceğim. Orada bir psikiyatri koğuşu var ve onu güvende tutabilirler."

"Bu kabul edilebilir. Onu oradan alıp evine götürmesi için bir personel göndereceğiz."

Ayarlamaları yaptık ve telefonu kapattık.

Bu durum günümü karmaşıklaştırdı. Golf sahasında olmam gerekiyordu ve Ramona'yı Kuzey Platte'ye götürmek birkaç saatimi alacaktı. Yapabilirdim

Ted'den yardım isteyebilirim ama vücuduma bal sürüp kırmızı bir karınca yığınının içinde sürünmeyi tercih ederim.

Ramona, Newt ve Earl'le birkaç saat daha iyi olacaktı. "Hadi gidelim." Poupon'un yakasını çekiştirdim ve aşağıya tırmandık. Merdivenlerden. Onu arabamın arka koltuğuna bindirdim.

Ara sokaktan bir ses bana çarptı. "Hey, görünüşe göre ."

Küçük kardeşim Michael'ı görmek bana mutlu bir sürpriz oldu. "Merhaba yabancı. Seni şehre getiren nedir?"

Michael ve eşi Lauren'in doğudaki ilçe sınırına yakın küçük bir arazileri vardı. Parselleri sığır yetiştirmek için yeterince büyük değildi ama Michael ve Lauren para kazanmak için çeşitli planlar yaptılar. Sığır köpekleri yetiştirdikleri ve zamanlarını hesaba katmasalar bile para kazandıkları zamanlar oldu. Lauren, süt ineği ölene ve bir porsuk tavukları öldürene kadar taze krema ve yumurta sattı. Diyet takviyeleri ve Avon sattılar. Michael CDL'sini aldı ve hayvancılık kamyonları sürdü. Sonsuz iyimserlikleriyle yaşadılar, bir gün anlaşmalarından biri büyük kazanç getirecekti.

Sert ve sıkı yapılı olan Michael, Foxes'un daimi oyuncak ayısı olan ikizi Douglas'ın aksine bana her zaman hızlı giden bir mermiyi hatırlatırdı. Michael bana doğru ilerledi, yüzü pembeye çalıyordu ve alnında bir sıra ciddi çizgi vardı. "Aslında, sensin."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Babamla tartışmayacağım. Onun işi kendi işidir."

Benden birkaç santim ötede durdu, sanki bana doğru ilerlemeye niyetlenmiş ve son anda fikrini değiştirmiş gibiydi. "Ama öyle değil. Hepimiz bir aileyiz ve burası küçük bir yer. Yaptığımız her şey hepimizi etkiler."

At tüyü ve saç kremi. "Tamam. Bu çok aptalca. Her şeyden önce, diğer insanların ne düşündüğünü kontrol edemeyiz. İkincisi, hepimizin sadece bir hayatı var ve onu da uygun gördüğümüz şekilde yaşayabiliriz."

Ellerini kalçalarına dayadı, tıpkı Louise'in huysuzluklarından birine benziyordu. "Demek bu kadar, ha? Düvelerin arasına salınmış bir boğa gibi ortalıkta dolaşmasının bizi alay konusu yapması umurunda değil mi? Neden umursayasın ki? Maaşlı bir işin var. Ama benim işim anlaşma yapmak ve insanlar ailesi deli olan biriyle anlaşma yapmak istemez."

Michael bir damlayı alıp okyanus yapma eğilimindeydi ama bu çok saçmaydı. "Bir hiç uğruna bu kadar sinirleniyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hiçbir şey mi? Stewie Mesersmith'le bir at satışım suya düştü çünkü annemin komünist olduğunu ve senin onun cinayetten paçayı sıyırmasına izin verdiğini söyledi."

Ne yapmış? Annem ben gelmeden çok önce ne yaptıysa onu yaptı. Babam benden onun geçmişini araştırmamı istedi. Diane onun Chicago'dan kaçmasına izin verdi. Bazen kendimi herkesin çöplerini attığı Fox ailesinin çöplüğü gibi hissediyordum.

Michael'ın keyfi yerindeydi. "Ve Jeremy'nin başı o kadar belaya girdi ama bir gün bile hapis yatmadı."

Parmağımı kaldırdım. "Bu doğru değil. Ted onu hapse attı-"

Michael sanki bana saldıracaktı ya da öfkesini göstermek için yumruklarını göğsüne vuracaktı gibi göğsünü dışarı çıkardı. "Sanki bütün aile çıldırmış gibi."

Şimdi . Michael sert davranıyordu ama bu onun hassas kalbini gizlemek içindi. Annem için çok üzülüyordu ve muhtemelen ailenin dağılmasından korkuyordu. "Her ailenin bazı kara koyunları vardır ve zor zamanlar geçirirler, bu-"

Kolu havaya kalktı ve aramızdaki boşluğu kesti. "Her şey seninle başladı. Bu aptal şerif işi. Herkese Ted'den daha iyi olduğunu göstermek zorundaydın. Ve şimdi bize bak."

Bıçağın paslı, tırtıklı kenarı doğrudan kalbime saplandı. Michael'ın dönerek ve tepinerek uzaklaşmasını izlerken nefes alamıyordum.

Ciğerlerime hava doldurduktan sonra içine yığıldım ve başka ne yapacağımı bilmeden bizi Creekside Golf Kulübü'ne doğru çevirdim. Michael'ın yıllar boyunca çıkardığı tüm nöbetleri ve öfke nöbetlerini hatırlamadan önce belki birkaç damla gözyaşı dökmeme izin verdim. Duygusal bir volkandı ve sıcak lav püskürttü. Soğuduktan sonra genellikle bir özürle geri dönerdi.

Güvence olsun diye yolda Douglas'ı aradım. Grand County'nin kuzey ucundaki Nebraska Üniversitesi (Go Big Red) araştırma çiftliğini işletiyordu.

Selamlamasına inilti ve bağırırlar eşlik etti. "Bugün düvelerin gebelik kontrolünü yapıyoruz ve dizime kadar vajinaya batmış durumdayım. Çabuk olabilir misin?"

"Michael az önce şerif olarak aileyi mahvettiğime dair her türlü suçlamayı yöneltti." İşte, bu nasıl ispiyonculuk? "Benim işimin ve babamın etrafta koşturmasının onun işini mahvettiğini söylüyor."

Douglas'ın cevap vermesi bir dakika sürdü ve çiftlikteki işleriyle ilgilenirken söylediklerimi düşündüğünü hayal ettim. "Şu anda çok stresli. Nasıl olduğunu bilirsin. Lauren kızları birkaç günlüğüne ailesinin yanına götürdü ve onu bağlamak için yanında olmadığına uçurumdan aşağı uçuyor."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. "Şerif olarak aileyi mahvettiğimi düşünmüyorsun değil mi?"

Kendi tarafındaki bir şeye homurdandı. "Benim ne düşündüğüm önemli değil. Kendi hayatını yaşayacaksın. Ama neden şerif olmak istediğini merak ediyorum. Bu hiç bir şey değildi."

Sözleri beni durdurdu. "Sen-"

"Bak, Kate. Bu hafta bir akşam gel ve konuşalım. Ama şimdi gitmem gerek." Telefonu kapattı.

Arkada uyuyan Poupon'a baktım. "Şerif olmak istiyorum. Tabii ki istiyorum."

Cevap vermedi ve ben de golf sahasına doğru devam ettim.

Geldiğimde Sherwood Temple'la görüştüm, daha çok ona temiz ve gıcır gıcır bir şerif üniforması giyebileceğimi göstermek için, ihtiyacım olmayan ama onu etkileyebileceğini düşündüğüm kemerimle birlikte.

Yüzündeki ekşi ifade bir şey ifade ediyorsa, etmedi. Bugün lacivert pantolon ve pembe bir polo giymişti. Cuma günü rahat olmalı. "Üye listesini inceledin mi?"

"Henüz değil."

Neden olmadığını sorar gibi bir kaşını kaldırdı.

Profesyonel ve kendinden emin bir şekilde özür dilemedim. "Birkaç durumla karşılaştık. Bugün etrafa biraz daha bakmak ve personelle tekrar konuşmak istiyorum."

Kollarını abartılı bir jestle açtı ve alaycı bir şekilde, "Lütfen. Kendinizi evinizde hissedin."

Ne dallama ama. Bir saat kadar birkaç yeni insanla görüştükten ama ilham alamadıktan sonra, sohbet etmek için herhangi bir caddie'nin müsait olup olmadığını görmek için dışarı çıktım. Sherwood Temple'ın kafasının patlamasını önlemek için ihtiyatlı davranmaya çalışarak kulüp binasından arka kapıdan çıktım ve düzenli siyah asfalt üzerinde binanın etrafında yürüdüm. Sıcaklık yetmişlerin ortalarında olmalıydı, güneş ışığı, kuş seslerinden oluşan bir orkestra. Kesilmiş çim kokuları ve öğle yemeği için planladıkları mutfak fantezisi, gününüzü bu tür bir cennette geçirecek kadar zengin olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmeme neden oldu.

Kulüp binasının etrafından dolaşp golf sahasına yaklaştığımda bir yumruk yedim. Yeşilin üzerinde, başı eğik, golf sopasının üzerine eğilmiş Ted duruyordu. Adımlarım tekledi ve ilk düşüncem o beni fark etmeden aceleyle uzaklaşmak oldu. Ama sonra daha iyi düşündüm.

Ted'in babası Sid de topun üzerine çökmüş, deliğe giden yolu ölçüp biçiyordu. Yolun karşısında iki adam daha dörtlü oluşturunuyordu. Biri

Diğeri ise rodeo boğası yetiştiricisi Dwayne Weber'di. Dwayne'e bir haydut diyebilirdim, ama esas olarak öyle davrandığı için.

Yeşil alana doğru adım attım. "Selam çocuklar. Golf oynamak için güzel bir gün, değil mi?"

Ted atışını beceremedi ve top dışarı gitti. Sinirle bana doğru döndü.

Sid başını kaldırdı ve bana gülümsedi. "Peki, nasıl."

Dwayne kaşlarını çattı, arabasına doğru yürüdü ve yere oturdu. Diğer adam da ona katıldı.

Sid aceleyle yanıma geldi. "Buraya kadar ne yapıyorsun? Golf oynadığını sanmıyordum."

Onun tek kollu kucağına doğru eğildim. Sid ve ben her zaman dost olmuştuk. "Ben golfçü değilim. Bir sorunla uğraşmak için dışarı çıkmak zorunda kaldım."

Ted yanımıza geldi. "Ne tür bir sorun?"

salladım. "Şerif işi."

Bana kaşlarını çattı. "Doğru."

Ted'i görmezden geldim. "Asıl soru, burada ne yapıyorsun Sid? Ot biçme başlamadan önce biraz dinleniyor musun?"

Sinirli bir nefes çekti. "Şu tüy çırpıcıyı hazırlıyor olmalıydım. Ne kadar hassas olduğunu hatırlarsın. Ama Dahlia buraya gelmem için ısrar etti. Kasey'nin ona yaptığı bir iyilik için Dwayne'e bir gün borçlu olduğumuzu söyledi." Kasey, Dwayne'in karısıydı, başka bir iş parçasıydı.

Tam da aradığım türden ilginç bir bilgi. "Dahlia ve Kasey'nin iyi arkadaş olduklarını bilmiyordum."

Sid bana Dahlia'yı anlamaya çalışmayı yıllar önce bıraktığını gösteren komik bir yüz ifadesi takındı. "Ziyaret etmek isterdim ama at için bir adamla görüşmem gerekiyor ve şimdi gitmezsem başlama saatimize geç kalacağız." Hızlı adımlarla uzaklaştı ama birkaç metre sonra geri döndü. "Seni görmek güzel Katie. Bir ara gerçekten bir bira içmeliyiz."

"Çok isterim," dedim ve ciddiydim.

Kaşlarımı çatarak Ted'e döndüm. Ted ve Dahlia ne kadar sıkı fıkı olsalar da, Sid'le yakın olmamızın onu biraz kıskandırdığından şüpheleniyordum. "Beni takip mi ediyorsun?" diye sordu.

Gerçekten şaşırdım, güldüm. "Hiç şaşırmadım. Ama seni, ne bileyim, yaşlanan babanın saman ekipmanlarını hazırlamasına yardım etmek yerine burada gördüğüme şaşırdım." Kendi ilçesinde devriye gezdiğinden bahsetmedim çünkü o da benim gibi çoğu gün suçla uğraşmıyordu.

"Ona yardım ederdim ama o bugün bunu yapmak istedi, ben de bunu yapıyorum."

"Çünkü Dahlia sipariş ." "Çünkü babam golfü seviyor."

"Ve sen ve Sid, Dwayne ile çok sıkı fıkısınız."

Sıkıntıyla karışık bir nefes verdi. "Sana ne bundan?"

Ted'e yaklaştım ve boynumu gererek çenemi yüzüne doğru uzattım. "Dahlia yaramazlık peşinde. Beni kötü göstermek için elinden geleni yapıyor ki bana karşı aday olup kazanma şansın olsun."

Bir an bakışlarımı tuttu, sonra gözlerini kaçırdı ve geri çekildi. "Paranoyaksın. Ama insanların yaptığıın iş hakkında homurdandıklarını duydum."

". "

Bakışlarındaki tüm yakışıklılığı alarak bana sıırıttı. "Annenin kaçması hakkında. Jeremy hakkında. Ve Dick Fleenor senin en büyük hayranın gibi görünmüyor."

Herkesten yeterince duymuştum bunu. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, annemin kaçmasına izin vermedim. Onu tutuklamaya niyetim vardı. Annemi hapiste mi görmek istiyordun? Jeremy'nin cezalandırılmasını mı istiyordun?"

Tüm o iğrençliğini bir anda kaybetti. "Öyle olmadığını biliyorsun. Artık evli olmayabiliriz ama ailenizi önemsemeyi bırakmadım."

Bu da bir şeydi zaten. Ama daha bitirmemiştım. "Dahlia'nın oyunları bırakmasını sağlamalısın. Bir kere beni ülkenin dört bir yanında boş işlerle uğraştırıyor ve eğer gerçek bir suç ortaya çıkarsa başımız belaya girecek. Neyin onun işgüzarlığı, neyin gerçek olduğunu bilmediğim için de çağrıldığıın anda atlamam gerekiyor."

Ted . "Dahlia değil-"

Parmağımı göğsüne sapladım, bundan nefret edeceğini biliyordum - ve dürüst olmak gerekirse, kim nefret etmezdi ki? "Ama bir hata yapacak ve sonunda utanacak. Ya da daha kötüsü."

Ted'in ağzı buruştu. "Sen delisin. İstemediğin bir işi takıntı haline getirecek kadar neyin var anlamıyorum."

"Bu işi istemediğimi kim söyleyebilir?"

"Çiftçilik yapmak istiyorsun. Tekrar aday olmasan daha iyi olmaz mı? Frog Creek'e geri dönebilirim ve babamın bu kadar çok çalışması gerekmez. O kadar inatçısın ki herkesi kendin gibi mutsuz etmeye kararlısın."

Kasabaya dönüş yolu sonsuzluğa uzanıyordu. Camı açıp yanımdan geçen bir çayır kuşunun ötüşünü yakalayarak ya da yeni çiçek açmaya başlayan tatlı yoncanın kokusuna hayran kalarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Genellikle, inişli çıkışlı tepelerin uçsuz bucaksız boşluğunda, sadece karanlık yol şeridi ve dikenli tel örgülerle yapılan bir sürüş, sinirlerime yumuşak bir okşama gibi gelirdi. Ama bugün öyle olmadı. Ne zaman Poupon'la düşüncelerimi sıralamaya çalışsam, dilim tutuldu ve ağzımı kapattım. Köpeğimle bile konuşamıyorsam bu kötüye işaretti.

Long Branch'ı arayıp bir BLT ve patates kızartması sipariş ettim ve ofisime götürdüm. Karnımı doyurmam ve kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. Çünkü o anda herkes benden nefret ediyormuş gibi hissediyordum.

Sadece birkaç ısırik kalmışken, cilalı koridordaki bot sesleri korkuyla başımı kaldırmama neden oldu. Bugün beni başka kim parçalamak istiyordu?

Carly, yüzünde mutlu bir parıltı ve her zamanki neşesiyle kapı aralığında belirdi. "Ah dostum, keşke Twyla'dan öğle yemeği alacağını bilseydim. Benzin istasyonunda bir burrito yedim."

Kalbim sanki ona bir balon bağlamış gibi karnımın altından yükseldi. "Eskrim yapıyorsun sanıyordum."

Tozlu botları ve solmuş kot pantolonu, uzun örgüsü ve eski konser tişörtüyle bir country müzik klbindeki sevimli bir figürana benziyordu. Uzun zaman sonra mavi gözlerindeki ışıltı geri gelmişti ve tek istediğim onun yanında olmaktı. "Takılmaya ve bu öğleden sonra neler yaptığını görmeye karar verdim."

İçimden çamur atmak geldi. "Birini North Platte'e götürmeliyim. Bu eğlenceli bir görev olmayacak."

Başını öne eğdi. "Bütün gün boşum. Neden koltukta oturup sana eşlik etmiyorum?"

Evet. Kesinlikle evet. "Bu muhteşem öğleden sonrayı yolda geçirmek istemezsin."

"Pek sayılmaz," dedi ve midem yine bulandı. "Ama senin ısıltılı kişiliğinin tadını çıkarmak istiyorum. Yani, evet, hadi yapalım."

Fikrini değiştirmesini beklemedim. Poupon'a parmaklarımı şıklattım. "Hadi gidelim." Gözlerini açtı ama gerçek bir ortak gibi zıplamadı.

Carly kıkırdadı. "Tam iş bitirici."

Onu ayağa kaldırdıktan sonra, ben aceleyle kapıya gidip açık tutarken titredi.

Carly ofisimi kilitlememi bekledi. "Acil durum nedir?"

Poupon ve Carly yanımda olduğu halde koridorda ilerlemeye başladım. "Acil bir durumdan ziyade bir endişe. Newt ve Earl'ün geçmişten gelen bir ziyaretçisi var ve bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Dövüş sanatlarında oldukça becerikliyimdir." Bir karate pirzolası taklidi yaptı. "Böyle tehlikeli suçlulara karşı desteğe ihtiyacınız olursa diye."

Bunun ne kadarının şaka olduğunu merak ettim. Carly'nin kaybolduğu zamanki faaliyetleri hakkında bilmediğim çok şey vardı. Merdivenlerden inip arka kapıya ve arabama doğru yürüdük. Ben kapıyı açıp Poupon'u içeri alırken Carly yolcu tarafına geçti. Arabaya bindim ve . "Bu hiç hoş olmayacak. Newt ve Earl Ramona'ya veda etmek istemeyecekler."

Carly'nin kaşları havaya kalktı. "Ramona. Kendilerine bir kız arkadaş mı bulmuşlar?"

Ana caddeden aşağı indik. Bankanın ve Dutch's'ın önündeki boşlukları sadece birkaç araba ve pikap doldurmuştu. Postanenin önündeki yerler boş kalmıştı. Barby Drake genellikle her sabah sekizde postaları kutulara koyardı ve postanede toplanmak Hodgekiss'in ofis su soğutucusu versiyonuydu. Burası küçük hikâyelerin büyüüp büyük skandallara dönüştüğü yerd. Öğleden sonra erken saatlerde dedikodular çoktan yayılmış olurdu ve postanede sadece postalarını almakta gecikenler olurdu.

Barby Drake'i düşününce aklıma Trudy Drake geldi ve bu da beni babama ve onun romantik maceralarına götürdü. Bu konuda endişelenmek ya da Louise ve Twyla'nın beni karışmamam gerektiğini bildiğim konulara karışmaya zorlamalarına sinirlenmek ya da Michael'ın tiradına dönmek istemediğimden konuyu Carly'ye çevirdim. "Döndüğünden beri çiftlikte işler nasıl?"

Nasıl cevap vereceğini düşünüyormuş gibi nefes aldı. "Bayıldım. Babamın Roxy için inşa ettiği eve değil de büyükbabamın evine taşınmaya karar verdiğim için gerçekten çok mutluyum."

Roxy'nin geçmişini unuttuğum uzun zamanlar oldu. Şu anda Ted'le ilişkisi olan, onunla evli ve bebeğinin annesi kadındı. Ondan önce Carly'nin babasıyla, rahmetli kız kardeşim Glenda'nın kocasıyla evliydi. Glenda'nın bu kadar kısa bir süre için burada olduğunu ve o gittiğinde hepimizin devam etmek zorunda kaldığını düşünmek her zaman içime bir yumruk gibi inerdi.

Glenda'nın kocası ve hayatının aşkı, onun ölümünden iki yıl sonra yeniden evlenmişti ve bu bir ihanet gibi gelmişti. Brian'ı yeni bir başlangıç istediği için suçlamasam da, kötü eş seçimi yüzünden onu suçladım. Yani, Roxy?

Roxy'ye, babasının iki katlı eski çiftlik evinin karşısındaki arazide gösterişli bir ucube inşa etmişti. Ne yazık ki Brian evi bitirdikten kısa bir süre sonra küçük bir uçak kazasında ölmüştü. Ve birkaç yıl sonra Carly'nin büyükbabası öldürüldüğünde, bu olay Carly'nin aklını başından almıştı. Ben daha ortadan kaybolduğunu anlamadan çitlerden atlamış ve çoktan gitmişti.

Neredeyse iki yıl sonra, Glenn Baxter ve özel dedektifinin yardımıyla onu buldum ve eve getirdim. O zamandan beri Lincoln'deki Nebraska Üniversitesi'nde (Go Big Red) derslere devam ediyordu ama henüz bir bölüm seçmemişti. Bu yazı artık sahibi olduğu büyükbabasının çiftliğinde geçirmeye karar vermişti.

Polis telsizine dokundu ve arabanın panelini inceledi. "Evin bazı işlere ihtiyacı var. Jeremy'yi işe almaya ne dersin?"

Penceremi açıp yazdan kalma yonca ve bitki kokularını içime çekmek istedim ama Carly'yi konuşmaktan vazgeçirmek istemedim. "Rocky L'de bir işi var."

"Evet. Ama işi bırakacak. hoşlanmıyor." Pencereden dışarı bakmak için koltuğunda kaydı. Envanter çıkardığını hayal ettim. Benim gibi olsaydı, otların kalitesini ve yoğunluğunu, bunun beslenmeye nasıl yansıdığını ve bu meranın kaç inek ve buzağı çiftini barındırabileceğini hesaplıyor olurdu.

Oh, Jeremy. Yirmi beş yaşında olmasına rağmen tasarruf hesabı, uzun süreli bir iş ya da kalıcı bir ilişki gibi yetişkin sorumluluklarına pek ilgi göstermiyordu. Rocky L işi onun için iyi bir iş olabilirdi. Bir ev, düzenli bir maaş çeki. İstikrar. Bunların hiçbiri onu pek ilgilendirmiyordu. "O iyi bir marangoz. Çoğu şeyin nasıl tamir edileceğini bilecek kadar çok tamir işi yapmıştır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ve ailenin olması fikri hoşuma gitti," dedi.

Tekrar söze başlamadan önce bir iki dakika sessizlik içinde yol aldık. "Bu da beni sana getiriyor."

Ben mi? Uh-oh. Otobandan çıktık. "Ne demek istiyorsun?"

Önüne baktı ve başlamadan önce alt dudağını ısırды. "Rope emekli olmak ve Nat'e yakın bir yere taşınmak istediğini söylüyor."

Rope, Carly'nin Bar J'deki ustabaşısıydı. Her iki adam da gençken büyükbabasıyla birlikte işe girmiş ve Rope ailesini orada büyütmişti. Karısı Nat, ben şerif seçilmeden önce başını belaya sokmuştu ve York'taki kadınlar hapishanesindeydi.

Carly'nin önerisini düşündüm. "Jeremy tuhaf işlerde iyidir ve güvenilir. Ama ustabaşı olarak muhtemelen şu anda yaptığı şeyi yapacak, canı sıkılacak ve yeni bir şeyler isteyecektir."

"Jeremy'yi ustabaşı olarak düşünmüyordum."

Devam etmediğinde anlamam bir saniye sürdü. Oh.

Ben bir şey söylemedim.

Bana doğru döndü, mavi gözleri heyecanla parlıyordu. "Sen mükemmel olursun. İşleri benim istediğim şekilde . Okulu bitirip geri döndüğümde de burayı birlikte yönetebiliriz. İyi anlaşacağımızı biliyorum ve sen şeriflik için uygun değilsin ve çiftçiliğe geri dönmek istediğini biliyorum ve bu hem senin hem de benim için en iyi çözüm ve lütfen evet de, istediğini biliyorsun."

O konuştukça kalbim daha da . Söylediği her şey doğrudu. Bizi büyükbabasının evinde hayal edebiliyordum. Sabah birlikte kahve içerken, günümüzü planlarken. Sürümüzün genetiğini nasıl geliştireceğimize dair strateji geliştiriyor, mevsimlerle birlikte çalışıyor, günlerimizi dışarıda geçiriyorduk.

Görünüşe göre son zamanlarda herkes şerif olmak için uygun olmadığını anladı.

Devam etmek için mükemmel bir fırsattı.

Ama ikimizin de istediği gerçekten bu muydu? Carly'nin yuva kurmadan önce hayata karışması gerekmez miydi? Üniversiteden hemen sonra buraya dönerse, bir eş bulma şansı ne olurdu? Hayatında bir erkek istiyor muydu? Birine ihtiyacı var mıydı?

Belki ikimizin de sonu May Keller gibi olur. Ve dürüst olmak gerekirse, bu o kadar da kötü olmayabilir. May çiftliğini işletmekten ve kendi şartlarında yaşamaktan oldukça memnun görünüyordu. Bir kocayı ve çocukları özleyecek gibi görünmüyordu. Bir kez olsun torunlarının yokluğundan yakındığını duymamıştım.

Ted'le bir aile kurmayı hayal etmiştim. Frog Creek'te yaşamak ve küçük çocukların bahçede dolaşmasını izlemek, onlara ata binmeyi öğretmek

Hayatın tüm sevinç ve üzüntülerinde onlara rehberlik ediyordu. Ancak Ted'in farklı planları vardı ve şimdi Roxy ile bir çocuk yetiştiriyordu.

Baxter'ı düşünmemeye çalıştım ama bu konuda her zaman daha şanslı değildim. Aynı donuk sızı kalbime soğuk bir balyoz gibi iniyordu. Başarma ihtimalimiz aşılamaz gibi görünse de aramızdaki bağ o kadar derin ve gerçektir ki denemeye istekliydik. Ve başaracağımıza gerçekten inanıyordum. Sonra içime bir şüphe hayaleti girmesine izin verdim ve onun gözlerinden sevginin süzülüşünü izledim.

Aşk için uygun olmadığımı kanıtlamıştım. Bar J'de saklanmak hayatımın geri kalanını geçirmek için rahat bir yol gibi görünüyordu.

Belki de hayatımın amacı rahat olmak olmamalı.

Carly aşkı keşfetme, bulma ve bir aile kurma şansını hak ediyordu. Ve Carly'nin yaşlı teyzesinin onunla birlikte yaşaması ve çiftliği birlikte yönetmeleri, Carly'nin kendi başına dışarı çıkmasını ve kendi hayatını bulmasını engelleyebilirdi.

"Bu düşünülmesi gereken büyük bir şey. Bunun ikimiz için de doğru çözüm olduğundan emin değilim." İşte. Olgun ve tecrübeli.

Carly arkasına yaslandı ve bana şüpheli bir sırtıyla baktı. "Zamanlama senin için doğru gibi görünüyor."

Gözlerimin arasına bir endişe saplandı. "Ne demek istiyorsun?" Beni dikkatle izledi. "Dahlia'nın kışının peşinde olduğunu biliyorsun." Alay ettim. "Sanki başından beri onun en sevdiği kişi benmişim gibi?"

"Şimdi de tüm kasabada sizi kötülüyor ve Grand County'de yasaları uygulayamayacağınızı söylüyor."

"Kimse onu dinlemiyor."

Carly'nin belli ki başka bir fikri vardı ve bunu paylaşmaktan çekinmedi. "Dinlemediklerini düşünüyorlar. Ama buradaki siyasetin başka herhangi bir yerdekinden farkı yok. İnsanlar bir mesajı yeterince duyarlarsa, nerede duyduklarını unuturlar. O kadar sık tekrarlanır ki gerçek haline gelir. Kablolu haber ağlarının yaptığı da bu."

"Ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

Çillerinin burnunun üzerinde parıltı gibi görünmesine bayıldım. "Bunu bir sosyoloji dersinde öğrendim."

Konuyu Dahlia'nın bana karşı olan kan davasından Carly'nin geleceğine kaydırdım. "Okula gitmene gerçekten çok sevindim. Eninde sonunda çiftliğe dönmenle ilgili bir sorunum yok. Ama bence bu

önce başka bir şey denemek senin için iyi bir fikir. Fırsatın varken bu diplomayı kullan. Birkaç yıl sonra, hala çiftçilik yapmak istiyorsan, en azından bilinçli bir karar verebilirsin."

Uzun ve acı dolu bir nefes aldı ve başını arkaya yaslayarak kruvazörün tavanına baktı. "Doğru. Senin yaptığın gibi. Annemin yaptığı gibi. İkiniz de benim yaşımdayken ne istediğinizi biliyordunuz ama nedense ben kendi aklımı kullanamayacak kadar genç ve toyum. Yaşadığım son dört yıla rağmen."

Hayatımın nasıl değiştiği hakkında konuşmak istemediğim için bunun üzerine atladım. Her zaman üniversiteden sonra Hodgekiss'e dönmenin benim için doğru olduğunu düşünmüştüm. Şimdi o kadar emin değildim. "Bana o yılları anlat."

Yine güldü, istemediğim tavsiyem için kin gütmüyordu. "İyi denemeydi Kate. Bu gizli bir bilgi."

"Ama Diane biliyor." Bu kısımdan nefret ettim.

Carly ayıldı ve pencereden dışarı baktı. "Evet, şey, bu bilinmesi gereken bir durum ve onun da bilmesi gerekiyor."

Daha fazla soru sormak istiyordum ama Carly rahibe donundan bile daha sıkı .

Konuyla ilgili söylemek istediğim daha çok şey vardı ama telefonum çaldı ve hoparlörden cevap verdim. "Şerif."

Arayan Cindy Doak'tı. "Myrna aradığını ve sana markada kimlerin olduğunu söylediğini söyledi. Kaşıklarımı kimin aldığını buldun mu?"

Carly bana sorgulayan bir bakış attı, gözlerinde bir mizah parıltısı vardı. "Kaşık mı?" diye mırıldandı.

Sheesh. "Bu sabah araştırmaya başlamak niyetindeydim ama bir işim . Bugün daha fazlasını yapamayacağım."

Durakladı. "Sanırım ailen için sığır falan çalıştırıyorsun."

Carly sessiz bir suçlamayla ağzını açtı. Cindy Doak hakkında ne düşündüğünü göstermek için orta parmağını gösterdi.

Aynı şeyleri hissettiğimi inkar edemem. Ancak seçilmiş bir memurun ağırbaşlı davranması gerekiyordu ve bunun da ötesinde, babam bize nezaketin önemini öğretmişti. "Şerifin işleri benim en önemli önceliğimdir. Hayal kırıklığınızı anlıyorum. Davanızı araştıracağıma söz veriyorum."

Carly'nin gözleri parladı ve "Case?" diye mırıldandı.
Ona ters ters baktım. "Ama şu anda ilgilenmem gereken bir vatandaş güvenliği meselesi var."
Cindy'nin sesi heyecanlıydı. " oluyor?" Carly gözlerini devirdi.
"Bu konuda konuşamam. Eminim anlıyorsunuzdur."
Cindy hemen cevap vermedi. Bu, yalan söylediğimden şüphelendiği anlamına mı geliyordu? "Elbette. Sanırım bu mantıklı."
"İrtibatta olacağım." Vedalaştık ve telefonu kapattık.
Carly zayıflamak için sabırsızlanıyordu. "Bu da böyle?"
Ona hırsızlık olayını anlattım. Buna hırsızlık diyemezdim çünkü hiçbir şey kilitli değildi.
"Lanet olsun." Carly abartılı bir şekilde dilini şaklattı. "Herhangi bir ipucu var mı?"
"Kaşıklar ve yeni bir kılıç çok önemli değilmiş gibi görünebilir ama bunlar Doaklar için önemli ve birileri kasıtlı olarak kötü niyetli davranıyor."
"Tabii. Dahlia adında biri."
Tüm göstergeler bu yönü işaret ediyordu.
Johnson'ların evine yaklaştık. Monte Carlos'lar Ramona'nın Mustang'inin iki yanına park edilmişti. Arabalarına olan bağlılıklarını anlayabiliyordum. Benim ilk aşkım ve en kalıcı olanım 1973 model Ranchero'm Elvis'ti. "Güzel, evdeler."
Carly ellerini birbirine sürttü. "Newt ve Earl'ün kalbini fetheden, midesi onların kokusunu kaldırabilecek kadar güçlü olan bu kadınla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ayrıca, o tatlı arabanın sahibi olan belalıyı da tanımam gerekiyor."
Anahtarları kontaktan çektim. "Onları ve evi ."
Carly Charger'dan atladı. "Bu bir mucize." Arka kapıyı açtı ve Poupon'u dışarı davet etti. Onun için yere atladı ve hatta inik kuyruğunu salladı.
Biz verandanın basamaklarını çıkmadan önce Newt gıcırdayarak kapıyı açtı ve kafasını dışarı çıkardı. Gözü şişmiş kırmızı aşamayı geçmiş ve olgunlaşmış erik aşamasına geçmişti. "Katie. Ve Carly,

" Poupon'u görünce başını geriye çekti. "O canavarı sen getirdin."

Carly başını eğerek köpeğe baktı. "O mu? O bir şerif yardımcısı. Kanunları korumaya yemin etti."

Newt'in gözleri şüpheyile Carly'den Poupon'a kaydı ama itiraz etmedi.

Kapıyı açtı ve dışarı çıktı, temiz Western gömleği, bol Levi's pantolonu ve çoraplı ayaklarıyla gergin görünüyordu. "Kavga etmiyorduk. Yemin ederim."

Carly ona yukarıdan aşağıya bakıyormuş gibi yaptı. "Newt, seni hiç bu kadar yakışıklı gördüğümü sanmıyorum."

Yüzü gülüyordu ve dişleri bile fırçalanmış gibiydi. "şaka yaptığını biliyorum." Ama memnun görünüyordu.

Arkasından Ramona yaklaştı.  zerinde başka bir kır elbisesi vardı, bu seferki nane yeşiliydi. "Orada dikilip durma Newty. Onları içeri davet et."

Newt ihmalinden dolayı telaşlanmış görünüyordu. Kapıyı açık tuttu. "Ayakkabılarını orada çıkarabilirsin. Ramona evin her tarafını kirletmeyelim diye bir halı serdi." Avucunu yukarı kaldırdı.

"Newt!" Ramona onu azarladı. "Bu bizim için. şirket için değil." Bize el salladı. "Ayakkabılarınızı  ıkarabilirsiniz."

Newt bana sert bir bakış attı. "O şerif yardımcısı dışarıda kalmalı. Annem hayvanların eve girmesine asla izin vermezdi. Temiz olmadıklarını söylerdi."

Yine de oğullarının içeri girmesine izin vermesi komikti. Kalmak ya da gitmekle ilgilenmeyen Poupon'a "Kal," dedim.

Ramona'yı Carly'yle taşıştırdım ve o da bana yaptığı karşılamanın aynısını Carly'ye yaptı.

"İçeri gelin." Bizi oturma odasına doğru yönlendirdi. "Size  ocukların perdelerle ne kadar iyi iş çıkardıklarını göstermek istiyorum."

Ramona ve Newt oturma odasına doğru ilerlerken Carly kaşlarını bana doğru salladı.

Earl bir mutfak sandalyesinin üzerinde durmuş, bir perde çubuğunu tutarken diğer ucunu pencere pervazının üstüne dayamıştı. Boş bir sandalye pencerenin kenarına doğru itilmişti. Başını arkaya doğru eğdi ve Newt'e tükürdü. "Kolum kırılmadan önce şu sandalyeye sokup şunu takar mısın?"

Ramona bir ekleme istedi. "Lütfen?"

Earl bir an için dudaklarını sıktı, sonra Newt'e ters bir bakış fırlattı. "Lütfen."

Carly geri çekildi ve perdeleri inceledi. Yeşilin çeşitli tonlarını içeren iğrenç bir ekoseydi. Belki Ramona mutfağın renk düzenine ve turkuaz ve altın rengi mobilyalar seçecekti. "Nereden aldın bunları? Çok retrolar," dedi Carly.

Ramona kolunu Carly'ninkinin içinden geçirdi. Johnsons'lar için bir kedi yavrusunun tavşan için tehlikeli olduğu kadar tehlikeli görünüyordu. "Öyle değil mi? Ben ultra-moderni tercih ederdim ama bu çocuklar için ve daha tanıdık bir şeyle daha rahat edeceklerini düşündüm."

Carly başını salladı ve gözüme takıldı. "Çok düşüncelisin."

Earl ve Newt hâlâ sopayı tutuyordu. Earl, onun için mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim tatlı bir sesle konuştu. "Bu nasıl görünüyor, Mona?"

Ramona kolunu Carly'nin etrafından çekti ve kaşlarını çattı. "Bunu konuşmuştuk," dedi keskin bir ısırıkla. "Lütfen bana öyle deme."

Earl, onu zehirli bir okla vurmuş olsaydı bile daha yaralı görünemezdi. "Özür dilerim."

Yüzünü yumuşak çizgiler halinde yeniden düzenledi. "Seni her konuda affedeceğimi biliyorsun." Perdelere baktı. Newt'e, "Senin tarafını biraz daha yukarı kaldır," dedi. "Mükemmel."

Ramona elektrikli tornavidayı ve çubuğu duvara sabitlemek için gerekli aletleri aldı. Carly onları ondan aldı. "Bırak ben yapayım." Başka bir sandalyeyi yukarı itti ve üzerine çıktı.

Böyle tatlı bir evliliğin fişini çekmekten nefret ediyordum ama bunların hepsi yalanlar üzerine kuruluydu. Ramona'ya nazıkçe konuşarak, "Bu sabah Verde Mesa'yla konuştum," dedim.

Başını eğdi ve yuvarlak yüzü açık ve meraklı bir şekilde bana baktı. "Mesa Verde mi? Uçurumda yaşayan yer mi?"

Şaşkınlığı samimi görünüyordu. "Hayır. Verde Mesa. Sağlık tesisi." Onu dikkatle izledim.

Sanki oradaki evrenin gizemini anlamaya çalışıyormuş gibi yüzümü inceledi. "Ah, evet." dediğinde ikna olmuş görünmüyordu. Unutmakla ne kadar aptallık ettim."

"Birkaç gün önce döneceğinizi söylediler ve sizin için endişeleniyorlar."

Alnı kırıştı ve gözleri endişeli bir parıltıya büründü. "mi? Orada olmamam gerektiğine eminim." Dilini şaklattı ve neşelendi. "Ama öyle dedilerse, muhtemelen haklılar. Buraya gelip bana anlattığın için teşekkür ederim. Onları arayıp rahatsız ettiğim için özür dileyeceğim."

İşler beklediğim gibi gitmiyordu. "Mümkün olan en kısa sürede dönmenizi gerçekten çok istiyorlar."

Ramona tam olarak anlamamış gibi bana baktı. "Ama şimdi buradayım." Kafası karışmış gibiydi.

Belki de bunama tedavisi görüyordu. "İlaçlarını alıyor musun?"

Kadın . "Ah, evet. Newt ve Earl bana her gün hatırlatıyor." "Verde Mesa'ya dönmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Burası benim için iyi bir yer. Güvenli."

Güvende olmak için neye ihtiyacı vardı? "Verde Mesa'da sana iyi davranıyorlar mı?"

Gözleri kocaman açıldı ve başıyla onayladı. "Oh, çok güzeller. Ama benim ait olduğum yer burası. Newt ve Earl'ün bana ihtiyacı var." Kıkırdadı ve yaklaştı. "Benim de onlara ihtiyacım var."

İyi bir uyum gibi görünüyordu, kabul ettim. "Ama yine de yarına kadar beklemen için seni North Platte'ye götürmem gerekiyor. Verde Mesa seni Tucson'a geri götürmesi için birini gönderiyor. Belki onlar seni gördükten ve durumunu açıkladıktan sonra buraya geri dönebilirsin."

Diğer üç kişi sandalyelerinden fırlayıp etrafta toplandılar. Newt gülümsedi. "Ne düşünüyorsun, Ramona? Oldukça iyi, huh?"

Earl hafif bir adım atarak Newt'in önüne geçti. "Bunlar şimdiye kadar sahip olduğumuz en güzel perdeler. İyi bir zevkin var."

Ramona kardeşlere gülümsedi ve sanki küçük odaya güneş girmiş gibiydi. "Gerçekten biraz renk katıyorlar. Bence tam kararında."

Bu rahat ortamı ancak bir vahşi bozabilirdi. İşimin bazı kısımları ağız dolusu dolguyla folyoyu ısırarak gelirdi. "Gerçekten bir doktor için iyi olacağını düşünüyorum-"

Telefonum odaya daldı ve ben durdum. Bir erteleme.

Diğerleri perdelere hayranlıkla bakmaya ve odanın dekorunu tamamlamak için başka nelere ihtiyaç duyabileceklerini tartışmaya devam etti.

Carly telefona cevap vermek için dışarı çıkmamı izledi. "Şerif."

Çekingeng bir ses cevap verdi. "Seni rahatsız etmekten nefret ediyorum Kate."

Grand County'nin güneybatı ucundaki bir çiftlikten gelen Mel Patrick'i tanımam bir saniye sürdü. Verandaya çıktım. "Bu iyi, ne oldu?"

Sesi çatallaştı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama Sis gitti."

"Sis mi?" Poupon'u bulmak için etrafa bakındım ve onu sararmış çimenlerin kenarında, her şeyden çok yaban otu olan cılız bir leylak çalısının gölgesinde buldum. Başını patilerine dayamıştı ama gözleri sürgün edilmesine duyduğu kızgınlıkla beni takip ediyordu.

Boğazını temizledi. "Kesim atım. Onu evimizden biraz uzaktaki bir meraya bıraktık. Bilirsiniz, diğer atlarla birlikte. Ama bugün geri gittim ve orada değildi."

At muhtemelen uzaklaşmıştı. Belki de bir çakal ya da yılan tarafından ürkütülmüştür. Ama ya bu başka bir suçsa? "Diğer atlardan kayıp olan var mı?"

Mel'in sesi yine tıkanmıştı. "Beni en çok endişelendiren şey de bu. Diğerleri hâlâ orada. Hepsi çiftlik atı. Bazıları oldukça iyi kement atıyor ama profesyonel kalitede değiller. Ama Mist bir şampiyondur. Kurdeleler kazandı ve muhtemelen birkaç bin dolar değerinde." Sesi pürüzlüydü. "Ama onu asla satmam. O benim için iyi bir attan çok daha fazlası."

Mel'i birkaç kez Grand County fuar alanında Mist'le çalışırken görmüştüm. Aralarında bariz bir bağ vardı. Her at hayatında ruhunun bir parçası olan bir, belki de iki at vardır. Atları severdim ama at insanı denebilecek biri değildim. Arada bir fark var ve Mel'in diğer türden olduğunun farkındaydım. Mist'i kaybetmek bir çocuğu kaybetmek gibi olurdu. "birinin olduğuna dair herhangi bir kanıt var mı? Kesik bir çit ya da kapının etrafında lastik izleri gibi?"

Hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Konuşabilecek kadar kendine gelene kadar bekledim. "Ben bir şey görmedim. Rusty içeride

Cheyenne yeni bir traktör bakıyor ve ben burada tek . Gelip edebilir misin? Belki bir şey kaçırmışımdır." Rusty, Mel'in kocasıydı ve yalnız olmanın onun endişesini artırdığından emindim.

Ramona'yı düşündüm. Newt ve Earl için bir tehdit gibi görünmüyordu. Carly'yi burada bırakabilirdim; söylediği gibi, işlerin nasıl halledileceğini biliyordu. "Evet. Yolunuza çıkacağım ve yaklaşık yarım saat içinde orada olacağım."

Eve döndüğümde dördünü mutfakta buldum; Ramona kahve makinesine su dolduruyor, Newt ve Earl de buzdolabının başındaydı.

Newt, Earl'ün kalçasını kontrol etti. "Kahvenin yanında en iyi giden şey zencefilli kurabiyelerdir."

Earl, Newt'in yanına bir dirsek attı. "Herkes en iyisinin çikolata olduğunu bilir."

Carly geri çekildi, gözlerinde mizah ışıltısı vardı.

Ramona açma düğmesine bastı ve kollarını göğsünde kavuşturarak kardeşlere doğru döndü. "Bu Newt'in gözünün morarmasına neden olan türden çocukça bir davranış ve mutfağında buna izin vermeyeceğim."

Mutfagım mı?

"Siz ikiniz uslu durmazsanız, kahvenin yanında hiç ikramımız olmayacak."

Dimdik duruyorlardı, yüzlerini eski kir yerine suçluluk duygusu kaplamıştı. Temiz Western gömlekleri, kot pantolonları ve tıraş edilmiş yanaklarıyla onları, sık sık karşılaştığım boz suratlı, eski püskü kamuflajlarıyla etrafta sinsice dolaşan adamlarla bağdaştırmakta .

Ramona anladıklarından emin olmak istercesine bekledi ve sonra, "Her birinden biraz koyun ve bırakın Kate ile Carly ne istediklerine karar versinler," dedi.

Bana dedi ki, "Kavga hakkında konuştuk. Biz gençken, çocuklar bir sevgili rekabeti yüzünden neredeyse kendilerini öldürüyorlardı."

Ramona, Newt ve Earl'ü *sevgili* kelimesiyle aynı nefeste düşündüğüm için içimin nasıl sızladığını yüzümün göstermemesini umuyordum.

"Ama tüm bu aptallıklar için çok yaşıyoruz. Artık bir aileyiz. Arkadaştan daha fazlası ve hepsi arada."

Newt ve Earl başlarıyla onayladılar, ikisi de hayranlıkla parlıyordu.

Ve ben bu birliği paralayacaktım. Carly'nin koluna dokunup dışarı çıkmasını işaret ettim.

Bir ayır kuşu güneşli bahçede tşrken n verandada durduk. "Bunu sormaktan nefret ediyorum ama ben Mel Patrick'in evine giderken bebek bakıcılığı yapman için seni burada bırakabilir miyim?"

Ciddileşti. "Ne ?"

"Mel'in kesim atı kayıp ve bunu araştırmam gerekiyor. Ama Ramona'yı Newt ve Earl ile yalnız bırakamam."

Carly dudaklarını büzdü ve bir nefes verdi. "Dang. Mel o ata bayılıyor. Dahlia bu saçmalıkla nasıl başa ıktı?"

İşler kontrolden çıkmaya başlamıştı ve bu kötü niyetli maskaralıklara bir son vermeliydim. Dahlia'nın müdahalesine dair kanıt bulmak için tek ihtiyacım olan bir molaydı. Ama Ramona meselesini zene kadar bu olmayacaktı.

şeriflik yaptığım iki buçuk yıl boyunca kayıp kişiler, hırsızlık, adam kaçırma ve cinayetle uğraştım. Ama çoğunlukla işim tapu teftişlerini, boşanma belgelerini tebliğ etmeyi, gençlerin parti yapmasını engellemeyi ve arada bir aile içi şiddet ihbarlarını içeriyordu. "Bilmiyorum."

Carly beni izledi. "Onun hakkında bir şeyler yapmalısın." "Yakında oyunlarından bıkacak, bıkmazsa da hata yapacak." Carly düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Bırak da bununla ben ilgileneyim."

Elimi kaldırdım. "Oh, hayır. Ben hallederim. Ama şimdilik burada takılmanı ve Ramona'ya göz kulak olmanı istiyorum."

Bana her zamanki Carly parlaklığını gösterdi. Paravan kapıya doğru baktı. "Kalmak benim için sorun değil ama neden kalmamı istiyorsun?"

Bunu söylemek aptalca geldi. "Ramona'nın şiddet geçmişi var."

Carly bir kahkaha attı. "O tatlı yaşlı kadına karşı Newt ve Earl'n koruması olmamı mı istiyorsun?"

Ben de aynen böyle hissediyordum. "Saçma göründüğünü biliyorum ama daha tuhaf şeyler de oldu."

Daha da sert güldü. "Baba gibi, kız gibi. Onun gibi konuşmaya başladın."

Yakalandım. Sebeplerim tükendiğinde sık sık babamın halk deyişlerine başvururdum.

Mutfağa geri döndük. Ramona kahve dolduruyor, Newt ve Earl de fincanları masaya taşıyorlardı.

Ramona omzunun üzerinden bize baktı. "Krema ve şeker alıyor musunuz? Babam bana sade içirirdi, ben de alıştım. Kahvenin kendi başına yeterince iyi olduğunu söylerdi. Ve çocuklar kahvelerini asla doktor kontrolünden geçirmezler. Korkarım hiç kremamız yok. Ama süt ve şekerimiz var tabii ki."

Carly her zamanki çekiciliğiyle doluydu. "Siyah iyidir. Ben de bir kek ve bir kurabiye alacağım. İkisi de çok lezzetli görünüyor."

Newt çoktan masaya oturmuş, zencefilli kurabiye tabağına odaklanmıştı. Bahse girerim biz gelmeden önce bir tanesine uzanmıştı ve eli Ramona tarafından nazikçe tokatlanmıştı.

"Teklifiniz için teşekkürler ama bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim ve sonra seni North Platte'e götürmem gerekecek." Eski yara bandı yırtma yöntemiyle bir kerede çıkarmaya çalıştım.

Ramona bana göz kırptı.

Newt ve Earl başlarını hep birlikte bana doğru çevirdiler. Önce Earl konuştu, alnında bir endişe kırılgılığı vardı. "Nesin sen, şimdi mi?"

Newt ayağa fırladı, masaya vurdu ve kahveyi karıştırdı. "Ramona'yı götürmek mi istiyorsun?"

Ramona toparlandı ve kardeşlere sakın bir şekilde gülümsedi. "Tabii ki gitmeyeceğim. Biz bir aileyiz ve aile birbirine aittir."

Kurbağa osurukları. En yatıştırıcı sesimi kullanmaya çalıştım. "Daha önce de açıkladım. Ramona'nın en azından bir süreliğine geri dönmesi gerekiyor. Nebraska'ya tam zamanlı olarak gelmeden önce birkaç şeyi halletmesi gerekiyor. Eminim iyi bir ziyaret olmuştur ama artık eve dönmesi gerekiyor."

Newt ve Earl birbirlerini tekrarladılar. "Burası onun evi."

Kolay kolay gitmeyecekti. Dedim ki, "Bu durum üzerinde kesinlikle çalışabiliriz. Ama ilk iş Ramona'yı Arizona'ya geri götürmek. En azından geçici olarak."

İki kardeş bana şüpheli bir savaşta çarpışmış askerlerin şüpheciliğiyle baktı. "Onu Arizona'ya mı götürüyorsun?" Newt sordu.

"Onu North Platte'ye götürüyorum, orada yaşadığı yerden bir kişi onu alacak ve eve geri götürecektir."

"Peki ya arabası?" Earl sordu.

İyi bir nokta ve ben de kullanabilirim. "Neden o geri gelene kadar onu burada tutmuyorsun?"

Başlarını salladılar ve sert ifadelerle bana baktılar. Bu iş bana hayat boyu arkadaş kaybettirecekti.

Carly neşeli bir giriş yaptı. "Ben burada takılacağım ve Ramona'nın eşyalarını toplamasına yardım edeceğim. Her şey yoluna girecek. Kate'in bunu düzeltmek için elinden geleni yapacağını biliyorsun."

Üçü de bir şey söylemedi. Ramona şaşkın şaşkın bakmaya devam ederken, Newt ve Earl kahve ve ikramlara olan tüm ilgilerini kaybetmiş görünüyorlardı.

Yeni oluşan bu çemberin parçalandığını görmek kalbimi parçaladı. Belki personel ve ben Ramona'nın yakınımızda kalması ve sonunda eve geri dönmesi için bir şeyler yapabilirdik. Ama yirmi bin başka şeyin dikkatimi çekmesi gerekiyordu. "Gitmem gerekiyor."

Carly beni arabama kadar geçirdi ve ben Poupon'u arkaya atlaması için cesaretlendirirken, sonra da talep ederken onu izledi. "Ramona'nın toplanmasına yardım edeceğim." Gözlerini yeşil çayıra dikti. "Ama sana söylüyorum Kate, Dahlia'yı yakalayamazsan başın büyük belaya girecek."

Hızla uzaklaştım, çakıllı yoldaki virajları çok hızlı alıyordum ama umursamıyordum. Telefonum çaldığında neredeyse taksinin diğer tarafına fırlatacaktım. Bir soruna daha ihtiyacım yoktu. Telefonu çalıştırmadan önce kimliği kontrol ettim ve ezici gerginliğim bir nebze olsun azaldı. Sesimdeki hoş geldin ifadesini duydum. "Deb Teyze, ?"

Deb annemin kız kardeşiymi ve neredeyse iki yıl önceki soruna kadar onunla tanışmamıştım. Chicago'da bir banliyöde yaşıyordu. Diane, Louise ve ben geçen sonbaharda uzun bir hafta sonu ziyaretine gitmiştik. Bir anne kaybetmek zorunda kalsam da, daha yakından tanımayı sevdiğim bir teyze kazanmıştım.

Sesi neşeliydi, sert Chicago aksanı artık çok tanıdık geliyordu. "Ben de seni düşünüyordum. Louise bir markada yakışıklı bir genç adamla tanıştığından bahsetti, ben de nasıl geçtiğini öğrenmek istedim."

Bir bavul dolusu eşya beni kısa sürede durdurdu. Her seferinde bir gömlek açtım. "Louise?"

Deb'in gülüşü beni her zaman gülümsetmiştir, şimdi bile. "Ona latke yapmakla ilgili ipuçları veriyordum."

"Louise neden latkes yapıyor?"

Deb'i sessiz sokağındaki tek katlı çiftlik evinde, bir gölgelediği küçük bahçesinde dinlenirken hayal ettim. "Yahudi mirasını kucaklamak istiyor. Kendini eksik hissettiğini söyledi."

Louise'in kültürel keşfine yemekle başlaması gibi bir şey olurdu bu. "Peki ya yakışıklı adam?" Bu kısım çok zor olacaktı.

Ayrıntıları öğrenmek için sabırsızlanarak, "Tüm bunları yarım yamalak çünkü Louise'le senin dedikodunu yapmak istemedim. Louise'le senin hakkında dedikodu yapmak istemedim."

Kaynak. Ne olmuş yani?"

"Bana bundan daha fazlasını vermeniz gerekecek. Buralarda tek bir erkek bile yok." Ben de görüşmek isteyeceğim bir erkek düşünmek .

"Adını hatırlayamıyorum. Biraz farklı bir şey. Bill ya da Tom gibi değil. Uzun boylu, başarılı bir avukat olduğunu ve ikizleriyle aynı yaşta bir oğlu olduğunu söyledi."

Oh, Louise. Beni çalışmaktan vazgeçtiğini sanıyordum.

İkizlerden bahsetmesi Deb'in dikkatini dağıttı, bu benim için iyi bir şeydi. "O iki çocukla tanışmak için ölüyorum. Ve senin kardeşlerinle de. Jimmy'ye bu yaz için bir yolculuk planlamamız gerektiğini söylüyordum. Sanırım annem bir hafta idare eder. Personel ve komşuları ona göz kulak olabilir ve arkadaşlık edebilirler."

Büyükannem Ruby. Hepimiz yaşlı kadınla, özellikle de Louise ile bir ilişki kurmayı umuyorduk. Babamın annesi Büyükanne Ardith, Broken Butte'taki huzurevine taşındıktan sonra bile hepimizin hayatında büyük bir güç olmuştu. Başka bir büyükanneyle sevgimizi ikiye katlayacağımızı düşünmüştük. Ne yazık ki Ruby, bir kenara attığı kızının hiç tanımadığı yetişkin torunlarını hoş karşılamamıştı.

Yine de Deb'i kazandığım için kendimi şanslı hissediyordum. Meğer yeni konu Deb'in o kadar da dikkatini dağıtmamış. "Bunu daha sonra konuşabiliriz. Şu anda şu avukat hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum. Louise kesin bir kimya olduğunu söyledi."

Louise'in bir hobiye ihtiyacı vardı. "Garrett Haney. Sarah'nın kardeşi." Deb'e karmaşık ve çok sayıdaki Sandhills ilişkisini gözden geçirmesi için zaman tanıyarak durakladım. Aile ve arkadaşlar, ebeveynler, büyükanne ve büyükbabalar, kardeşler, kuzenler arasındaki ilişkileri bir ömür boyu takip etmiştim ve bu bana kollarımdaki çiller kadar tanıdık geliyordu. "Burayı markalaşmaları için ziyaret ediyor. Ama aramızda hiçbir şey yok. Kimya yok. Zar zor bir konuşma. Ve o evli."

"Huh." Bu heceyi şüpheyile doldurdu. "İlgilenebileceğiniz başka biri var mı?"

Burnumun köprüsünü ovuşturdum. Bu nehirde daha önce de kürek çekmişim ve manzaradan pek hoşlanmamıştım. "Ben iyiyim. Bahçem başladı. İşim iyi gidiyor."

Konuşmadan nceki saniyede, sanki duygularımı incitmeden nasıl devam edeceğinden emin değilmiş gibi başını eğdiğini ve kaşlarını çattığını görebiliyordum. "şimdilik sorun olmayabilir. Ama boşanmanız dört yıl önceydi. Çok uzun süre yalnız kalmak istemezsin, yoksa biriyle nasıl yaşayacağını unutursun."

Baxter'dan kimseye bahsetmemiştim. Diane ve Carly'nin bir şeyler sezebileceğini düşünmüştüm. Bu zel kalp kırıklığı üstesinden gelebileceğim bir şey gibi gelmiyordu ve tekrar böyle bir acı yaşama riski varsa, birine nasıl değer vereceğimi unutmayı tercih ederdim. "Bunu aklımda tutacağım." Bunu konuşmanın sonu gibi bir tonda söyledim.

Sahte bir rahatlıkla, "Bir şey daha var canım," dedi.

Bir şey söylemedim, bir şeye daha ihtiyaım olmadığını anlamasını umuyordum.

O yapmadı. "Louise babanın yaramazlık yaptığını söyledi." Alnıma masaj yapmaya devam ettim ve cevap vermedim.

"Belki onunla konuşabileceğini düşünüyor. Seni dinleyeceğini. Miriam gittikten sonra acı çektiğini biliyorum. Ama neredeyse yetmiş yaşında ve etrafta koşturup durmak, iki ucundaki mumu yakmak muhtemelen onun için iyi değildir."

Onun yerine benim hayatıma karışmalarını tercih ederim. şte başlıyoruz. "Bir konuda tavsiyeye ihtiyaım var."

Sesini sevinç kaplamıştı ama bunun bir sorunum olduğu için değil, sadece yardım edebileceği için olduğunu biliyordum. "Ne oldu?"

"şerif olarak bu işi kabul ettiğimde, bunun sadece bir dönem için olacağını, başka bir çiftçilik pozisyonu bulana kadar bir nevi suda yüzmenin bir yolu olacağını düşünmüştüm. Ama bu işi sevmeye başladım. İy bir işi yaptığımı ve insanlara yardım ettiğimi hissediyorum. Ama işin nefret ettiğim kısımları da var. Ve bu ailemde bazı kırınlıklara neden olabilir. Carly bana çiftlikteki ustabaşılık teklif etti."

Sanki beni konuşmaya teşvik ediyormuş gibi sabit bir tonda konuştu. "Madem konuyu atın, Louise senin şerif olmanla ilgili bir şeyler söylemiş olabilir."

"Louise ne dedi?"

Deb tereddüt etti, sanki bir çukurdan nasıl çıkacağını anlamaya çalışıyordu. "Annenin geçmişi ve sonra aniden çekip gitmesi

Louise. Korkarım bu bir çeşit elçiye zeval olmaz durumu. Siz şerif olmasaydınız Miriam'ın asla gitmeyeceğine inanıyor."

Homurdandım. "Miriam, Marguerite, anne. Ona ne derseniz deyin, düşündüğümüz kişi değildi."

Deb, bir annenin olmasını isteyeceğim şekilde destekleyici olmaya devam etti. "Haklısın, tabii ki. Endişelenme. Louise'in bunu hazmetmesi biraz zaman alacak, ama gelecektir. Ama bence Carly ile çiftliğinde çalışmak ideal olacaktır."

"Evet, ama." Nefes aldım. "O eve gelip kalana kadar bir ya da iki yıl boyunca ben sorumlu olacaktım. Sonra onun için çalışıyor olurum. Kendi patronum değil."

"Şerif olarak siz mi yetkilisiniz?"

"Hem evet hem hayır. Yani, seçimler var ve birileri her zaman yaptığım şeyden memnun değilmiş gibi görünüyor. Ama göldeki evimi seviyorum." Konuştukça kafam daha da .

"Annenin ne diyeceğini biliyorsun."

Tek şeritli asfaltta ilerlerken bir an için gözlerimi kapattım ve annemden bahsederken hissettiğim acıyla irkildim.

"Sana kalbini yoklamayı söylerdi. Ve ben de katılıyorum. İhtiyacın olan cevaplar orada. Dinlemek için zaman ayırın."

İlgisini takdir ettiğimi belirtmek için bir tür anlaşma mırıldandım ama telefonu yeterince hızlı kapatamadım. "Aradığın için teşekkürler. Senden haber almak her zaman güzeldir. Ziyarete gelmen için ne zaman uygun olduğunu söyle, nerede kalabileceğine karar verelim. Şimdilik hoşça kal." Telefonu kapattım ve frene basarak yolun ortasında durdum.

Deb'in sözleri annemin olmalıydı. *Annemin*. Ondan duymak istediğim tek şey oydu. Lanet olası misket bombalarını atmış ve katliamı temizlemek için bizi terk etmişti. İçimde kaynayan erimiş öfke, onu sevdiğim ve ondan sadece bir çocuğun bir anne için hissedebileceği şekilde nefret ettiğim içindi. Onu hiç sevmemiş olabilecek bir kadın.

Ya da onu yeterince sevdiğini.

Mel ve Rusty'nin evine giden yarım saatlik yol güzel bir gezi olacaktı çünkü güneş parlaktı ve neredeyse çiçeklerin açtığını ve buzağıkların güçlendiğini duyabiliyordum. Tepeler özgürlüklerinin tadını çıkaran zıplayan buzağıklarla doluydu. Siyah inekler başlarını çimenlere gömmüş, ineklerin yapmayı sevdiği şeyi yapıyor, çayırın sulu tatlılığını yiyorlardı. Tanrı'nın tüm yarattıkları, kalpleri genişleten bu mükemmel günün tadını çıkarıyor gibiydi.

Ben hariç, ve yakında Ramona, Earl, ve Newt. Onların yeni kurulan ailesini . Kendimi yumurta emen bir köpekten daha aşağılık hissediyordum. Annemle yaşadığım deneyimden sonra, akıl hastalığının uğraşılacak bir şey olmadığını anlamıştım. Ramona tatlı ve zararsız görünebilirdi ama ilaçlarını almazsa ne olurdu? Zaten unutkan ve şaşkın davranıyordu.

Düşüncelerimi kederli üçlüden Grand County'yi saran suç çılgınlığına yönlendirdim. "Bu işin dibine nasıl ineceğim?" Uyuklayan Poupon'a sordum. "Ve bu gerçekten önemli mi?"

Her halükarda yemeye, kaka yapmaya ve uyuklamaya devam edeceği için cevap verme zahmetine girmedim.

Carly ile işi kabul edersem, Ted devralabilir ve Dahlia durur. Bu da Chester County'yi bir şerif bulma telaşına sokar. "Kimi kandırıyorum ben? Dönem ortasında çekip gitmeyeceğim."

Mel ve Rusty'nin yeri olan Six Circle Çiftliği 1880'lerden beri ailesine aitti. Yükselen pamuk ağaçları, her zaman yeni bir kat çarpıcı kırmızı boya ile boyanmış gibi görünen, markalı büyük ahşap ahırın bulunduğu karargâha giden yolu çevreliyordu.

Samanlığın kapısında bir daire içinde altı rakamı göze çarpıyordu. Mel ve Rusty yılda iki kez düzinelerce kişinin katıldığı halat çekme yarışlarına ev sahipliği yapıyordu.

Mel beni ahırın önündeki tozlu çiftlik avlusunda karşıladı. Sert bir kadındı, uzun boyluydu, ağır işlere alışkın birinin sert görünümüne sahipti ama bronzlaşmış yüzü şişmiş ve ağlamaktan gözleri şişmişti. "Atla benimle, seni otlığa götüreyim."

Arabayı park ettim, tüm camları açtım, arka kapıyı açtım ve Poupon'a uslu durmasını söyledim. Bir esnemeyle karşılık verdi ve gözlerini kapattı. Sekiz beygirlik bir römorku zorlanmadan çekebilen dört çeker pikabına tırmandım. Evden ve ahırdan uzaklaşıp tepelerden geçerek patika yola girdik, ben de inip tel kapıları iki kez açıp kapadım.

"Geçen hafta sonu kement atma yarışması vardı ama hafta başında Mist'geri çevirdim çünkü biraz topallıyordu ve onu çalıştırmak istemedim. Bu sabah onu kontrol ettim ve gitmiş."

Yüzündeki bariz acıyı görünce yüreğim burkuldu. "Kement atma yarışına katılanların isim listesini alabilir miyim?"

Şok içinde gözlerini bana çevirdi. "Burada kimsenin Mist'i almayacağını mı düşünüyorsun? Onlar bizim dostlarımız. Bunu yapmazlar."

Sandhills'den biri olduğunu düşünmüştüm, belirli biri. Hepimiz arkadaşlarımızın ve komşularımızın bize zarar vermeyeceğine inanmak isterdik ama Ted'in şerif olduğu dönemde onunla birlikte yaşadıktan sonra kendi dönemimde en çok güvendiğiniz insanların en tehlikeli kişiler öğrenmiştim.

Birden aklıma Baxter geldi. Tekrar. Kızarmış ekmek üzerindeki boklar. Ne zaman ihanet ve kayıp hakkında düşünsem, o karşıma çıkıyordu. Elbette Ted beni aldatmış ve hayatımın altındaki halıyı söküp atmıştı. Ama o halı güve yemişti ve deliklerle doluydu. Gerçek yüzünü ortaya çıkararak muhtemelen bana bir iyilik yapmıştı.

Ama Baxter farklı bir şeydi, derin ve dürüst. Ve ben onu mahvettim. Bu kadar değerli bir şeyi kaybetmenin tüm suçu benim üzerimdeydi. O anda Mel'in parçalanmış kalbini anladım.

Mel bir isim listesi saydı. Sid ve Dahlia listede yoktu ama Dahlia'nın kız kardeşi Violet katılmıştı. Minyonlar.

Mecbur kalmadıkça Mel'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. "Soruşturmaya, şüpheli bir şey fark edip etmediklerini öğrenmek için onlarla görüşerek başlayacağım."

Rahatlamış görünüyordu. "Oh, tabii."

Şingirdayan bir yel değirmenine yanaştık. Pompa , berrak suyu dolu depoya boşaltıyordu. Taşma borusu, su kuma karışana kadar bir tepenin birkaç metre aşağısında büyüyen kalın, canlı otlar ve karahindibalarla küçük bir dere oluşturmak için akışı boşalttı. Mor ve sarı koni çiçekleri esintide dans ediyordu. "Burası onların bulunduğu mera. Geri kalan atları çoktan evin yakınına taşıdım."

Cevabını bildiğim halde bir soru sordum. "Bütün otlağı kontrol ettin mi? Çit hattını?"

Gözleri doldu, başını salladı ve yutkundu. "Burada değil." "Hadi çitlerin etrafından dolaşalım ve bakalım hiçbir şey." Gerçekten başka ne yapacağımı bilmiyordum. Ama Dick Fleenor'un Brenner merasında olduğu gibi lastik izlerini ya da kopmuş bir teli gözden kaçırmadığından emin olmak istedim.

Boğazındaki bir tıkırtı, yıkılmamak için mücadele ettiğini anlamamı sağladı. Çit görünene kadar yel değirmeninden ve birkaç alçak tepenin etrafından gürleyerek geçtik. Gerilmiş, sedir direkleri sıkıca dikilmişti. Herhangi bir çıkış noktası ya da bir atın geçebileceği bir yer göremiyordum.

Mel'in sesi sanki bir süzgeçten süzülüyormuş gibi gergin ve yüksekti. "Mist'i bir yaşındayken aldım. terbiye ettim ve eğittim. Doğuştan yetenekli. Çok akıllı. Aklıma geldiği anda ne istediğimi biliyor."

Bu bağlantıdan şüphe etmedim. Bunu başkalarında da görmüştüm, nadir görülen bir telepati türü. Bazen dokunamadığım şeylere inanacak kadar annem vardı içimde. "Seni Mist'le çalışırken gördüm. O özel biri."

Kokladı ve konuşmadan çit hattında ilerlemeye devam ettik. Kamyonet yüksek bir tepeye tırmandı ve ben tellere odaklandım. Kahverengi bir kıvrıkkuyruk daldı ve ben de izlemek için bakışlarımı kaldırdım. "Oh."

Mel ünlemim üzerine başını çevirdi. Bir ciyıklama sesi çıkardı ve frene bastı. Kamyonetten inmişti.

Başka bir söylememe fırsat kalmadan.

Mist, ağzında parlak bir parıltıyla çayır boyunca tırısla bize doğru geliyordu. Kuyruğunu kaldırmış, dört beyaz çorabı parlıyordu. Mel'in ona ulaşmak istediği kadar o da Mel'e dönmek için sabırsızlanıyor gibiydi. İri kadın çitin telleri arasından o kadar hızlı geçti ki sihirli bir numaraya benziyordu.

Boğazım düğümlendi ve buluşmayı izlerken gözyaşlarımı geri kıptım.

Tek düşünebildiğim *aşk aşktır cümlesiydi*.

Mel pikabını çiftliğe geri götürmemi istedi ve kendini Mist'e çekti.

Bugün en azından bir şey doğru gitmişti. Ama içimden bir ses bunun bir trend olmayacağını söylüyordu.

Kendimi Johnson'ların evine giden yolda traktörün ölü gövdesinin yanından geçen çakıllı yolda bulduğumda, öğleden sonra geçmişti ve hava tahmininde bahsedilen yağmurdan hala bir iz yoktu.

Daha yavaş sürme isteğime direndim. Ramona'nın yardıma ihtiyacı vardı. Bir akıl sağlığı uzmanı değildim ve hastalığının derinliğini bilmeme imkân yoktu. Kafa karışıklığı tüm tencerelerin kaynamadığının bir göstergesiydi.

Tepeden aşağı indiğimde Monte Carlos ve Mustang'in her zamanki yerlerine park gördüm. Kruvazörü yanlarına yanaştırdım ve kendimi dışarı attım. Ayaklarımı sürüyerek verandanın basamaklarını tırmandım. Bu hiç kolay olmayacaktı. Hızlıca kapıyı çaldım ve içeri girdim. "Merhaba."

Mutfaktan hiçbir ses gelmiyordu ve içeri girdiğimde beni karşılayan tek şey süzgeçte kuruyan kahve fincanlarıydı. Adımlarımı verandaya kadar takip ettim ve dinledim. Carly'nin kahkahası temiz havada süzülüyordu ve ben de bir osurukla talaş yığınının dönüşecekmiş gibi görünen ahıra doğru ilerlemeye başladım. Bir zamanlar beyaza boyanmıştı, gri ahşabın üzerinde kalan birkaç puldan da anlaşılacağı üzere.

Newt ve Carly'yi bir yığın aksaklığın yanında buldum. Her çeşit . Her topa, her araca uyabilirlerdi. Paslı metal, parlak krom.

Newt bir tanesini iki eliyle tuttu. "Bunu yaklaşık beş yıl önce Gordon satışından almıştık. Kelepir çünkü ağır."

Carly başını eğdi. "Ama kırılmış."

Newt kendisinin ve Earl'ün ne kadar zeki olduğunu düşünerek şişindi. "Bunun bir önemi yok. Onu çelik karşılığında satabiliriz."

Carly başını salladı. "Ama beş yıldır sendeydi ve satmadın."

"Bu bir pazarlıktı ve onlar bunun farkında bile değildi." Newt asıl noktayı kaçırmış gibiydi.

Yaklaştığımı görmediler ve ben konuşmaya başlayınca ikisi de sıçradı. "Earl ve Ramona nerede?"

Carly dikkatini aksamdan bana çevirdi. "Evde, glayöl soğanları dikiyorum."

Newt başını aksam yığınınına doğru eğdi ve hiçbir şey söylemedi. bir asit damlası düştü. Toprağın içinde döndüm ve eve doğru koşmaya başladım.

Carly başladı. "Ne?"

Verandanın basamaklarına vurdum ve kapıdan içeri daldım. "Ramona? Earl?" Cevap beklemeden bağırdım. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Ahşabın zımparalanması gerekiyordu ve bu yolculuğu çıplak ayakla yapmak istemezsiniz.

Carly tam arkamda gümbürdedi. Sesi en az benim kadar nefes nefese gibiydi. "Neredeler?"

Ona döndüm. "Onlara göz kulak olman gerekiyordu." "Onlar iki yaşlı insan. Ne kadar uzağa gidebilirler ki?"

Kötü bir bakışla karşılık verdim ve Newt'i bulmak için merdivenlerden aşağı koştum. Carly ve ben onu çağırmamıza rağmen, tavuk kümesinin arkasında, eski çamaşır makinelerinin gölgesinde otururken onu bulmak birkaç dakika sürdü.

Onu gömleğinin kolundan tuttum, gömleğinde kot pantolonunun dizlerine bulaşmış çimen lekeleriyle uyumlu birkaç yağ lekesi vardı ve onu ayağa kaldırdım.

Üzgün yüzü yere doğru bakıyordu.

"Neredeler?"

Tıpkı yeğenlerimden birini bodrumda kamp ateşi yakmaya çalışırken yakaladığımda olduğu gibi, Newt mutsuzluk içinde omuz silkti.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Anlat bana."

Başını salladı ve hâlâ göz teması kurmadı. "Sana söylersem Ramona'yı elinden alırsın. Korkar ve yalnız kalır."

Elimi bıraktım. "Anlamıyorsun. Ramona'nın yardıma ihtiyacı var. Tehlikeli olabilir."

Doğruldu. "Ramona Earl'e zarar vermeyecek. Biz bir takımız. O da böyle söylüyor."

Gökyüzüne baktım. Nereye gideceklerdi?

Carly bize katıldı. "Sanırım nasıl gittiklerini ." Newt kafasını kaldırdı ve ona odaklandı.

Carly ona azarlayıcı bir bakış attı. "Newt bana çim biçme makinesinin nasıl çalıştığını göstermek istedi."

Ya çim biçme makinesini sevdiği için ya da dikkatimizi dağıtmak istediği için coşkuyla söze karıştı. "Bu gerçekten harika. Rasmussen'in çöplüğünden aldım. Çalışmayacağını düşündüler. Ama ben ona Newt'in iyi muamelesini yaptım ve hemen . Size ne yaptığımı söyleyemem çünkü bu benim ticari sırrım. Ama şimdi çalışıyor."

Carly bunu kabul etmedi. "Ben ne kadar iyi çalıştığını göreyim diye arabayı çalıştırırken, bahse girerim Earl ve Ramona o eski Honda'ya binip gitmişlerdir."

Newt'in ağzının kenarları, zekâlarıyla gurur duyuyormuş gibi yukarı kalktı.

"Bu doğru mu?" Ona doğru bir adım attım.

Minik gülümsemesi düştü. "Sana söyleyemem," demeden önce ağzının kenarlarını aşağı doğru çevirdi.

"Bu çok önemli." Onu tutup sarmak istiyordum, ta ki bu bilgi ortaya çıkana kadar.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve dudaklarını birbirine kenetledi.

Earl'ün Ramona'yı götürebileceği milyonlarca yer vardı. Newt ve Earl, Nebraska eyaletinin dörtte birini kapsayan dört ilçede dolaşıyordu. Bütün eski binaları, kulübeleri, barakaları ve terk edilmiş çiftlik evlerini biliyorlardı. Küçük bir motosiklete binmiş iki yaşlı insan çok fazla zarar verebilirdi. Tabii Ramona haplarını almayı unutmadıysa.

Eğer unutursa, kim bilir neler olur?

Newt'i kolundan kavradım. İnce olmasına rağmen kasları elimin altında kasıldı. "Hadi gel."

Gözlerinde bir panik unsuru vardı. "Nereye gidiyoruz?"

"Earl'ün Ramona'yı nereye götürdüğünü söyleyene kadar seni içeri tıkacağım."

Carly, Newt'i arabaya doğru sürüklememe izin vermek için geri çekildi. Newt'in tarafını tuttu. "Hadi ama Kate. Bunu yapmana gerek yok. Ramona zararsızdır."

Hayal kırıklığımı dışa vurarak ona doğru döndüm. "Bunu bilemezsin."

Newt kruvazöre tek başına yürümeyi reddetti ve ona bana yardım etmesi için anlamlı bir bakış attığımda, Carly iki kolunu da havaya kaldırdı ve geriye doğru adım attı. "Bana bakma. Newt'i kilit altında tutma fikri çok saçma."

"O kızı dinlemelisin," dedi Newt. "Akli başında biri."

Bir elimle Newt'in kemikli bileğini kavrayarak onu toprak çiftlik avlusundan arabama doğru çekmeye başladım. "Verde Mesa tesisinden biri Ramona'yı almak için yola çıktı. Ramona'nın onların gözetiminde olması gerektiğini düşünmeselerdi bunca yolu bir personel göndermezlerdi."

Carly arkamdan geldi, sırık gibi bacakları ona ayak uydurmakta hiç zorlanmıyordu. "Tabii ki yaparlar."

Newt geriye doğru gerindi. "O haklı. Bu yerler orada kaç kişi varsa o kadar devletten para alıyor. Muhtemelen Mona'yı kâr için hapsedmek istiyorlar."

Dişlerimi sıkarak onu çektim. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Mücadele etti ama gerekirse emindim. Onu içeri sürüklemeyi tatsız ve angarya bir iş haline getirmişti ama benimle geliyordu. "Onu gördün Katie. Mona karıncayı bile incitmez."

Carly omzumun üzerinden konuştu. "Bütün öğleden sonra buradaydım ve buna kefil olabilirim. Olabildiğince tatlıydı."

Aracın arka kapısını açtım.

Newt geri sıçradı ve neredeyse kendimi kaybediyordum. "Şu... şu... milletvekili arkada."

Poupon oturduğu yerden doğruldu ve epik bir uykunun ardından kendine gelmeye çalıştı. Saçları güneş ışığında uçuşuyordu. Dışarı atlamaya uygun görünüyordu ve en yakın çalılığa doğru havalandı.

Newt'i içeri tıktım. "Verde Mesa'dan gelen kişiyle konuşana kadar planım Ramona'yı eve göndermek. En azından geçici olarak."

Newt başını açık kapıya doğru itti ve Carly ile konuştu. "Hapisten çıktığımda beni bırakacak birine ihtiyacım olacak. Arabamı getirir misin?" Anahtarların olduğunu söylemesine gerek yoktu. Sandhills'de neredeyse hiç kimse evdeyken anahtarlarını çıkarmazdı.

Başını salladı. "Hangisi senin?"

Newt'in ağzı sanki çok büyük bir hakaret etmiş gibi açık kaldı. "İyi olan."

Carly gözlerini bana çevirdi ve ben de "Turkuaz" dedim.

Newt benim nazikçe dürtmemle arkasına yaslandı. "Asla. Earl'ün teçhizatı berbat durumda. Benimkine gibi bakmıyor. Carly benimle dalga geçiyor olmalı."

"Eminim öyledir." Kapısını kapattım, hoşnutsuz bir Poupon'u ön koltuğa yerleştirdim ve arabaya bindim.

Yolda Newt mızızlanıp şikayet ederken ve onu parmaklıklar ardına koymanın nasıl bir suç olduğunu tekrar tekrar anlatırken onu duymazdan geldim.

"O zaman bana Earl ve Ramona'nın nerede olduğunu söyle. İkimizi de hapiste bir gece geçirmekten kurtar."

Kendini arka koltuğa attı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Çenesi dışarı doğru çıkık ve ağzı kapalı bir şekilde dikiz aynasından bana baktı.

Stryker Gölü sapağına geldiğimizde, "Bir dakikalığına benim evimde duracağız. Bir sandviç hazırlayacağım. Bir şey ister misin?" Long Branch'tan bir şeyler sipariş edebilirdim ama Newt'in olduğunu kimsenin öğrenmesini istemiyordum. Sandhills'de dedikodunun büyüğü aktarımının hesabı yoktur.

Newt kollarını açtı ve somurtkan bir ağızla pencereden dışarı baktı. "Yemek yiyebilirim."

Toprak yol boyunca bungalovuma doğru ilerledik. Güneş günün asıl işini bitirmiş ve kendi akşam yemeği planlarını yapıyordu. Öğleden sonra pek bir şey kalmamıştı. Camlar kapalıyken, erken gelen yaz arabayı istila etmekten başka bir şey yapamıyordu. Bahçemi ekmeyi ve çimlerimi biçmeyi bitirmekten başka bir şey istemiyordum.

Ya Carly ile Bar J'de olsaydım? Birkaç saat çalışıyor olurduk. Yaz için çit çeker ya da ot biçme ekipmanlarını tamir ederdik.

Her zaman yapılacak bir şeyler vardı ve izin almak şeriflikte olduğundan daha da zordu. Ama arka koltuğumda, kendine özgü çöp kokusunu taşımasa bile, yaşlı bir bekar hurdacı olmayacaktı ve tuhaf bir aileyi parçalamayacaktım.

Babamın kamyoneti yoktu ve işe çağrıldığını düşündüm. Newt'e Earl ve Ramona'nın nerede olduğunu söyletebilirim, Kuzey Platte'ye iki saatlik bir yolculuk, Ramona'nın hastaneye yatırılması ne kadar sürerse sürsün, belki bir otelde bir gece geçirmeyi dört gözle bekleyebilirdim. Verde Mesa'dan gelen personel onu orada olmak istiyordum. Newt ve Earl'e rapor vermem gerektiğini hissediyordum. Ve hiç şüphesiz Carly de Ramona'nın sağlığı konusunda beni sorguya çekecekti.

Arabayı bahçemin önüne çektim. "Seni bırakırsam, kaçmayacaksın, değil mi?"

Newt yaşlı bir kadın gibi dudaklarını büzdü. "Kaçacak hiçbir yerim yok için."

Newt ve Poupon'u dışarı çıkardım ve ikisi de beni takip etti. çatlak kaldırımdan eve kadar.

"Küçükken o gölde balık tutardık," dedi Newt. "Ben ve Earl bir sürü levrek yakalardık, annem de onları temizler ve bizim için kızartırdı. Çok iyiydiler."

Gölün sahibi ben değildim. Yaklaşık yarısı Jim Strong'un, diğer yarısı da Troy Stryker'ındı. Ama ikisi de arada bir atları çevredeki otlaklarda otlatmak dışında pek bir şey yapmıyordu. "Burada istediğin zaman balık tutabilirsin."

Merdivenlerden çıktık. "Ben balık temizleyen biri değilim. Kokuyorlar."

Newt'in balık kokusundan rahatsız olması, May Keller'ın oksijene alerjisi olması kadar mantıklıydı. Perdeyi çekerek ön verandaya çıktım ve Poupon benden önce içeri girdi. Ön kapı açıktı; sanırım babam o şekilde bırakmıştı. Poupon içeri girdi ve kanepeye yöneldi.

Oturma odasına bir adım attım ve nefesimi tuttum. Yemek odası sandalyelerimden biri yan yatmıştı. Balık oltaları

Yere atılmış gibi görünüyordı ve bir olta kutusu mutfak kapısının dışına yem ve bobin dökmüştü.

Mutfakta daha da kötü bir kargaşa bulmak için oturma ve yemek odasına koştum. Kalbimi hızlandıran şey kan miktarıydı.

Newt mutfak kapısında arkamda durdu. "Sence burada ne oldu?"

Kanlı el izleri dolaplarımın beyaz boyasını bozmuştu. Kıpırmızı lekeler tezgahı ve lavaboyu kaplamıştı. Boş bir kağıt havlu rulosu, ıslanmış, pembe lekeli mutfak havlularıyla birlikte yere dökülmüştü.

El izleri küçük görüldüğünden ve üst dolaplara ulaşmadığından, bunların yeğenlerim ve Tony'ye ait olduğunu varsaymak için Kongre'ye kulak kabartmaya gerek yoktu. Balık avında bir şeyler fena halde ters gitmişti.

"Dang." Newt'in sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Bu çok fazla kan demek."

Elimde telefon, Sarah'ı aradım. Cevap verdiğinde sesi endişeli .
" ne kadar kötü?"

Daha önce endişelenmemiş olsam da bu olay tansiyonumu yükseltti. "Eve yeni geldim ve her yerde kan var."

"Onları kaçırmış olmalısınız."

Newt kapı aralığında durmuş, ağzı açık, dehşet içinde görünüyordu. "Ne oldu?" diye sordum. diye sordum.

Muhtemelen Sarah'nın kalçasına tünemiş olan Brie arka planda homurdandı. "Garrett net değildi. Tek anladığım eski bir çit direğinin üzerinde dengede durmakla ilgili bir şeydi ve Tony düşüp kafasını çarptı ve kanlar içinde kaldı."

"Çok fazla kan var," diye yineledi Newt, konuşulanları duyamasa da.

"Şimdi neredeler?"

Sarah Newt'in yorumunu duymuş olmalı. "Evet. Kafa yaralarının nasıl kanadığını bilirsin. Garrett ve Sheila o çocuğa camdan yapılmış gibi davranıyorlar, o yüzden eminim birazcık kan bile onları . Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum. Onu Louise'in evine gönderdim. İkizleri bırakabilir ve Louise bir şey olmadığını anlayabilir."

Ön kapıya doğru ilerledim ve Newt'e yanından geçerken beni takip etmesini işaret ettim. Poupon'un koltuktan atlayıp bize katılmayı kabul etmesi için yakasına bir şaplak atılması gerekiyordu.

Sarah nefes aldı. "Garrett tam bir drama kraliçesi. Tony ağlıyordu. İkizler o kadar çok gürültü yapıyorlardı ki zar zor duyabiliyordum. Eğer çok zahmet olmayacaksa, onları kontrol edebilir misin?"

Newt'i öne bindirdim ve Poupon'a arka koltuğu verdim, bu herkesi önceki yolculuktan daha mutlu etti, bundan emindim. "Yola çıkıyorum."

Sesi rahatlamış gibiydi. "Louise'in çocuklarla ne yapacağını bildiğini biliyorum ama her şey bitmeden önce Garrett'ı ne kadar travmatize edeceğini kim bilebilir. Gerçi onun da biraz travmatize edilmeye ihtiyacı var, hıyar herif." Kardeşini genel olarak mı küçümsüyordu yoksa özel bir şey mi yapmıştı, bilmiyordum.

"Garrett ve Tony'yi kurtaracağım ve gelişmelerle ilgili olarak sizi arayacağım." Telefonumu gömleğimin cebine attım.

Newt başını salladı. "Bu çok fazla kan demek."

Işık çubuğunu açmayı ve hatta bir siren eklemeyi düşündüm. Gerekli olduğu için değil - kasabaya giden otoyolda hiç araba olmadığı için gerekli değildi - ama Newt'i heyecanlandırabileceği için. Demiryolu raylarını geçmeden önce köşeyi döndük ve Beverly'nin (en büyük kız kardeşim doğmadan önce orada yaşayan yaşlı dul kadın) evi ile benim büyüdüğüm evin arasındaki sokağa girene kadar yol boyunca hızla ilerledik.

Louise'in eskiyen Suburban'ının yanına daha yeni bir Ford F-150 Supercab park edilmişti. Garrett'ın balık tutma gezisi için Alden'dan ödünç aldığı şey bu olmalıydı. Dışarı atladım ve Poupon için arka kapıyı açtım. Newt'e, "İçeri gel," dedim. "Hâlâ gözaltındasın."

Newt itiraz etmedi ve Poupon'la arasında iyi bir mesafe bırakarak onu etti. Kapıyı çalmadım ama içeriden gelen gürültüyü duyunca mutfığa daldım.

Herkes bize kısa bir bakış attı, sonra işine geri döndü.

Yüzüne kan, sümük ve gözyaşı bulaşmış olan Tony, mutfak sandalyesine oturmuş hüngür hüngür ağlıyordu. Kalın kestane rengi saçları alnına yakın bir yerde kanla toplanmıştı. Kot pantolonunun sağ dizindeki yeni yırtık ve tüm çocuk kiri tabakası onu oldukça kaba gösteriyordu.

Louise onun başında durmuş, kafasına bir bez tutuyordu, alnı endişeyle kırıışmıştı. Bana döndüğünde iki çenesi titriyordu ama Garrett'a ders vermeye ara vermedi. "Aklından ne geçiyordu? Onları öylece dışarı çıkarıp serbest bırakamazsın. Onlar çocuk, köpek parkına saldıran köpekler değil. Hepsini öldürmediğin için şanslıyız."

Mose ve Zeke, Tony'nin önünde çömelmişlerdi. Annelerinin sesini duymama gibi bir yetenek geliştirmişlerdi. Söylediklerini anlayamıyordum ama sesleri sessiz ve rahatlatıcıydı.

Garrett üç adım ötede duruyordu, yüzü solgun ve gözleri çılgına dönmüştü. Telefonunu kaldırdı. "911'i arayacağım. Ambulansı buraya getirin ve onu Broken Butte'a götürün."

Louise kıpkırmızı ıslanmış havluyu kaldırdı. Yaraya baktı. "Sanırım dikiş atılması gerekiyor. Sen ne düşünüyorsun, Kate?"

Garrett'a bir dakika bekle işareti yaparak parmağımı kaldırdım ve aceleyle Louise'in yanına gittim.

Poupon mutfağın köşesindeki en sevdiği yere, Louise'in babam gittikten sonra ailesi taşındığında sakladığı piknik masasının arkasına yerleşti.

Newt içeri girdi ve kapıyı kapattı. Odanın içinde fazla ilerlemedi ve yumuşak bir sesle konuştu. "Çok fazla kan var."

Garrett zorlukla yutkundu. "Öyle. Bu hiç iyi değil."

Louise yarayı sildi ve bir saniye boyunca bastırdı.

Zeke, Tony'nin dizini okşadı. "Dikiş atıldı." Düzgün kırkayak izini göstermek için ön kolunu büktü. "Hiç acımıyor. Ama deli gibi kaşınıyor."

Mose başını salladı ve üzgün bir sesle ekledi, "Ama seninkiler kimsenin göremeyeceği bir yerde, kafanın üzerinde olacak."

Zeke'in gözleri büyüdü. "Tabii saçını kazıtmazlarsa ve bir daha çıkmazsa. Bu harika olurdu."

Tony burnunu çekti ve ağlamamak için nefesini tuttu. Belki de üzerinde yılan gibi bir yara izi olan kel bir baş belası olma ihtimali

kafa derisi cesaretini artırdı.

Louise bezi geri çekti ve ben de eğilip yarım inçlik yarığın bir anda kanla dolduğunu gördüm. Bezi tekrar sıkıştırdı.

"Evet." Garrett'ın gözüne takıldım.

"Dikişler." Telefonunu yumruklamaya başladı.

"Bekleyin. Acil yardım ekiplerinin toplanması on beş dakika ile yarım saat sürer çünkü çoğu taşrada yaşıyor."

Garrett gözlerini kırıştırdı, muhtemelen Scottsdale'de tıbbi yardıma hazır olmadığını hatırlamıştı. Panik sınırındaki nefesli bir sesle, "O zaman bizi Broken Butte'a götürebilirsin. Siren ve ışıklar."

Başımı salladım. "Yapabilirim. Ama benim daha iyi bir çözümüm olabilir. Hadi sizi arabaya bindirelim."

Garrett itiraz etmeye başladı ama Louise'le bakiştık ve o da çenesini eğerek onay verdi.

Garrett'a döndü. "Kate ile git."

Louise elini Garrett'a uzattı ve Garrett ona doğru kararsız bir adım attı. Louise, Garrett'ın bileğini kavradı ve kanlı havluyu avucunun içine sokup Garrett ciyaklamaya başlamadan önce Tony'nin kafasına geri yerleştirdi.

Newt'in hâlâ etrafı izlediğini fark ettim ve Louise'e döndüm. "Ben dönene kadar Poupon ve Newt'e göz kulak olabilir misin?"

Newt'in gözleri Poupon'a kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Ben de seninle gelebilirim. İyi olacağım."

Louise kurabiye kavanozuna uzandı ve beklenmedik bir ok kalbime saplandı.

Louise'in canavar çikolatalı kurabiyelerinden iki katını alabilecek kadar büyük olan seramik vazo, annem tarafından özellikle onun için yapılmıştı. Yeşil ve mavinin girdabında, gerçek bir sanat eseri idi.

Annemi özlediğim düşüncesini bir kenara ittim. Bizi terk etmişti. Tam değil.

Louise bir kurabiye çıkardı ve masanın üzerindeki dağıtıcıdan bir kâğıt peçete aldı. Newt'i azarlar gibi bir sesle kurabiyeyi piknik masasının üzerine koydu ve "Şuraya otur ve bekle" dedi.

İkizler hemen bir kurabiye için yaygara kopardılar ve Tony'nin yanından ayrıldılar.

Eğildim ve avucumu hafifçe Tony'nin dirseğinin üzerine koydum. "Hadi şu kafanı muayene ettirelim."

Garrett havluyu kafasına tutarken onu yönlendirerek onları arabaya götürdüm ve arka koltuğa oturttum. Oradan, bloğun sonuna ve çakıllı bir araziye doğru çeyrek mil kadar bir mesafe vardı.

Garrett'in sesi telaşlanmış gibiydi. "Oh, hayır. Veteriner değil."

Arabadan çıktım ve arka kapıyı açık tuttum. "Ona güvenebilirsiniz. O iyidir. İki yıl önce kafama dikiş attı ve hiçbir sorun yaşamadım."

Garrett kahverengi avukat gözleriyle bana baktı. "Bana yara izini göster."

Ona doğru eğildim ve alnımın üst kısmını ortaya çıkarmak için saçlarımı geriye doğru çektim. Yara izi bir plastik cerrahın övüneceği bir şey değildi. Ama bir veteriner için yedi, hatta belki sekiz puanlık bir yara olduğunu düşündüm.

Garrett o kadar cömert değildi. Arkasına yaslandı, bir koluyla Tony'yi sararken diğer koluyla kanlı bezi tutuyordu. "Kroşe kancasıyla kapatmış görünüyor."

Hıçkırıkları periyodik hıçkırıklara dönüşen Tony'ye sııttım. "Sanırım bir korsana benziyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Büyük, sulu gözlerle Garrett'tan uzaklaştı ve onu inceledi. Ağzının kenarındaki mikroskobik bir seğirme sııttığını ima ediyordu. "Bir velociraptor sana saldırmış gibi görünüyor."

Garrett'in azarlaması çabuk oldu. "Tony!"

Kulağa gerçekçi geleceğini düşündüğüm kadar yüksek sesle güldüm. "Bunu kullanacağım. Teşekkürler, Tony."

Havluyu hâlâ oğlunun başında tutan Garrett'tan uzaklaştı. "Zeke dikişlerin acıtmadığını söylüyor."

Garrett gözlerini bana kilitledi, ne yapması gerektiği konusunda kafasının karışık olduğu belliydi.

Tony'nin elini tuttum ve Garrett'a dedim ki. "Hızlı ve kolay. Kafasının üstünde, kimsenin göremeyeceği bir yerde."

Teslimiyet içinde derin bir nefes aldı ve ilaç kokusuyla karışık dezenfektan kokan kliniğe ve arkadaki ağıllara doğru .

"Heath," diye .

Bir saniye sonra, botların betona sürtünme sesi bizi muayene odasının köşesinden dönen yakışıklı sarışın adamdan haberdar etti. Bir saniye içinde gözleri beni selamladı, Garrett'ın üzerinden geçti ve Tony'ye yerleşti. Bakışları tekrar bana döndü. "Oh, hayır."

Heath'i ikna etmek için epeyce akıl yürütmek gerekti ama yapacağından emin olduğum gibi pes etti.

Heath bir an Tony'yi düşündü. "Tavşanları sever misin?"

Gözleri korku dolu olan Tony ciddi bir şekilde başını sallayarak cevap verdi.

Heath arkasındaki bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Küçük hayvanlar için kasalar orada bir odadaydı ve büyük hayvanlar için ahırlar da onun ötesindeydi. Birkaç saniye sonra Heath elinde kaplumbağa kabuğundan bir tavşanla geri döndü.

Heath tavşanı kucağına aldığında Tony'nin nefesi kesildi. "Lester'ın ailesi birkaç günlüğüne uzakta ve bir arkadaşa ihtiyaı var."

Tony Lester'la arkadaş olmak, Heath de iğnesine iplik geçirmekle meşgulken Garrett'a döndüm. "Sarah'yı arayacağıma söz verdim."

Durumu açıkladıktan ve Sarah'nın kentsoylu ve hak sahibi kardeşini kmsemesini dinledikten sonra imzamı attım ve beklemeye başladım.

Kliniğin kapısı açıldı ve Garrett dışarı ıktı. "Her şey yolunda mı?"

Solgun ama sakın görünüyordu. "Evet. Heath, Tony'nin Lester'ı kafesine koymasına ve beslemesine izin veriyor. Tony iyi görünüyor ama Heath uyuşturucunun etkisi geçtiğinde muhtemelen canının yanacağını söylüyor."

Derin kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Kız kardeşinin evinde sorumluluğu stlendiğin için teşekkür ederim. Sanırım sen gelmeden önce yumruklaşmak zereydik."

Onun takdiri beni şaşırttı. "Louise'e alışmak biraz zaman alıyor ama iyi niyetli."

İçinde bir şeyler kopmuş gibiydi, sanki bu kibar konuşma ona fazla gelmişti. Arkasını döndü. Kendini kontrol etmesi sadece bir saniye sürdü. "zr dilerim. Bu babalık içinde pek iyi değilim."

Muhtemelen Ted'le evli olduğum için öğrendiğim bir şekilde, onu rahatlatmak için acele ettim. "Onu sevdiğin çok açık. Bu da bir başlangıç."

O pürüzsüz avukat dış görünüşü parçalandı ve geriye, dökmeyi reddettiği gözyaşlarını kırıştıran savunmasız bir adam kaldı. "Bu işe girişmek için oldukça geç. Tony on yaşında ve ben bu sürenin çoğunu onuncu kattaki klimalı bir ofiste faturalanabilir saatler biriktirerek geçirdim." Yutkundu ve adem elması boğazından aşağı doğru sallandı. "Çok şey kaçırmışım."

Buna ne diyebilirdim ki? Başta Carly olmak üzere tüm yeğenlerimle geçirdiğim zamanlara değer veriyordum. Eğer Garrett Tony'yle geçirdiği anlardan vazgeçtiyse, onları asla geri alamayacaktı ve benim de ona çok az teselli vardı. "O zaman sıradakini kaçırmamalısın."

Kliniğin kapısına baktı, yüzü çaresizlikle kazınmıştı. "Anlaşmaları müzakere edebilirim, mahkemeye güvenle çıkabilirim, başarılı bir ortaklığın iş tarafını yönetebilirim. Ama aptal bir balık avı gezisinde oğlumu güvende tutamıyorum."

Kıkırdadım ve kaşlarını çatarak bundan hoşlanmadığını gösterdi, de ayıldım. "Çocuklar çoğu zaman intihar görevindedir. Üzerlerine titremez, onları pırpışlamaz ve yirmi dört-yedi miğfer takmazsanız, yaralanmanın bir yolunu bulacaklardır." Dokuz çocuklu Fox klanının sayısız kanlı yarası ve kırık kemiği vardı, Glenda'yı bizden çalan tırpan taşıyan kanser hayaletinden bahsetmiyorum bile. "Ve Louise'in çocukları da onun gözetimi altında yaralanmayı , ne itiraf ederse etsin."

Garrett'in omuzları çöktü. Söylemedi ama duruşu kendini başarısız hissettiğini haykırıyordu.

Kliniğin kapısı hafifçe açıldı ve Tony dışarı çıktı. "En güzel anılarımdan bazıları yeğenim hastayken onunla geçirdiğim zamanlardır. Onları mümkün olduğunca rahat ettirmek ve onlarla ilgilenmekten başka bir şey yapmanıza gerek yok." Altı yaşındaki Carly'nin ateşten kızarmış hali gözümün önüne geldi. Glenda'yı rahatlatmak için bebek bakıcılığı ben almıştım. Ben *Charlotte'un Ağı*'nı okurken Carly kucağıma iyice sokulmuştu. Onun sıcak ağırlığını, güvenini ve sevgisini hâlâ hissediyordum.

Garrett ona bir fikir vermişim gibi bana baktı ve yüzü biraz aydınlandı. Elini usulca Tony'nin omuzlarına koydu. "Dostum. Eve gitmeye hazır mısınız?"

Louise'lere geri döndük, Newt ve Poupon'u aldım, Haney'lere veda ettim ve adliyeye doğru yola çıktım.

Newt arka pencereden Garrett'in kamyonetine baktı. "Şu Haney denen adam. Kendisi için iyi olanı yaptı. Yetiştirilme tarzından sonra biraz sürpriz oldu."

Bu beni meraklandırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Newt bana doğru döndü ve bir şeyler mırıldandı.

"Ne?"

Üzgün gözlerle bana baktı. "Earl okul dışında konuştuğum için bana kızardı. İnsanlara hikaye anlatmayı sevmeyiz çünkü dedikodu yaptığımız ortaya çıkarsa, insanlar bizi evlerinde istemezler."

İnsanlar genellikle Johnson'ların özel çöplüklerini kazmasını istemiyordu, ancak bu onları çiftliklere gizlice girmekten ve atılmış hazinelerini bulmaktan alıkoymamıştı.

"Muhbirleriniz olmak dışında tabii."

"Doğal olarak." Newt ve Earl kendilerine benim gizli muhbirlerim süsü verdiler ve şaşırtıcı bir şekilde yardımcı oldular.

Newt gözlerini kısarak yan aynaya baktı, muhtemelen Garrett'a bakıyordu. "Alden Haney, o çocuk için doğru olanı yapmadı."

Bu benim için yeni bir haberdı. Sarah, Garrett'a bir prens gibi davranıldığına inanıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Newt kıpırdandı ve yüzünde kederli bir ifade belirdi. "Bu çocuk nasıl dayak yiyeceğini öğrenmiş. konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Newt'i nezarethaneye yerleştirdim ve Poupon masamdaki sandalyeye atlayıp top gibi sarılınca itiraz etmedim. "Duş almak ve kıyafetlerimi değiştirmek için eve gidiyorum. Sonra da bize hamburger alıp hemen döneceğim."

Newt parmaklıkları kavradı, bir deri bir kemik yapısı ve küt kesimi onu özellikle mahkûm gibi gösteriyordu. Öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Beni yalnız bırakmayacaksın, değil mi?"

Ona neredeyse yardımcımı sorumlu bıraktığımı söyleyecektim ama Poupon'un varlığının pek de rahatlatıcı olmadığını düşündüm. "Ben açlıktan ölüyorum, eminim sen de açsındır. Ve Twyla seni yasakladığından beri Bud'ın özel sosuna aşerdiğine bahse girerim."

Newt yine suratını astı ve Poupon'a baktı. "Şu küçük bardaklardan birine biraz sos koyabilir misin?"

Patates kızartması?"

"Ben yokken, Earl ve Ramona'nın nerede olduğunu söylersen kalmamıza gerek kalmayacağını düşünebilirsin."

Bakışları bir kez daha Poupon'a kaydı. Seçeneklerini düşünüyor gibiydi, sonra tekrar kollarını kavuşturdu ve dudaklarını büzdü.

Bu çok uzun bir gece olacaktı.

Yine hava karardıktan sonra evdeydim. Ve kendi yatağımda bile uyuyamayacaktım. Eğer geceyi ofisimde geçirmek zorunda kalacaksam, en azından bir havalı yatak ve uyku tulumu istiyordum. İyi bir gece uykusu lüksü, ihtiyacım olan bir şey, beklemek zorunda kalacaktı. Ama bir hayvan gibi yaşamak zorunda değildim.

Babamın kamyonetinin yanına çektim. Evin ışıkları yanmıyordu, bu yüzden babamın bir seyahatten eve döndüğünü ve uyuduğunu varsaydım.

Sessizce içeri girdim ve duş aldım. Temiz bir üniforma beni çok daha iyi hissettirdi -hayatım hakkında olmasa da hijyenim hakkında. Sırtımdan aşağı sarkan saçlarım gömleğimi ıslatırken, babamı verandanın basamağında oturmuş, göle ve yarım ayı yansıtan gümüşü dalgalara bakarken buldum.

Akşam yemeğinin birkaç dakika daha bekleyebileceğine karar vererek yanına oturdum. "Nasıl gidiyor?"

Birkaç saniye cevap vermedi ve sonra sanki tutuyormuş gibi bir nefes verdi. "İyi olduğunu söylemeliyim."

Kalbim sıkıştı. "Ama o kadar da iyi değil?"

Ön kollarını dizlerinin üzerine koyarak öne doğru eğildi. "Elimden geldiğince hızlı ama hiçbir yere varamıyorum."

Ben konuşmadan önce bir süre sessiz kaldık. "Ayaklarımı bir yere diktim ve aynı ilerlemeyi kaydediyorum."

Kıkırdamasında mizah yoktu. "Ne çift ama." Gözlerini karanlığa, göle ve oradaki kurbağa korosuna dikti. "Kalbimi kırdı Katie. Ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Bunu söylediğini duymak canımı yaktı. Annem bana hayaletleri kovalamak için çocuklarına ve torunlarına ihtiyacı olduğunu söylemişti. O kaçmıştı, ama acaba bize musallat olmaları için hayaletleri geride bırakmamış mıydı? "Bu bir darbe. Bunu atlatmayı bekleyemezsin." Bu doğru olabilirdi ama yardımcı olmadı.

"Tek bildiğim kırk yıl boyunca aşka güvendiğim. Ve şimdi o da gitti, içim bomboş."

Boğazımdaki yumrunun etrafında, "Özür dilerim" diye mırıldanmayı başardım.

Bana bakmadı. "Ama umutsuz değilim. Hayat bitmedi ve aşkı yeniden bulacağıma inanıyorum. Ama peşinden koştuğum şekilde değil. Ve sen," boynunu bükerek bana baktı, "sevilebilir olduğundan şüphe etmeyi bırakmalısın. Bu senin için de olacak."

Diğerlerinin ısrar ettiği gibi onunla konuşmak istememiş olsam bile, kulak memelerime kadar bu işin içindeymişim gibi görünüyordu. "Belli ki benim geri çekilmem işe yaramıyor. Ama senin aşırı aktifliğinin daha iyi olduğunu da sanmıyorum."

"Annen meditasyon ve yoga önerirdi." "Öyle mi? Bir piranha havuzunda çıplak yüzebilir."

Başını arkaya yatırdı ve uzun zamandır ondan duymadığım bir kahkaha attı. "Yeterince makul."

Kurbağalar vırakladı ve yumuşak bir esinti karaağaçların yapraklarını karıştırdı.

Babam elini dizime koydu. "Dahlia'nın yaramazlıkları konusunda ne yapacaksın?"

Bunu anlamış olması beni şaşırtmamalıydı ama dikkatini verdiğini bilmiyordum. "Kendi kendine çözülür. Zaten kimse onu dinlemeyecek."

"Bundan emin değilim. Yeterince yüksek sesle ve uzun konuşursa ve doğru türden bir şüphe yaratırsa, istediğini elde edebilir."

Bıraktım.

Sözleri karanlığın içinde süzülüyordu. "Asıl soru şu: Ne istiyorsun?"

Günün sorusu bu gibi göründüğünden ve hazır bir cevap olmadığından, Long Branch'a sipariş verdim ve babama iyi geceler diledim.

Ben gittiğimden beri adliyede pek bir şey değişmemişti.

Newt ranzasında oturmuş Poupon'un sandalyemde uyuklamasını izliyordu. "Hamburger güzel kokuyor. Beni unuttun mu diye merak ettim."

Çantayı onun ulaşamayacağı bir yere koydum. "Earl ve Ramona'nın nerede olduğunu söylemeye hazır mısınız?"

Önce çantaya, sonra bana baktı, ihanetimin karşısında ağzı açık kaldı. "Beni beslemeyemezsin. Bununla ilgili mahkum yasaları var. Ama hayır, beni aç bıraksan bile bir şey söylemeyeceğim."

Çantasını parmaklıkların arasından geçirdim. "Tabii ki seni besleyeceğim. Ama itiraf edersen ikimiz için de işleri kolaylaştırabilirsin. Bunun Ramona için iyi olduğunu düşünemezsin."

Çantayı aldı ve ranzaya oturdu. Poupon'a iki köftesini verdim ve o da teşekkür etmeden hepsini mideye indirdi. Yemeğimizi bitirene ve Newt'in yatmadan önce temizlenmesi için banyoyu kullanmasına izin verene kadar bir daha konuşmadık.

Newt'i hücresinde bırakarak Poupon'u akşam işi için dışarı çıkardım. Poupon günlük egzersizinin ana şekli olan koklama ve gezinme işini yaparken adliyenin ön bahçesinde durdum ve Ramona'yı düşündüm. Arizona'da saat bir saat erkendi ama yine de iş saatinden epey sonraydı. Gerçi bir huzurevinde belki de soruları yanıtlayacak birileri vardı.

Telefonumda resepsiyonun numarasını buldum ve bir şans verdim. Yeterince çaldıktan sonra şansımın kalmadığını düşündüm ama sonra biri yumuşak bir sesle cevap verdi: "Verde Mesa. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Tekrar dikkatimi topladım. "Yvonne Cartwright hâlâ orada değil, değil mi?"

Kadın derin bir kahkaha attı. "Çok ihtimal değil."

Anladım ama mesaj bırakırsam belki yarın bir numaralı öncelik ben olurum diye düşündüm. "Ona Şerif Fox'un aradığına dair bir mesaj bırakabilir misiniz?"

Sanki bu onun normal işi değilmiş gibi konuşuyordu. "Tabii. Yazacak bir şey bulayım, sonra numaranı alırım."

Bir süre etrafı karıştırdı ve "Şerif Fox. Mesajınız var mı?"

"Ramona Hinze hakkında biraz daha bilgi istiyorum. Ondan ne bekleyebilirim?"

"Ramona mı dedin? Mona mı? Nerede olduğunu biliyor musun?"

Telefonun diğer ucundaki kimliği belirsiz kişiye ne kadarını söylemem gerektiğini bilmiyordum. "Ramona'yı tanıyor musun?"

Sesi gergin çıkıyordu. "Elbette biliyorum. Ben Alba Torres. Yemek Hizmetleri Müdürü. Mona benim için çalışıyor."

Şimdi şaşkınlık sırası bendeydi. Önce ne soracağıma karar vermeye çalışırken, Alba kafamın karıştığını fark etmiş olmalıydı.

"Normalde telefona cevap vermem. Ofisimde menüleri planlıyorum ve kim bilir tüm aramalar nasıl benim numarama yönlendirildi. Bilgi İşlem'i aradım ama muhtemelen yarına kadar gelmeyecekler. En azından bu aramayla başa çıkabilirim."

"Ramona sizin için mi çalışıyor demiştiniz?" Bayan Cartwright Ramona'nın yeni transfer olduğunu söyledi. Burada bir terslik vardı. Müdürün hastalarıyla iletişiminin kopuk olması mümkün müydü? Belki de onların kafasını karıştırmıştı.

"Oh, evet." Hafif bir İspanyol aksanı vardı. "Uzun yıllar boyunca. Yarı zamanlı, tabii ki. Ve her zaman güvenilir biri olmuştur. Bu yüzden iki gün önce vardiyasına gelmeyince endişelendim ve ona ulaşamadım."

Belki de Ramona bir tür sinir krizi geçiriyordu. "Kafası gerçekten karışık görünüyor."

Alba küçük bir inilti çıkardı. ". Son zamanlarda daha unutkan olduğunu fark ettim. Onu buradaki doktorlardan birine görünmeye ve bunama testi yaptırmaya teşvik edecektim ama bu çok zor bir konuşma ve erteleyip durdum."

Zor bir konuşmadan çok daha fazlası, böyle bir düşünüş yaşayan biriyle yüzleşmek zorunda kalmak korkunç olurdu. "Bence test iyi bir fikir olabilir."

Alba'nın sesi endişeli geliyordu. "Ama o iyi mi? Seninle birlikte mi? Sen neredesin?"

"Yvonne Cartwright ile konuştum. Ramona'yı Tucson'a geri götürmek için planlarımız var. Ama ilaçları konusunda biraz endişeliyim. Reçeteleri ve talimatları hakkında bir şey biliyor musunuz?" Alba'nın HIPAA'ya atıfta bulunup susmayacağını umuyordum.

Alba içini çekti. "Yvonne Ramona'nın nerede olduğunu biliyor mu? Bana bundan hiç bahsetmedi. Ama eve doğru yola çıktığını duyduğuma sevindim. O yaşlı kız için endişeleniyordum. Her geçen gün daha da unutkan oluyor."

"İlaçlarını almaması sorunu daha da kötüleştirir mi?"

Alba hmmed. "Mutfakta sıkı bir grubuz, ama ben onun patronuyum, bu yüzden her şeyi bilmiyorum. Ama tansiyon ilacından başka bir şey aldığı izlenimine kapılmadım. Belki vitaminler."

"Yani bir dozu kaçırsa şiddete başvuracağından endişe etmiyor musunuz?"

Alba o gırtlaktan gelen, kaygısız sesiyle güldü. "Mona mı? Çok tatlı bir kız. Karıncayı bile incitmez. Gerçi biraz yalnızdır."

"Oh?"

"Şey, kocası bir süre önce öldü ve o yalnızdı. Bir tür araba kazası geçirmiş ve sanırım arabayı Mona . Onu özlüyor ve belki de kendini suçlu hissediyor."

Bu Newt ve Earl'ün söyledikleriyle uyuşuyordu. "Mona hakkında bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

"Sadece senin için her şeyi yapacağını söyledi. O çok tatlı biri."

Ben de öyle düşünmüştüm. "Teşekkür . Benimle konuştuğunuz için minnettarım."

"Numaranız nedir, Yvonne'a sizi aramasını söyleyeceğim." Tereddüt etti. "Ona aradığınızı söyleyeceğim, ama sizi geri arayıp aramayacağını kimse bilemez."

Alba'nın Bayan Cartwright'a pek saygısı yok gibiydi. Numaramı bıraktım ve ona tekrar teşekkür ettim.

Ofisime döndüğümüzde Newt ranzasının kenarına tünemiş, perişan görünüyordu. Masanın ışığını açık bırakıp yatağımı ve uyku tulumumu uzattım, botlarımı çıkardım ve Newt'in hücreesine gidip parmaklıklara yaslandım. "Ramona için endişeleniyorum. Bakım tesisi onun kolayca sinirlenebileceğini söylüyor."

Newt ellerini inceledi, aşağı bakıp tırnaklarının temiz olduğunu görünce belki de şaşırmıştı. Beni şok ettiğini biliyorum. Sanki bana söylemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi temkinli konuştu. "Ramona çoğu zaman iyidir. O

gençliğimiz hakkında çok konuşurdu. O zamanlar ben ve Earl, ikimiz de onun sevgilimiz olmasını isterdik."

"May onun için ayrıldığınızı söyledi." Tam olarak böyle söylemedi ama özü buydu.

Newt'in ensesini kırmızı bir kabarıklık ısıttı. Ramona hayatlarına girmeden önce, derisi o kadar kir içindeydi ki, rengini bile göremezdim. "O zamandan beri birlikte çok şey yaşadık, ben ve Earl. Savaşa girdik ve bu içimizdeki mücadeleyi alıp götürdü."

Tuhaf kelime seçimine gülmekten kendimi alamadım.

Alnını kırıştıran şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı. Sonra başını salladı. "Oh. Çünkü zaman zaman tartışıyoruz."

Yolun kenarındaki karda yuvarlanmaları, birbirlerini açık bagajlarına itmeleri, kaburgalarına dirsek atmaları ciğerlerindeki rüzgârı söndürüyordu. Sürekli hakaretler ve kırgınlıklardan bahsetmiyorum bile.

"Ama bu gerçek bir savaş gibi değil. Savaşta bir anlaşma yapmıştık, eve dönersek sonsuza dek arkadaş olacaktık. Kimse aramıza giremeyecekti. Kardeşler grubu gibi."

"Sonra Long Branch'ta birbirinize silah çektiniz." Omuz silkti. "Artık bunu aştık."

"Vietnam'dan döndükten sonra Ramona konusunda ne yapacaktın?"

Ağzında bir gülümseme belirdi. "Ramona'nın seçmesine izin vermeyi düşündük. Diğerinin erkek gibi davranıp kenara çekilmesi gerekecekti. Ama savaştan eve döndüğümüzde, o çoktan bir başkasını seçmişti."

"Bu acıtmış olmalı."

Başını aşağı eğdi ve boynu daha da koyulaştı. "Kendisi için işe yarayan şeyi yapma hakkına sahipti. Ben ve Earl anladık. Babasından uzaklaşmak zorundaydı. Bob Blakey de üniversite eğitimi almış önemli bir adamdı. Biz sadece onun mutlu olmasını istedik."

"Sence mutlu bir hayatı var mıydı?"

Başını kaldırdı ve bana baktı, gözleri muhtemelen bir zamanlar maviydi ama griye dönüşmüştü. Özlem ve biraz da hüznün gördüm ama

Çoğunlukla, bazı köpeklerin sahiplerine olan bağlılıkları gibi bir bakışları vardı. Bu benim için geçerli değildi elbette, çünkü benim köpeğim Poupon'du. "Sanırım çoğunlukla kafası karışık."

"Ramona'nın Earl'ün ve senin paranı almak için geri döndüğü söyleniyor. Belki de bir yerlerde birikmiş bir servetiniz vardır."

Ağzı on yaşındaki yeğenimin ağzı gibi açık kaldı. "Ben ve Earl'ün biraz paramız var. Annem her zaman kötü günler için para biriktirmemiz gerektiğini söylerdi. Ama o bizimle birlikteyken hiç paramız olmazdı. O gittikten sonra da Earl ve ben dikkatli davrandık. Kimin çok paramız olduğunu söylediğini bilmek istiyorum, çünkü bankada hiçbir şey söylememeleri gerekiyor ve elimizde ne olduğunu bilen tek kişi o."

Belki de bir zulaları vardı. "Bunun dedikodudan başka bir şey olduğunu sanmıyorum. İnsanlar senin ve Earl'ün çok çalıştığınızı ve fazla harcama yapmadığınızı biliyor. O yüzden muhtemelen tahmin ediyorlardır."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı. "İyi iş çıkardık. Ama bu kimseyi ilgilendirmez." Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Earl'le ben her şeyimizi Ramona'ya vermek istiyorsak, bu da bizi ."

"Elbette öyle. Ama arkadaşların endişeli. Senin için en iyisini istiyorlar."

Burnunu çekti, çenesini biraz daha yukarı kaldırdı ve bir dakika öylece oturdu. Sonra kollarını açtı ve ciddi bir yüz ifadesiyle bana odaklandı. "Ramona bizim eve geldiği gece oldukça sarsılmıştı."

Açılacağını umuyordum ve onu ürkütmek istemiyordum. "Oh?"

"Geçen hafta fırtınanın olduğu geceydi." Başımı sallamamı bekledi. "Yağmur yağdı ve rüzgâr korkunç bir şekilde esti. Ben ve Earl çoktan rafa kaldırmıştık. Bill Lister'ın evine gitmeyi planlıyorduk -büyük dedelerinin yaşadığı eski çiftlik evini biliyorsunuz- çünkü rüzgâr güneyden eserken gözümüze kestirdiğimiz bir çöplükte bir şeyler bulabileceğimizi düşündük."

Ona en cesaret verici bakışlarımı yönelttim.

"Hiçbir şey duymadık ama Earl ön tarafta bir oda tutuyordu ve farların geldiğini gördü. Biz de silahları alıp bakmaya gittik ve işte oradaydı."

"Ramona?"

"Evet. Mustang'in içinde oturuyor, kapağı açık ve ıslanıyor. Titriyor. Gözleri hiçbir şey görmüyormuş gibi dümdüz karşıya bakıyor."

"Ne yaptın sen?"

"Kim olduğunu anlamamız bir dakika sürdü. Onu neredeyse elli yıldır görmemiştik. Ama sonra Earl, elinde fener vardı, 'Mona?' dedi. O da kendini salladı ve adının Ramona olduğunu söyledi. İkimiz de 'merhaba' dedik, sonra birden kendine geldi ve bize bakıp heyecanlandı. 'Merhaba çocuklar' dedi ve biz de onu içeri götürüp sıcak çikolata karışımıyla ısıttık. Hatta su yerine süt bile koyduk, çünkü bu bir kutlamaydı."

"Buraya nasıl geldi?"

Bana arkasını döndü ve cevap vermeyeceğini düşündüm, bu yüzden "Hadi Newt. Ona yardım etmeliyiz."

Bakışları kucağındaki ellerine döndü. "Hatırlamıyor." Nefes verdim. "Bu hiç iyi değil."

Yumruklarıyla konuştu. "Big Springs'teki kamyon durağında olduğunu söyledi. Hani şu duşları, dükkânı, restoranı ve arkada büyük kamyonlar, önde de arabalar için pompaları olan dev durak var ya?"

"Elbette." Cevap verdim çünkü cevap vermezsem bana tarif etmeye devam korkuyordum.

"Tek hatırladığı tuvalete gittikten sonra dışarı çıktığı. Arabanın kapağı aşağıdaydı, hava yağmurlu ve rüzgarlıydı ve neden orada olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Arabanın anahtarları elindeydi ama kapağı nasıl açacağını bilmiyordu. Sonra eve gitmek istediğini hatırladı ve ev deyince aklına burası geldi. O yüzden arabayla buraya geldi. Ama bu, yağmur altında neredeyse iki saat sürmüştü, bu yüzden oyundan çıkmış olması mantıklı. Posta güvercini gibi bir şey. Güvende olmak istediğini söyledi ve burası da aklına gelen en güvenli yeri."

Newt'in osurması, horlaması ve Poupon'un küçük ofiste volta atarken pençelerini yere vurması arasında pek dinlenemedim. Bir noktada, Poupon temin ettiğim rahat köpek yatağını kullanmayacaksa, belki ben denerim diye düşündüm. Havası inmiş havalı yataktan daha rahat olmalıydı. Sabah altı civarında bir yerde uykuya dalmış olabilirim.

En azından, saat 6:15'te ofisimin kapısı pat diye açıldığında ve öfkeli bir May Keller hışımla içeri girip ışığı yakıp kapıyı çarptığında bütün gece sadece on beş dakika uyumuşum gibi hissediyordum.

"Burada neler oluyor böyle?"

Lanet olsun. Dün gece Long Branch'tan döndüğümde neden arka kapıyı kilitleme zahmetine girmemiştin?

Poupon yerdeki pelüş yatağından kalktı ve ön ayaklarını uzatmak için eğilmeden önce kuyruğunu salladı.

Newt ayaktaydı, ben kendimi ayağa önce parmaklıklara tutunuyordum. Gözleri ezilmiş muz rengine dönmüştü. "Beni mı geldin?"

May ellerini kalçalarına dayayarak durdu. "Zamanında pek çok aptallık gördüm ama bu en iyisi. Twyla bana Newt'i kilitlediğini söyledi ama kendim görmem gerekiyordu."

Twyla'nın bu bilgiyi nereden bildiği bir muammaydı ama kendi yöntemleri vardı.

Botlarıma uzandım, geceyi yerde geçirdiğim için sırtım ve kalçalarım kaskatı kesilmişti. "Earl Ramona'yla kaçtı ve nereye gittiklerini söyleyene kadar Newt'i tutuyorum."

May ofise göz gezdirdi ve masamdaki cep telefonu anahtarını kaptı. "Neden bana Chippy'nin Earl'le kaçtığını söylemedin? Nereye gittiklerini biliyorum. Ve sen bütün bir geceyi bu saçmalıkla harcadın."

May on dolarlık bir tipten ziyade iki kelimelik bir tipti, bu yüzden onun ateşlendiğini anladım. Anahtarı hazırlayarak Newt'in hüccresine yöneldi.

Ayağa fırladım ve onu durdurdum. "Dur bakalım. Benim iznim olmadan onu dışarı çıkaramazsın."

Kaygan tabanlı botları kayarak durdu. "Planın nedir, kardeşim? Earl'ü kurtarmamız gerek ve o sürtük çok sinsi. Ben güçlüyüm ama belki biraz destek alabiliriz. Eğer benimle geliyorsan, Newt'i burada tek başına kilitli bırakamazsın."

Anahtarı elinden aldım. "Nerede olduklarını düşünüyorsun?"

Newt'in parmakları parmaklıkları kavradı ve umutlu görünüyordu. Benim onu burada istediğim kadar o da hapiste kalmak istemiyordu.

"*Sanmıyorum*. Ben biliyorum. Aşıklar Sıçraması."

Newt'in nefesi kesildi ve May'in haklı olduğunu anladım. "Love's Leap'i hiç duymadım."

May hüccrenin kilidini açmam için eliyle işaret etti. "Bu aptallar dışında kimse oraya Aşık Sıçrayışı demez. Bunu bilmemin tek nedeni bu saçmalığa bulaştıkları son seferde ağzından kaçırmış olmaları."

Newt'in yüzü kıpkırmızı oldu ve yere baktı. "Bunu bildiğini bilmiyordum."

May dirseğimi kilide doğru itti. "Pek çok şey biliyorum. Ama Denver'daki dağıtım yerine gitmeden önceki o gece aptalca bir şey yapmandan korktum. Ve eminim ki bunu denedin."

Newt ona bakamadı.

May bana açıkladı. "Mona Hinze'ye aşık olduklarına yemin ettiler. Mona'nın babasının Tree Horn Ridge'in dibinde bir yeri vardı."

Tepenin doğu yamacında kademeli bir yükseliş vardı ve kuru bir dere yatağına doğru yaklaşık elli metre alçalan bir uçurumla son buluyordu. Artık fare ve rakunlar için bir sığınaktan başka bir şey olmayan ev, tepeden birkaç metre uzakta duruyordu. Troy Stryker'a ait olan ancak ilgilenilmeyen bir başka mülk parçası. Ev eskiden öğretmenlere ya da

Grand County'de bir süreliğine durup yoluna devam eden diğerleri. Bir zamanlar, yüksek ağaçları ve vadi tatlı küçük bir kulübeydi. Şimdi ağaçların çoğu kurumuş ve avlusu büyümüştü.

Troy Stryker Denver'da yaşıyordu ve ailesine ait arazilerin çoğunu satmıştı ama nedense Hodgekiss'e yakın birkaç parsel tutunmuştu. Belki de kasabada bir patlama yaşanacağını ve arazisinin değerinin fırlayacağını tahmin ediyordu. Şimdilik, çiftlik hayvanları ya da kiracılar olmadan, ona emlak vergisine mal olmaktan yapmadı.

May hikâyesine devam etti. "O gece, bu ahmaklar birbirlerine Mona'ya aşklarını ilan etmek için uçurumdan atlamaya cesaret ettiler."

Newt başını kaldırdı ve alışılmadık bir güçle konuştu. "Ama bunu biz yapmadık."

May şaşırılmış görünüyordu.

"Çünkü Mona geldi ve bize yapmamamızı söyledi. İkimizi de eşit sevdiğini ve zarar görürsek kendini asla affetmeyeceğini söyledi. Mona bizim bir aile olduğumuzu ve birbirimize ait olduğumuzu söyledi."

May homurdandı. "Sonra ne olacak? Sen savaşa gideceksin ve o da bir züppeyle evlenip uzaklara taşınacak."

Newt çenesini May'e doğru itti. "Mona'nın kendisine bakacak birine ihtiyacı vardı. Earl ve ben, bu konuda asla kin tutmadık."

Anahtarı kilide soktum ve mekanizma tıkladı. "Tamam, hadi Tree Horn Ridge'e gidip Earl ve Ramona'yı almaya bakalım."

May geri adım atarak Newt'in çıkmasına izin verdi. "Silahını alsan iyi olur."

Adliye tuvaletlerini kullandık ve Poupon'u Louise'e bıraktık.

"Gidip kahvaltılık sandviç alacağım," dedim Newt arkada kilitli yerini alırken ön koltukta oturan May'e "Sen bir şey ister misin?"

May Keller bana homurdandı. "Saatler önce kahvaltı saatinde yumurta ve bisküvi yedim. Ama bana Twyla'nın tatlı ekmeklerinden bir tane getirebilirsin."

Yıpranmış bir kadın halatı nasıl bu kadar çok karbonhidrat taşıyabilir?

Newt dikiz aynasından gözüme takıldı. "Kahvaltılık sandviç de neyin nesi?"

Beklenti içinde ellerimi birbirine sürttüm. "Bir ziyafetin içindesin." Ona tarif ederdim ama Bud'ın sandviçleri günlük bir paketti. Kahvaltı sandviçini sipariş ediyordunuz ve İngiliz çöreği, ekşi maya, Teksas tostı ya da bir keresinde kuru üzümlü tost olup olmayacağını Bud'a bırakıyordunuz. İçinde jambon ya da domuz pastırması, bazen küçük bir hamburger köftesi, çoğu zaman peynir, zaman bir yumurta olabilirdi ama kızartılmış ya da çırpılmış da olabilirdi. Haşhaşla birlikte geldiğini de gördüm, gelmediğini de. Ama hiç kötü bir tane yememiştim.

Mutfağa girip Twyla'ya siparişimi verdim, sonra Bud'ın bana öncelik tanıyacağını bildiğim için ön tezgâhın yanında bekledim.

Gömleğim titredi. Bu lanet telefon cebimde bir dinamit lokumu gibi duruyordu. Her çaldığında hayatımda bir şeyler patlıyordu. Belki bu bir abartıydı, ama otlakta olmak, sığırları uzak bir otlaktan diğerine taşımak ya da bir traktörde saman toplamak ve kimsenin beni rahatsız etmemesi güzel olmaz mıydı? Telefonu güvenli bir şekilde pikapta bırakabilir ya da sessize alabilirdim. O lanetli şeye cevap vermek benim işim olmazdı. Belki bir kez daha ona lanet bir yerine telefon diyebilirdim.

Bu kez kimlik Kim Matthews olduğunu söylüyordu. Kısa bir merhabadan sonra, "Bir saniyem vardı, bu yüzden Ramona Hinze'yi biraz takip ettim" dedi.

"Bunu sana ne yaptırdı?" Ramona aranan bir suçlu değil de Verde Mesa'nın bir sakini olduğu için, ne kadar meşgul görünse de takip etmek için gerçek bir neden yoktu, bir ismi araştırmak için zaman ayırmak çok fazla olabilirdi.

Kim her zamanki gibi aynı kaotik arka plandan sesleniyordu. Karaağaçlarımdaki kara kuşlar gibi bir ses patlaması ve genel hareketlilik onun sesinin ötesine süzülüyordu. "İsim tanıdık geldi. Bazı yaşlı dedektiflere bahsettim ve biri bir şeyler hatırladı. Fazla zaman almadı."

"Bunun için teşekkürler. Ne buldun?"

"2013 yılında kocasını öldürmekten yargılandı." Kim bunu ağzından kaçırdı ve ben bir saniye bile toparlayamadım.

"Bu nasıl oldu?" Uysal ve neşeli Ramona'nın birini öldürdüğünü hayal edemiyordum.

"Savcılığa göre, onu Lemmon Dağı'ndaki bir patikadan aşağı itmiş." Hemen cevap vermeyince, "Tucson'un hemen kuzeyinde bir dağ. Yüksek. Kayak alanı bile var."

Coğrafyayla ilgilenmiyordum; durumu kavramaya çalışıyordum. Ramona o zamanlar altmışlı yaşlarında olmalıydı. Kocasıyla birlikte bir dağa tırmanmış ve onu ölüme itmişti. Kır elbisesi içinde tombul ve evcimen. Yoga pantolonları ve spor sütyenleriyle bisiklete binen, koşan, egzersiz yapan o yaştaki diğer kadınlar gibi değildi. Bu Ramona'ydı. Birini öldürebilecek kadar zehirle dolu atletik bir yürüyüşçüden Newt ve Earl için kurabiye ve kek pişiren bir kadına dönüştüğüne göre son birkaç yılda çok olgunlaşmış olmalıydı.

"Hapiste olmadığına göre hüküm giymemiş olmalı." Bir açıklaması olmalıydı. Kanıt yok mu, ikinci derece kanıtlar? Yargılanıyor olması gerçekten yaptığı anlamına gelmiyordu.

"Olayı hatırlayan bir dedektifle göre, kadın kafayı yemişti. Ve kimse ondan şüphe etmemiş. Mahkemede onun farklı kişiliklere bürünmesini izlemenin delilik olduğunu söyledi."

"Yine de, eğer akıl hastasıysa, dışarı çıkmasına izin vermezler." Değil mi?

Kim tiz bir şüpheci *hmmm* sesi çıkardı. "Hüküm giymediği ortaya çıktı. Yetersiz olduğu için serbest bırakılmış ve adli tıp hastanesine gönderilmiş. Oradan sonra kim bilir neler oldu. Belki de iyileşmiştir. Ya da iyileştiğini düşündüler. Eğer iyileştiğini düşünselerdi, onu daha az kısıtlamayla normal bir akıl sağlığı tesisine bırakabilirlerdi. O zaman da ona hafta sonu izni verebilirlerdi."

Onun için bitirdim. "Ve geri dönmeyince, onu bulmak için yardım istedi."

"Muhtemelen öyle bir şey. Eğer ilgileniyorsanız, internetteki makaleyi gönderdim. Taradım ve size söylediğimden daha fazla bir şey yazmıyordu."

Ramona, Newt ve Earl'e kocasını öldürdüğünü söylemiş. Ama ben kafasının karışık olduğunu düşünmüştüm. Kalp krizi onu öldürmeden önce kalp rahatsızlığı olduğunu fark etmediği için onu öldürdü. Ya da şeker hastalığı onu öldürene kadar ona yemek pişirmek gibi. Onu bir çıkıntıdan aşağı iterek öldürdüğü gibi değil.

"Bir şey daha var." Kim düşüncelerimi yarıp geçti. "Dedektif ilk kocasının da öldüğünü söyledi. Şüpheli durumlar varmış ama bir şey yaptığına dair kanıt bulamamışlar. Bu bir spekülasyon. Ama bilirsiniz, duman nerede tüter."

Evet. Ramona eteklerimize ne kadar duman üflüyordu?

Twyla'nın çantayı bana vermesi sadece birkaç dakika sürdü. "May rulonun ne kadar yapışkan olduğundan şikayet ettiğinde, ona peçete paketlediğimi söyle."

Yağ torbayı çoktan çukurlaştırmıştı ve baharatlı kahvaltı sosisinin kokusu neredeyse bayılmama neden oluyordu. O uzaklaşmadan önce, "Newt'i kilitlediğimi nereden biliyordun?" diye .

Kan çanağına dönmüş gözleri bana aptallığa tahammülü olmadığını söylüyordu ve sorum açıkça nitelikliydi. "Kaynaklarımı açıklamam."

Ama cevap aklıma geldi ve daha önce düşünmediğim için zihinsel olarak alnıma bir tokat attım. Carly. "Sana başka ne söyledi?"

Twyla kimden biliyordu. "Dahlia'nın seni sabote etmeye çalıştığını düşünüyoruz. Seni kötü göstermek için etrafta suç işliyor."

Hepsi bu kadar mıydı? Sandviçlerin sıcaklığı avuçlarımda iyi hissettiriyordu ve kruvazöre dönüp yemek için sabırsızlanıyordum. "Siz ikiniz kendi planlarınızı yapmasanız iyi edersiniz. Bununla ben ilgileneceğim." Tam olarak nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sağlam bir kanıt olmadan, ki bu her olayla birkaç gevşek bağlantıdan fazlası demekti, onu hiçbir şeyle suçlayamazdım. Yine de yaklaşık bir düzine insan golf sahasına gitmiş, Doaks'un evine girmiş ve Six Circle'daki kement atma törenine katılmıştı. Fleenor'ların Sid ve Dahlia'yla paylaştıkları otlaktaki it olayı kesinlikle daraltıyordu.

Twyla kasanın yanındaki tezgâha yaslandı ve şakaklarını ovuşturdu, akşamdan kalma hali yüzünü hâlâ grileştiriyordu. "Sen yapmadığın sürece

Onu durduracak bir şey olursa, işi . Ve şu ana kadar senin bir şey yaptığını görmedim."

Ona iyi bir gün geçirmesi için içten ve sahte bir dilek dileyerek aceleyle kruvazöre geri döndüm.

Troy Stryker'ın evine gitmek yirmi dakikadan fazla sürmedi ve hepimiz kırlar geçerken yemeğimizi yedik. Rüzgâr şiddetlendi ve alçakta asılı duran ağır bulutları savurdu.

Newt sadece bir kez konuştu. "Bud'ın bunu yapabildiğini hiç bilmiyordum. Earl ve Ramona için de bir tane aldın mı?"

May ona doğru döndü. "Şimdiye kadar yemek yemedilerse, akşam yemeğini bekleseler iyi olur. Günün yarısı bitti." Saat 7:30'du. Sabah saatiydi.

Newt yüzünü buruşturarak arkasına yaslandı, azarlanmaktan memnun olmadığı belliydi.

Bir tarafında yıkık dökük bir ankraj direği, diğer tarafında ise telleri kopmuş bir otogattan geçtik. Metal basamakların altındaki çukur tamamen kumla doluydu, böylece merada inek varsa inekler rahatça geçebiliyordu.

May, "Şu mankafa," diye homurdandı. "Kim?"

Sanki bilmem gerekiyormuş gibi bana ters ters baktı. "Troy Stryker. üç ya da dört kez satın almaya çalıştım ama peşini bırakmıyor."

Fısıldayan bir hayalet onu devirecekmiş gibi görünen eve yaklaştık. "Neden istiyorsun?" Bilmediğim birkaç bin dönümlük bir arazi satın almadıysa, arazisinin yanında değildi.

Yüzünü görememem için pencereden dışarı baktı. "İlla ki istemiyorum. Ama zaman zaman işime ."

Neden, May Keller. Blanche Johnson'ın evinde kalıp çocuklarını büyütebilmesi için evi ve araziye satın almak gibi. Görünüşe göre, tek kişilik bir hayır kurumuymuş. Belki aklında evi kullanabilecek biri vardı. Belki de gelecekteki bir ihtiyaç içindi.

Ev benim evimden biraz daha büyük görünüyordu, muhtemelen aynı zamanlarda inşa edilmişti. Benim küçük bungalovumun aksine, buranın ön verandası yoktu, sadece ön kapıya çıkan iki beton basamak vardı.

Küçük bir Honda motosiklet evin yan tarafına yaslanmıştı. Tek katlı evin ahşap kaplamasında daha önce boyandığına dair hiçbir iz yoktu. Pencereler kırılmış, çerçeveler ve saçaklar parçalanmıştı. Ön kapının bir menteşesinden bükülmüş bir alüminyum çerçeve sarhoş gibi sarkıyordu. Kumlu yolu, bir zamanlar çimenlik olan yabancı otlar ve çayır çimenlerinden oluşan arapsaçından ayıran parçalanmış bir süs metal çitin önüne park ettik.

Batıdan esen rüzgâr öndeki çimenlere dalgalar gönderiyordu. Pamuk ağaçları ve dişbudak ağaçları, eskiden tatlı ve hoş bir bahçeye sahip olduğuna dair bir ipucu veriyordu. Şimdi ölü dallar ve emiciler bakımsızlığa tanıklık ediyordu. Ölü bir pamuk ağacının tepesi yıldırım çarpması sonucu kopmuş gibi görünüyordu ve şimdi ayakta duran bir iskelet gibi pürüzlü ve beyaz bir gövdeye sahipti. Rüzgârlar yaşlı ağaçların dallarını çekiştiriyordu. Nemli havada kesin bir soğukluk ve kristal ıslaklığında bir koku yağmur vaat ediyordu.

May ön koltuktan fırladı ve ben Newt'in inmesine izin vermeden önce kapıya vurmaya başlamıştı bile. "Dinle, seni cadaloz. Hemen bu kapıyı aç ve Earl'ü pençelerinden kurtar."

Newt geri çekildi ve May'in onun, "Ah, böyle yapma. Onlar benim ailem."

May'in arkasından yaklaştığımda Earl kapıyı açtı ve girişe engel oldu. "Bizi nasıl buldun? Newt, yemin ederim bizi ispiyonlarsan-"

Newt bağırdı, "Asla!"

Ben Newt'i temize çıkaramadan May benden önce davrandı. "Newt'in bana buraya, suç mahalline geri döneceğini söylemesine ihtiyacım yok."

Earl ve Newt aynı anda cevap verdiler. "Ne suçu?"

May bir elini Earl'ün üst koluna koyarak onu kenara itmeye çalıştı. "Bu bir konuşma tarzı." Cılız Earl, May'e karşı güçlü durdu ve yerinden kıpırdamayınca, "Nerede o?" diye sordu.

Earl masum bir yüz ifadesi takınmaya çalıştıysa da kırıksıklıkları, kırılmış yanakları ve ağarmış saç kesimiyle aptalca görünüyordu. "Kim?"

May onun kolunu çekiştirdi. "Benimle oyun oynama evlat. Dizinin derisini bile yüzse onu lime lime ederim."

May Keller'ın kendi çocuğunun olmaması muhtemelen iyi bir şey. Birinin onun küçük Johnny'sini oyun parkında itip düşürdüğünü hayal etmekten nefret ederdim. Kimse öldürülen çocukları düşünmek istemez.

"Tamam, May." En iyi şerif sesimi kullandım ve daha fazla otorite için bir oktav alçalttım. "Geri çekil."

Şaşırtıcı bir şekilde, ses işe yaradı. Ya da May, Earl'ün engelini aşmadığını kabul etmek istemedi. Yaklaşmama izin vermek için kapının yanına kaymadan önce Earl'e nişan aldı ve öldürücü bir bakış fırlattı.

Newt hemen arkamda durmuş, muhtemelen içerideki sevgilisini görebilmek için eğilip bükülerek etrafımda dolanıyordu.

Earl'e lazerle akıl ve mantık aşılama çalıştım. "Seni bulduk, bu yüzden Ramona'yı saklamanın bir anlamı yok. Gitmesini istemediğini biliyorum ama gitmek zorunda. En azından şimdilik."

Earl alt dudağını uzattı. "Gitmesi gerektiğini kim söyledi? Burası özgür bir ülke."

Mükemmel bir dünyada, üçü o eski evin etrafında dolanır, Ramona dişlerini fırçaladıklarından ve kulaklarının arkasını yıkadıklarından emin olur, Newt ve Earl de kırdaki huzurlu bir ev sağlardı. Tabii didişmedikleri zamanlarda.

Earl'ün arkasındaki gölgelerde bir figür hareket etti. Yaklaşırken önce kır elbisesini, sonra da Ramona'nın yorgun yüzünü seçebildim. Parlak gözleri ve pembe yanakları dün öğleden beri donuklaşmış ve solmuştu. Açık kapıdan gelen ışık elbisesinin üzerindeki toz ve kiri ve sol yan dikişindeki yırtığı ortaya çıkardı. Saçlarının bir tarafı keçeleşmiş, diğer tarafı ise karışmış görünüyordu. May Keller'ın standartlarına göre değil belki ama Ramona yaşlı bir kadındı ve belli ki tüm bu aptallıklara dayanacak gücü yoktu.

Sesimi alçalttım ve yumuşattım. "Siz ergen değilsiniz. Etrafta koşuşturmak, yerde uyumak ve muhtemelen oldukça kötü yemekler yemek için iyi değil."

Newt itti. "Nasıl hissediyorsun, tatlım? Dışarı çıkarsan sana Long Branch'tan kahvaltılık sandviç getirebilirim. Bu sabah bir tane yedim ve hoşuna biliyorum."

Earl başını Newt'e doğru çevirdi. "Sen Aaron Burr. Tek yapman gereken söylememektir. Önüne yiyecek koydular ve sen de boyun eğdin."

Earl'ün Benedict Arnold demek olduğunu anlayacak kadar Newt ve Earl dilini öğrenmiştim.

Newt'in ağızı açık kaldı. "Asla. Beni kilitlediler ve kaçmamam için o canavarı hücremde tuttular. Tam bir işkenceydi. Ama asla çözülmедim."

Earl bana doğru döndü. "Newt'i hapse mi attın? Bu alçakça."

Ramona bize doğru yaklaştı ve tombul elini Earl'ün omzuna. Sesi bitkin olsa da tatlıydı. "Hey, Newty. Arkadaşlarını kahve içmeye mi getirdin? İçeri gel de başlatayım."

Newt bir süre ona baktıktan sonra Earl'e sorgulayan bir ifade takındı.

Earl Newt'e her ne söylediyse Ramona'yı destekledi. "Kamp ocağımızı getirdim ve Ramona bize yiyecek bir şeyler hazırladı. Kahvemiz var ama sizi içeri davet etmiyorum."

Tepkisini ölçmek için Ramona'yı izledim. "Verde Mesa'da Alba Torres ile konuştum. Çok iyi birine benziyor. Sence oraya geri dönmek iyi bir fikir olmaz mı?"

Earl'ün bariyerini aştı, yüzünde merak dolu bir ifade vardı. Küçük kızın sesi dışarı taştı. "Bayan Torres? Bana karşı çok nazikti. Ama artık orada yaşıyorum."

May Keller kıkırdadı ve yüz ifadesinden silah getirmediği için Tanrı'ya şükrettim.

Kardeşler güven verici sözlerle birbirlerine destek oldular. Eğer ihtiyacı olan tek şey bağlılıksa, Newt ve Earl herhangi bir doktordan daha iyi olabilirdi.

Görünüşe göre May bir yere kadar dayanabiliyordu ve sınırı aşmışlardı. "Sizi aptallar, kapayın çenenizi. Bu saçmalık size kalp ağrısından başka bir şey getirmedi. İyi ki kurtuldunuz diyorum."

May ile aynı fikirde değildim. Sadece Newt ve Earl'ün vücut kokularının ortadan kaldırılması bile Grand County ve ötesindeki herkesin yaşam standardını yükseltti. Ramona hayatlarına bir ivme kazandırmış, yaşamaya ilgi duymalarını ve daha önce yaptıkları gibi kenarlarda dolaşmak yerine dünyaya adım atmak için çabalamalarını sağlamıştı. Ama Ramona'nın en büyük değeri, Newt ve Earl'ün ona duydukları bariz sevgiydi. Evlerine sevgi ve düzen getirmişti. Bunda bir kötülük göremedim.

Ama açıkça yardıma ihtiyacı vardı. "Ramona."

Newt'e gülümsedi, sonra Earl'e baktı ama beni duymamış gibiydi.

Tekrar denedim, bu sefer daha sert. "Ramona." Bakışlarını bana çevirdiğinde, "Bugün haplarını aldın mı?" diye sordum.

Başını eğdi ve kaşlarını kırıştırdı, gözleri dalgın görünüyordu. "Sanırım öyle." Yüzü aydınlandı. "Evet. Kesinlikle öyle. Lavabonun üzerindeki aynaya baktığımı ve o eski ahşap ecza dolabını yenisiyle değiştirmemiz gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum, belki de başınızın arkasını görebilmeniz için her iki tarafa katlanan aynalı kanatları olan." Sanki kardeşlerin onayını soruyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Earl onun elini tuttu. Newt de dışarıda kalmamak için onun diğer elini tuttu. Earl yumuşak bir sesle konuştu. "O dün evdeydi, tatlım. Bu sabah ikisinin de haplarını almana yardım ettim. Sen bize yulaf ezmesi yapmadan önce."

Düşünürken bir süre ona baktı. Sonra bir kıkırdama çıkardı. "Ah, doğru ya. Kafam nerede?" Sesi tamamen kendine dönmüş gibiydi. Ve bana döndü. "Biraz yorgunum. Eski yerdeki tüm bu heyecan."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Dışarı çıktı. "Earl burada kamp yapmamızı önerdiğinde çok sevinmiştim. Ne çok anı var." Newt ve Earl'ün göğüslerini birbiri ardına dürttü. "En iyileri siz ikinizinkilerdi." Sonra bana döndü. Bir an öncesine göre daha canlı görünse de gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve cildinde hafif bir gri ton vardı. Tansiyon ilaçlarına ya da her ne alıyorsa ona uyuyor olsa bile, etrafta sürüklenmek onu yıpratıyordu ve artık durması gerekiyordu. "Tabii ki elektrik ya da su yok ama Earl bize kamp ateşi yaktı ve biz de bir sürahi su getirdik. O yulaf ezmesini tavaya yapışmasına izin vermeden hallettim."

Newt ve Earl'ün su testilerini görmüştüm. Çuval bezi katmanlarıyla kaplı galonluk süt kapları. Çuval bezini ıslattığınızda, buharlaşma suyu soğutuyor, teoride. Umarım Ramona daha modern ve hijyenik bir yol izlemeleri için ısrar etmiştir.

Ona dostça bir gülümseme verdim. Sonra konuşma tonuyla, "Earl. Newt'le birlikte motosikletle kasabaya dönmeni istiyorum. May ve ben Ramona'yı Hodgekiss'e götüreceğiz, ben de May'i orada bırakacağım. Sonra Ramona'yı Yvonne Cartwright'ın Verde Mesa'dan gönderdiği kişiyle buluşması için Kuzey Platte'ye götüreceğim."

Earl, Ramona'nın önüne geçerek savaşa hazırlandı. "Haplarını ne zaman aldığını hatırlamadığı için mi?"

Newt de onun savunmasını üstlendi. "Bunun bir anlamı yok. Bahse girerim her zaman bir şeyler unutuyorsundur. Anahtarlarınızı nereye koyduğunuzu ya da birinin telefon numarasını mesela."

May kendi görüşlerini de ekledi. "O bir deli, Ocak ayında burnundan akan sümük kadar açık. Eğer başka türlü düşünüyorsanız, sizin de bir somundan birkaç dilim eksik olduğunuzu söyleyebilirim."

Newt kendini yukarı çekti ve yüzü gökyüzü kadar fırtınalı görünüyordu. Sanki kendini toparlıyormuş gibi iki kez nefes nefese kaldı. "Artık bu nefret dolu konuşmayı bırakabilirsin, May Keller. Hiçbirimiz deli değiliz. Birbirimize göz kulak olabiliriz."

Newt'in May'e bu şekilde konuşmak için ne kadar cesur olması gerektiğini hayal bile edemiyorum. Bu onun Ramona'ya olan derin duygularını gösteriyordu.

Earl çenesini kaldırdı ve Newt ile omuz omuza durdu. "Biz bir aileyiz."

May yine kıkırdadı ve ellerini havaya kaldırarak tepindi. Bunun sadece ona ışık yakma fırsatı vermek bir kızgınlık gösterisi olduğunu düşündüm. O da öyle yaptı.

Bir köpek yavrusunu tokatlamak, yeni yürümeye başlayan bir çocuktan lolipop çalmak ya da bir kediye tekmelemek gibi, aşağılık bir şey yapmak üzereydim. Carly'nin teklifi gözlerimin önünde dalgalandı. Huzurlu bir çiftlik hayatı. Seçimlerim asla başka birine zarar vermeyi içermiyordu. Duygusal destek için değil ama yiyecek ve bakım için bana bağımlı olan ineklere ve atlara bakmak. Kimsenin kalbini kırmak için çağrılmayacaktım.

Bir elimi Ramona'nın süngerimsi dirseğine koydum, yaşlanmış cildi yumuşak ve esnekti ve onu kruvazöre doğru ittim. "Hadi çocuklar. Böyle olması gerekiyor."

Newt ve Earl yine suratlarını astılar. Bir sonraki ne olacağını kestiremiyordum.

Ramona benden uzaklaştı. Kardeşlere döndü ve her birinin kırılmış yüzüne bir avucunu koyarak onları inceledi, yüzü derin bir şefkatle kazınmıştı. "Siz çocuklar evi temiz tutun ve her hafta çamaşırlarınızı yıkayın." Yanaklarını okşadı. "Yataklarınızı değiştirmeyi ve temiz çarşafı sermeyi de unutmayın."

May elindeki sigara izmaritini toprağa atıp çizmesinin altında ezdi, yüzünde şüpheli bir ifade vardı.

Earl'ün yüzü eridi. "Seni alıp götürebiliriz."

Newt'in gözleri yaşlarla doldu. "Gitmek zorunda değilsin."

Arabaya doğru yürürken May Keller'ın bile söyleyecek bir şeyi yoktu.

Serpintiler arabanın ön camını kirletirken ve arada bir esen rüzgâr arabaya kum taneleri savururken Ramona arka koltuktan kasabaya doğru sohbet ediyordu. "Ailem ben lisedeyken buraya taşındı. O zamanlar en çok ben, Newt ve Earl eğlenirdik. Lover's Leap'te piknik yapar ve en çılgın kart oyunlarını oynardık. Onlar her zaman çok eğlenceli ve mükemmel beyefendilerdi."

May onu izledi. "Öyle mi? O zaman neden çocuklar gider gitmez Bob Blakey ile evlendin?"

Dikiz aynasından Ramona'nın yüzünün şaşkınlıkla gördüm. "Bob Blakey?"

Newt ondan bahsetmeden önce Bob Blakey adını hiç duymamıştım ve May'e sorgulayan bir bakış attım.

Bana sabırsız bir bakış attı. "Broken Butte'den bir muhasebeci. Okulun denetimini yapıyordu. O zamanlar yönetim kurulundaydım ve size o adamın bir sihirbaz olduğunu söyleyebilirim. Bizi çok kurtardı. Zekiydi." Ramona'ya odaklandığında yüzündeki tüm kırılganlıklar onaylamaz bir ifadeyle . "İş ona gelene kadar. Onunla kaçmadan önce mezun olup olmadığını bile bilmiyorum."

Ramona bizi boş bir merakla izliyordu, sanki May onun hakkında konuşuyormuş gibi değil.

May ona seslendi. "Pençelerini ona geçirdikten sonra onu nereye götürdün?"

Soruyu düşünmesi bir anını aldı. Sonra Ramona'nın kaşları öfkeyle birbirine yaklaştı. Dikiz aynasından, tüm duruşunun değiştiğini izledim.

daha sağlam ve katı ve neredeyse saldırgan. Yüzü acımasız çizgilerle belirlenmişti. "Benim kocam."

Ramona devam etmeyince May arkasını döndü ve onu yönlendirdi. "Doğru ya. Ona ne oldu? O çocuklara yaptığın gibi onu da daha iyi bir şey için bir kenara mı attın?"

Ramona neredeyse alaycı bir tavırla May'e odaklandı. Daha önce gördüğüm Ramona'ya benzemiyordu. O küçük kız sesi yoktu. "Kocam öldü. İyi bir adam değildi. Bana kötü davrandı." Söyleyiş şekli mekanikti, sanki bir oyundaki replikleri ezbere söylüyor gibiydi. Bu davranış Kim Matthews'un iş arkadaşının farklı kişilikler olarak tanımladığı şey miydi?

May bana tükürdü. "Bob Blakey dünyanın tuzuydu. Burada gerçekten çirkin bir hikâye var, bunu bir kenara not edin."

Yvonne Cartwright'ın beni uyardığı şey bu muydu? Ramona ilaçlarını almış olsa bile, son günün stresi onun için çok fazla olabilirdi. Ona yardım edebilecek bir uzmana götürmek iyi olurdu.

Bu sırada Hodgekiss'e giriyorduk. Arabalar ve pikaplar Main Street ile Long Branch'ın önündeki otoyolun köşesinde sıralanmıştı. Twyla ve Bud haftada üç gün yaşlılara öğle yemeği servisi yapıyordu ve bugün sıcak biftekli sandviç günüydü. Her zaman favoridir.

Tepeye doğru devam ettik ve adliye binasının önünden geçerken May'in kamyonetinin yanında durup onu indirdim. Güneş öğlene doğru tırmanırken bulutlar ilerlemesini engelliyordu. İnci gibi güzel günler . Bu tür bir mükemmellik asla uzun sürmedi ve muhtemelen virajın hemen yanında soğuk, yağmurlu günler geçirecektik. Çimenler için bunlar gerekliydi ama bir an için deniz mavisi gökyüzünü ve son birkaç günün esintileriyle sürüklenen tatlı kokulu leylakları takdir ettim.

"Seninle North Platte'e kadar gelebilirim," dedi May. "Onunla yalnız kalman fikri hoşuma gitmiyor. Çok sinsi."

Ona iyi olduğumu söylemeye başlamıştım ki telefonum çaldı. "Şerif." Twyla mırıldandı. "Kıçını kaldırıp buraya gelsen iyi olur."

Dorothy'nin kasırgasının tam ortasında olduğumu ve sorunların bisikletli cadılar gibi etrafımda döndüğünü hissederek midem bulandı. "Neden?"

Tabaklar ve çatal-bıçaklar şingirdadı ve sesler yükseldi. Twyla bana kısa bir cevap verdi, muhtemelen aç meşguldü. "Mona Hinze'yi soran yaşlı bir kız var. Arizona'dan geldiğini ve onu alması gerektiğini söylüyor. Sanırım Mona kızlık soyadına geri döndü, bana sorarsanız bu saygısızlık gibi görünüyor."

Bunu neden daha önce sorgulamadım? Ramona kocasını öldürdüğü için mi adını değiştirdi?

Twyla düşüncelerimi böldü. "Görünüşünden hoşlanmadım."

Her şey karmakarışık görünüyordu ve bir uyarı ışığı sarı renkte yanıp söndü. "Hemen geliyorum."

May Keller dinlemek için durmuştu. "Eğer senin ilgilenmen gereken bir şey varsa, ben Mona'ya göz kulak olurum."

Arka koltuktan yumuşak bir yalvarış duyduk. "Lütfen bana öyle demeyin. Ben bütün bir insanım. Benim adım Ramona Blakey."

Şunu ele alalım. "Ama bazen Hinze'ye gidiyorsun."

Kaşlarını çattı. "Bu Bob'la evlenmeden önceydi." Yüzü düştü. "Onu çok özleyorum."

Bu, birkaç saniye önce onun kötü bir adam olduğunu söylediği zamandan farklıydı. "Ama sen artık Hinze'sin."

Kibar bir gülümsemeyle, "Hayır" dedi.

Alba'nın ona Mona Hinze demesi dışında. Ramona Blakey. Bu Shakespeare gülü gibi bir şey olmaya başlamıştı ama başka bir isimle kokmaya başlamıştı.

Ramona'nın daha önce serbest bıraktığı şeytan her neyse tekrar kontrol altına alınmış gibi görünüyordu ve May'den ürkek ve biraz da korkmuş görünüyordu. Bir an düşündüm, sonra arabayı kapattım ve anahtarları çektim. "Ben bu işi hallederken seni nezarethaneye koyacağım." Cumartesi olduğu için adliyede bebek bakıcılığı yapacak kimse yoktu. "May, onunla kalabilirsin, değil mi?"

May sabırsız bakışlarından biriyle beni mızrakladı. "Sana görevde olduğumu söyledim. Ve ben o Betty Paxton'dan çok daha güvenilirim. Sen onu kilit altına al, ben de bir nefes çekip hemen ."

Ben de buna başvurdum. May sandalyeme yerleşip ayaklarını masanın üzerine koyduğunda ve Ramona hücredeki karyolada oturup dalgın görüldüğünde, mümkün olan en kısa sürede döneceğime söz vererek yanlarından ayrıldım. Bu hücre son zamanlarda çok fazla kullanılıyordu. Bu noktada Ramona'nın kilit altında tutulması gerekip gerekmediğini bilmiyordum ama ciddi şüphelerim vardı.

Yürümek araba kullanmaktan daha hızlı olacaktı, bu yüzden arkadan sıvıştım ve ara sokaktan aşağı inip Main'i geçtim. Long Branch'tan bir grup yaşlı ayaklarını sürüyerek geldi ve ben de bir anlığına onlarla havanın güzel olduğu ve yaklaşan yağmurun memnuniyetle karşılandığı konusunda hemfikir oldum. Ted'in dediği gibi, her zaman kampanya mevsimidir.

Restoran tarafına geçtiğimde çoğunlukla boş masalar, krem rengi lokanta tabakları, atılmış peçeteler ve havada ağır bir et suyu kokusu gördüm. Öğle yemeği vakti öğlen başlıyor ve saat birde bitiyordu. Masalardan arta kalanlar, gömülmeyi bekleyen kayıpların bulunduğu bir savaş alanı gibiydi.

Twyla kirli bulaşıklar için büyük gri bir çöp kutusu taşıyarak mutfaktan fırladı. "Şu dağınıklığa bak."

Döküntü, diğer son sınıf yemekleriyle yarışırdı. Restoran servisi Twyla'yı her zaman sinirlendirirdi. Şeriflik benim için doğru iş olabilir de olmayabilir de ama hizmet sektörü Twyla için kesinlikle yanlıştı. Gerçi Jack Daniel's'ını toptan almak muhtemelen garsonluğu telafi ediyordu. "Donnell öğlen çalışmıyor mu?"

Twyla burnundan hava üfledi. "Kalktı ve işi bıraktı. Broken Butte'deki yaşlılar evinde bir iş buldum. Sanki o kadar yol gidip

O huysuz ihtiyarlarla uğraşmak burada garsonluk yapmaktan iyidir."

Evet. Sanki. "Bu o mu?" Başımı uzaktaki kabinde oturan siyah saçlı kadına doğru eğdim.

Twyla ona baktı ve sesini alçalttı. "Bir bardak su istedi. Hepsi bu kadar."

Twyla'nın ondan şüphelenmesine şaşmamalı. Bir kadeh Jack Daniel's sipariş etseydi, her şey yoluna girecekti.

Yaklaşırken gülümsedim ve o da beni izledi. "Ben Şerif Fox." Gözleri o kadar koyu kahverengiydi ki yapay ışıktaki siyah görünüyorlardı. Uzun dallı, zengin bir bronz tenli, beni dostluk belirtisi olmadan inceledi. Sesi sertti, sanki bir çalı çırpıyı iter gibiydi. "Ben Brenda King. Verde Mesa'dan. Mona Hinze'yi alıp Tucson'a geri götürmek için geldim. Sanırım Earl Johnson adında biri ve kardeşiyle birlikte kalıyor. Nerede yaşadıklarını biliyor musunuz?"

Bana birkaç sayfa uzattı ve ben de onları taradım. Ramona Hinze'yi Brenda King'in vermem için bana yetki veren bir tahliye formuydu.

Newt ve Earl'ün isimlerini bilmesi beni şaşırttı, çünkü Bayan Cartwright'a onlardan bahsettiğimi hatırlamıyordum. Onun karşısındaki kabine geçtim. "North Platte'deki hastanede buluşacağımızı sanıyordum."

Ağzı inandırıcı olmayan bir gülümsemeyle yukarı kalktı ve düzensiz dişleri ortaya çıktı. "Elbette." Başını salladı. "Doğru ya. Beklemek yerine arabayla gelmeye karar verdim. Peki, nerede o?"

Belki de Twyla'nın ona güvenmemek için daha fazla nedeni vardı.

"Ramona'yı dün Kuzey Platte'ye götüremediğim için üzgünüm.

Tucson'a döneceği için üzgün görünüyordu ve . Ama artık gitmeye hazır." Ağır kaşlar kaşlarını çattı. "Sen Kayıponu?" O

vardı a Hantal bir görünüm, şişman değil ama sağlam, sanki timsah güreşi bir spor olabilirmiş gibi

Hobi.

Bunu itiraf etmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum ve bunun üstesinden gelmeye çalıştım. "Umarım fazladan bir gün sorun olmamıştır. Geceyi nerede geçirdin?"

Beni dikkatle izledi ve cevap vermeden önce düşünüyor gibiydi. O boğuk sesi yılan gibi çıktı. "Gece için Big Springs'de durdum. Otoyolda benzin istasyonu olan yerde."

Popüler bir yer. "Ramona zor günler geçirdi. O uzun yola tekrar çıkmadan önce Kuzey Platte'de bir ya da iki gün kalmanız gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Kendini toparladığından emin ol."

Brenda'nın gözlerinde bir sertlik belirdi. "İlginiz için teşekkür ederim. Ben de tam bunu yapmayı planlıyordum. Eğer bana onu nerede bulabileceğimi söyleyebilirsiniz, ne kadar çabuk yola çıkarsak o kadar iyi olur."

Bana doğru gelmedi. "Seni ona götürmeden önce Veronica Cartwright'ı aramak istiyorum. Eminim tedbirimi anlıyorsunuzdur." Tepkisini görmek için bekledim.

Nefes aldı ve meydan okur gibi gözlerini kıstı. "Bu Yvonne Cartwright olmalı." Kabine geri oturdu ve elini salladı. "Devam et. Titiz olmana sevindim." Pek memnun görünmüyordu.

Ayağa kalkıp koridorda yürüdüm ve mutfağa yakın masaları toplayan Twyla'nın yanından geçtim. Restoranın kapısına yaslanarak Yvonne'un numarasını çevirdim ve dışarı çıktım.

Yaklaşan fırtınanın derinleştirdiği kasvet içinde, otoyolda bir on sekiz tekerlekli araç kükreyerek geçti ve onun cevabını zar zor duydum. Kendimi tanıttıktan sonra söze başladım. "Brenda King'le yeni tanıştım. Ramona Hinze'yi almak için Hodgekiss'e geldi."

Yvonne durakladı. "Öyle mi? Onunla hangi şehirde buluşacağınızı sanıyordum?"

"North Platte. Hastanede."

Yvonne'un yine dikkati dağılmış gibiydi. Açıkçası, bir huzurevini yönetmek için birden fazla işi bir arada yürütebilmeniz gerekiyordu ve ben Yvonne'un bu konudaki yeteneğini sorguladım. "Evet. Bu doğru. Ama sizin kasabanızda olduğunu söylemişsiniz? Ne kadar uzakta?"

Buraya birini göndermişlerse ve o hiç kontrol etmemişse, bu gevşek bir operasyon gibi görünüyordu. "Yüz milden fazla. Ramona'nın burada olduğunu biliyor muydu? Nerede kalıyordu?"

Yvonne tereddüt etti ve düşündüğünü tahmin ettim. "Brenda'ya Hodgekiss'ten bahsettiğimi hatırlamıyorum ama olmalıyım. Dün seninle konuştuktan sonra Brenda'yı aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Orada telefonunun çekmediğini ya da benzin alırken telefonunu arabada unuttuğunu düşündüm. Her neyse, bir mesaj bıraktım. Onu geri arayacaktım ama burada işler çığırından çıktı.

ve..." Durdu ve içini çekti. "Burada işler çığırından çıktı. Brenda'nın gidişiyile personel sayımız azaldı."

Verde Mesa'ya bakabilirim. Ramona'yı Newt ve Earl'ün ona göz kulak olabileceği yakınlardaki bir tesise götürmeyi her zamankinden daha fazla düşündüm. "Brenda şu anda burada ve Ramona'yı almak istiyor." Yvonne'un tarafında bir kapı çarparak kapandı ve arka plandan sesler duyuldu. " değil. Brenda fazlasıyla yetenekli. O bir süredir

ve Rami'yi iyi tanıyor."

Yine o lakap. Kim Matthews komşusunun da ona Rami dediğini söyledi. Ramona'ya yakışmadığını düşünüyordum ama bu bana bağlı değildi. "Ramona'ya dinlenmesi için Kuzey Platte'de biraz kalmasını tavsiye edebilirim. Çok fazla heyecan yaşadı."

Yvonne'un sesi dikkati dağılmış gibiydi, sanki cümleyi düşünmeden kurmuştu. "İlginiz ve alakanız için teşekkür ederim."

Bu beni tatmin etmedi. "Brenda ile konuşmak ister misin?"

Arka plandaki sesler daha da yükseldi. "Bana bir iyilik yapar mısın? Brenda Ramona'yı gördükten sonra bana haber versin, o da bir değerlendirme yapsın. Brenda yol boyunca bir ya da iki gece kalmaları gerektiğini düşünürse, o zaman bu çağırıyor yaparız."

Yvonne Cartwright'ın Ramona'yı umursadığını anlamak için tekrar denedim. "Üstü açık bir Mustang kullanıyor. Ona *Thelma ve Louise*'i hatırlattığı için eğleniyor gibi görünüyor."

Yvonne boğazını temizledi. "Evet. Şey. Yeni bir aktivite direktörümüz vardı. Üniversiteden yeni mezun olmuş genç bir kadın. İş olarak sinema gecelerini devraldı. Sakinlerden öneri istedi ve sanırım o kadar gençti ki hiç izlememişti ve nasıl bittiğini bilmiyordu. Ya da konusunu. Bu yüzden *Thelma ve Louise*'i sakinlere gösterdi."

Tecavüzü konu alan ve iki kadının ıssız bir kanyona yelken açmasıyla biten bir film yerine romantik komedi ya da animasyon filminin daha iyi bir seçim olacağını düşünüyorum.

Yvonne'un sesi sinirli geliyordu. "Bazı sakinleri tetikledi. Ramona'nın onlardan biri olduğunu bilmiyordum. Oldukça sert birine benziyor." Eğlenmeyen bir *kahkaha* attı. "Söylemeye gerek yok, o aktivite direktörü artık bizimle değil."

Ramona'nın iyiliği konusunda bu kadar rahat davranmaları hoşuma gitmedi. Ama onu daha iyi tanıyorlardı. Belki de onu bir an önce eve götürmek en iyisi olacaktı.

Brenda'nın masasına döndüm. Suyunu bitirmişti ve yola koyulmak için sabırsızlanıyor gibiydi. "Her şey mi?"

"Kimliğinizi kontrol etmem gerek. Sonra Ramona'yı alırsınız."

Kara gözleri beni delip geçti. "Çantamı arabada bıraktım. Ehliyetim orada."

Kabinden yavaşça çıktım. "Hadi gidip alalım."

Öne doğru eğildi, kaslı bir kolunu masanın üzerine koydu ve arkasına uzandı. Elinin bir hareketiyle, ucundan lamine bir kart sarkan bir kordon çıkardı. "Bu olur mu?"

Rozeti aldım. Verde Mesa'dan üzerinde *Brenda King* yazan resmi bir kimlik. Yvonne Cartwright ona güvenmiş. Kontrol etti. Twyla ve ben biraz huzursuz hissettik diye, bu bir şey ifade etmiyordu. Kim Matthews'un "iğrenç tüyler" terimi aklımdan geçti.

Telefonum çaldı. Bu Pavlovvari mide kasılması sağlığım için iyi olamazdı. Bir an gözlerimi kapattıktan sonra -annem buna bir saniyelik meditasyon derdi- cevap verdim. "Şerif."

"Ben Sherwood Temple. Bugün sizden herhangi bir durum raporu ve sizi burada görmediğim için merak ettim, acaba davayı tamamladınız mı ve heykeli derhal bize iade edecek misiniz?" *Hemen mi? Cidden mi?* Kendini beğenmiş, kibirli, gözünün içine baka baka konuşan bir ton.

İplere yumruk yemiş ve daha fazlası için geri sıçrayan bir boksör gibi hissediyordum. "Öğleden sonra geri döneceğim."

Durakladı. "Yani hayır, hiçbir ilerleme kaydedemediniz."

"Sana sonra döneceğim." Gözüne parmağımı değil de telefonumdaki bir tuşu soktuğum için üzgün bir şekilde onu yumrukladım.

"Tamam. Adliyede. Seninle gelebilirim." Aracını kontrol etmekten zarar gelmez.

Brenda kaslı kalçaları boyunca uzanan siyah bir kot pantolon giymişti. Kolsuz siyah bir tişört ve siyah yürüyüş botları, sağlık uzmanından çok motorcu bir haydut gibi görünen kıyafeti tamamlıyordu. Görünürde dövmesi olmamasına rağmen, kıyafeti ve tavırları bunu belli ediyordu

sanki onun tarafından bir dikkatsizlik gibi. Sert, temkinli ve sokak zekası ondan sızıyordu. Onunla ilgili hiçbir şey bende arkama yaslanıp birkaç kahkaha atma isteği uyandırmadı.

Otoyolun kenarına park edilmiş eski gri bir Taurus'a doğru ilerledik. Brenda'yı bloğun etrafından dolaştırıp adliyeye yönlendirdim. O arabayı çekerken ben de torpido açtım.

"Hey." Sesi sanki beni yere sermek ister gibiydi. "Ne yapıyorsun?"

Yumruk atma ihtimaline karşı kolumu kaldırdım. "Kayıtlara bakıyorum."

Arkasına yaslandı. "Neyin var senin? Sana kimliğini gösterdim. Yvonne ile kontrol ettin. Ben yasalım. Sadece bana Mona'yı ver ve ben de yoluma gideyim."

Mona. Rami değil. İsmi bile sürekli değişiyorsa Ramona'nın kafasının bu kadar karışık olmasına şaşmamalı. Tam adını kullanma konusundaki ısrarını şimdi anlıyordum. Ruhsat, araba el kitabının üstünde duruyordu. 2008 model Ford, sahibi olarak Verde Mesa Bakım Tesisi, Tucson, Arizona'yı gösteriyordu. "Tamam, her şey yolunda görünüyor. Doğrulama yapmadan bir hastayı teslim etmemek için dikkatli davrandığım için memnun olmalısınız."

Öfkeli bir nefes verdi. "Pekâlâ. Hadi gidelim."

Brenda'yı da peşime takarak ofisime yöneldim ve kapının kapalı olduğunu görünce şaşırdım. O küçük alanda klostrofobik olabilirdi. Kapı tokmağına uzandım ama dönmedi. Alarm içime bir enayi yumruğu şiddetiyle çarptı. Anahtarları almak için cebime uzandım ve saniyeler içinde kapıyı açtım.

Karışık bir hırıltı dikkatimi hücreye yöneltti. Kapı ardına kadar açıldı. Ramona gitmişti. Ama May Keller, ipe bağlanmış bir buzağı gibi karyolanın üzerinde kıvrılmış, ağzında bir bandana ve başının arkasında düğümlenmişti.

Hamsi ve ayak parmağı reçeli. May Keller Ramona'dan daha sağlam olduğu ve felç ya da kalp krizi geçirmediği için kendimi şanslı hissetmeliydim. Ama yüzündeki öfke birçok kırıksıklığı maskeleyemeye ve gözleriyle hançer vurmaya unutturmaya yetiyordu. May torpido fırlatmaya hazır görünüyordu.

Johnson'lara savaş ilan ederken ben de May'in yanındaydım. Kanıma asit karıştı ve Newt ve Johnsons'ı bulduğumda

Earl, ben de onları domuz bağıyla bağlamak istiyordum. Öfkeme yetecek kadar küfür yoktu. Bir anda bandanayı çıkardım, bileklerindeki yıpranmış ip parçasına başlarken May nefes nefese kalmıştı.

Sanki ona yardım etmeye değil de canını yakmaya çalışıyormuşum gibi kıpırdandı. "O çocuklar. Her taraflarını döveceğim. Sonra onları ayak bileklerinden asacağım, böylece o kızın kafasına tokadı izleyebilecekler."

Brenda hücrenin kapısında tepemizde belirdi. "Ne oluyor lan? Mona nerede?"

May Keller Brenda'ya ters ters baktı. "Sen de kimsin?"

Düğünleri çözmeyi başardım. Newt ve Earl, May'i sürekli olarak orada tutma niyetiyle bağlamamışlardı. "Tucson'dan geliyor. Ramona'yı eve götürecektir."

May doğruldu ve bileklerini ovuşturdu. "Çok geç kaldın." Ayağa fırladı ve hemen karyolaya geri düştü. "Ayaklarımda lanet olası karıncalanmalar ve iğneler var. O herifleri öldürecek."

Brenda etrafında döndü ve duvara büyük bir tokat attı. Neyse ki birinin kafası değildi. Psikiyatrik hastalarla çalışan birinin daha sakin bir havası olacağını düşünmüştüm. "Birinin Mona'yı kaçırmasına izin mi verdin? Onları bulmak zorundayız."

Fazla uzağa gidemezler. May'e seslendim. "Ya Tree Horn'a geri döndülerse?"

May'in elleri titriyordu ve sigara içmek için geç kaldığını düşündüm. "O mankafalar için bunu yapmazdım. Ama sana söylüyorum, o kız o kadar da iyi görünmüyordu. O ahmakların bile onu fazla sürükleyeceğini sanmıyorum."

Brenda'nın yumrukları sıkılmıştı ve çenesi demir gibi görünüyordu. "Eğer Mona'ya bir şey olursa, bunun sonuçları olacaktır."

Tehdidi samimi görünüyordu ama beni en çok endişelendiren bu değildi. Ya Ramona kontrolünü kaybedip şiddete başvurursa? "İyi görünmediğini söylerken fiziksel mi yoksa ruhsal durumdan mı bahsediyorsun?"

May elini gömleğinin cebine attı ve sigara paketini çıkardı, ayakta durmak için kendini zorlamaya başlamıştı bile. "Sağlam yapılı değil. İpek bir hercai menekşe gibi. Çok yorgun görünüyordu."

Brenda üzerimizde yükseliyordu. O güçlü kolunun iyi bir darbesi bizi sivrisinekler gibi ezebilirdi, ki sabrı olmadığı için bu da bir olasılık gibi görünüyordu. "Neredeler?"

Brenda'nın derisinin altında akan hayal kırıklığı akımı beni gerdiyse de May'i hiç etkilememiş gibi görünüyordu. May ayaklarındaki karıncalanmayı kontrol altına alarak hücre kapısına doğru yürüdü ve Brenda'ya dirsek attı. "Birkaç fikrim var ve burada durup bunları tartışmayacağım." May ağzına bir sigara sıkıştırdı.

Brenda'nın ağır bot sesleri, May'in kovboy çizmelerinin ön kapıya doğru çıkardığı sesleri takip etti.

Johnson kardeşlerin saklandığı delikleri kontrol etmek için tepelerde koşturmak, Brenda King ve Ramona Hinze'yi birleştirmenin en etkili yolu gibi görünmüyordu.

Bir hareket planı yapmak için sandalyeme çökmeden önce telefonum çaldı.

Gözlerimi uzun uzun kırıştırdım ve Dahlia'nın rahatsız edici telefonlarından biri, babamın hayatına karışmam için ısrar eden kardeşlerimden biri ya da Sarah'evli erkek kardeşini üzerime salma bahanesi olmaması için hızlı ve sessiz bir dua ettim. "Şerif."

"May Keller'a yaptıklarımızdan dolayı gerçekten çok üzgünüz."

Johnson'lardan biri olmalı. Bir tahminde . "Newt?" İçime bir sürü duygu balyoz gibi indi. Kızgın, rahatlamış, endişeli, yine kızgın. "Neredesin?"

Sesinde panik havası vardı. "Doğru şeyi yaptığımızı sanıyorduk. Ramona hapse atılacak bir suçlu değil."

"Haklısın. Ama yardıma ihtiyacı var ve ben de ona yardım etmek istiyorum." Yavaş ve sakin bir şekilde konuşmaya devam ettim.

Sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu. "Buraya gelmelisin Katie. Ramona'nın başı dertte ve ne yapacağımızı bilmiyoruz."

"? Tedirgin mi? Ondan uzaklaşabilir misin?"

Sesi titriyordu. "Onu eve getirdik çünkü dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ama sanırım tedirgin, yani ediyor mu demek istiyorsunuz. Ona nasıl yardım edeceğimizi bilmiyoruz."

Çoktan ofisimden çıkmış ve kapıya doğru koşmaya başlamıştım. ", geliyorum."

"Acele et. Doğru davranmıyor."

May'e ya da Brenda'ya haber vermemiştim ve May'in nikotin molasına daha fazla dalacağını ve en iyi ihtimalle her ikisinin de konuşuyor olacağını ve benim gittiğimi duymayacaklarını umuyordum.

Demiryolu raylarını geçip kuzeye doğru ilerlerken dikiz aynamda May'in mavi pikabını gördüğümde böyle bir şansım yoktu. Yanındaki uzun boylu kişi Brenda olmalıydı. Sanırım hepimiz Johnson'ların evine gidiyorduk.

Rüzgâr daha fazla bulutu tepelerine yığmaya devam ediyordu ama bulutlar nemlerini bırakmaya isteksiz görünüyordu. Düzenli bir yağmur insanı, hayvanı ve rahatlatırdı. Ama şiddetli bir fırtına her zaman bela demekti.

Otoyolda hızla ilerleyip çakıllı yola döndüğümde May peşimden ayrılmadı, sadece patika yola girdiğimde ve toz çok yoğunlaştığında geri çekildi. Benden sadece birkaç saniye sonra Mustang'in yanında fren yaptılar ve ben verandanın basamaklarını tırmanırken bana yetişmek için koşmaya başladılar.

Ön kapıda dönüp elimi ve May göğsünü elime bastırdı. Elindeki küçük tüfeği işaret ettim. "Hayır. Onu aldığın yere geri koy."

Silahı güverteye doğrultmuştu ama hazırды. Saçma ya da havalı tüfeğe benziyordu, ölümcül değildi ama ihtiyacımız olan bir şey değildi. "Bu kötü bir fikir. Herkes bu kızın zararsız olduğunu düşünüyor ama ben daha iyi biliyorum."

May başka bir şey söyleyemeden elimi uzattım ve silahı onun elinden aldım. "Seninle dalga geçmiyorum."

May'in ağız açık kaldı. "böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Ama beni silahsızlandırdığınız için pişman olabilirsiniz."

Brenda King silahla çok ilgileniyor gibiydi. Onu ön kapının yanına koydum. "Siz ikiniz burada kalın. İçeri girebileceğiniz zaman haber veririm."

Cevap vermediler ve her ikisinin de bana verdiği kavgacı ifade, bu kadar farklı iki yüzden gelen dikkat çekici derecede benzer görünüyordu.

Kapıyı açtığımda gıcırdadı. "Newt? Earl?" Dünkü neşeli manzaradan sonra giriş ve oturma odası karanlık görünüyordu.

Yukarıdan gümbürtüler geldi ve merdivenlerden ikişer ikişer indiler. Sonra çoraplı ayaklar - sadece biraz kirli - sonra kot pantolon, gömlek ve nihayet Newt göründü. Sessiz bir sesle konuşuyordu ama gözlerinde vahşi bir parıltı vardı. "O burada."

Koşarak geldi, ben de peşinden koştum. Hafif ama acil seslerin peşinden en yakın yatak odasına girdim. Parlak, vernikli bir kaplamaya sahip eski bir orta yüzyıl preslenmiş ahşap yatak odası takımı görmek beni şaşırtmadı. Çift kişilik yatağın düz bir başlığı ve buna uygun bir ayaklığı vardı. Bir duvar boyunca uzanan şifonyere bir ayna iliştirilmişti ve üstünde uzun, fırfırlı bir örtü vardı.

Ramona yatağa uzanmış, kır elbisesi nane rengi şönil yatak örtüsüne karışmıştı. Earl ve Newt onun iki yanına tünemişlerdi. Earl ona doğru eğildi ve yatıştırıcı bir sesle konuştu. "Bak, şerif şimdi burada. Katie Fox'u hatırlıyor musun? O iyi biridir."

Ramona'nın yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Ela gözlerinde korku parlıyordu ve başını bana doğru salladı. "Hatırlamıyorum." Sesi titriyordu. "Özür dilerim. Hatırlamıyorum."

Earl onun elini okşadı ve Newt sözü devraldı. "Sorun değil. Hepimiz bir şeyleri unuturuz. Endişelenme."

Keskin bir nefes aldı ve gözlerini Newt'e dikti. "Seni tanımıyorum." Sonra Earl'e bakmak için başını çevirdi. "Ben de seni tanımıyorum. Burada ne işim var benim? Eve gitmek istiyorum."

Bufalo izdihamı gibi ses çıkaran ani bir patlama merdivenlerden yukarı fırladı. Yatak odasına odaklandığımız için hiçbirimiz kıpırdamadık.

Kapı.

Brenda King hışımla içeri girdi. Siyah giysileri, koyu teni ve vahşî saçlarıyla kapıda bir ayıya benziyordu. Yüzünü şiddetli bir kararlılık kasırgası aydınlatıyordu ve Ramona'yı iki adamdan koparıp dışarı çıkarmaya hazır görünüyordu.

Ramona bir çığlık attı. "Bu !"

Brenda yatağa doğru koştı ve Earl'ü yoldan çekti. Ramona'ya doğru eğildi. "Bu doğru. Ben Brenda'yım. Senin için geldim. Her zaman söylediğim gibi."

Kapı aralığından May'in merdivenleri yumrukladığını duyduk. "Oraya çıktığımda birkaç kafayı birbirine vuracağım. Siz iki ahmak beni domuz bağıyla bağlayıp ölüme terk ederek paçayı sıyracağınızı sanmayın sakın." Abartmıyorum.

Ramona yatakta kıpırdandı ve inledi.

May hırıltılı bir şekilde yatak odasına girdi. Hepimizden daha iyi çalışabilirdi ama bunu koşarak yapmak zorunda kalırsa yapamazdı. "Burada neler oluyor böyle?"

Ramona Brenda'ya hayretle göz kırptı. "Seni tanıyorum. Hatırlıyorum. Geceyi ve rüzgârı." Bir rüzgâr camı sarsarken pencereye baktı. Yüzü endişe ve korkuyla gerilmiş, yuvarlak yanaklarını çekiştiriyordu. "Soğuktu. Yağmur yağıyordu. Kayboldum." Brenda'ya baktı ve gözlerindeki tanıma kıvılcımı yüzünü rahatlattı. "Rami."

Brenda'nın sert yüzü kırılmadı ve kısık sesiyle, "Doğru, sen Ramona'sın. Ben de Brenda. Biz arkadaşız. Verde Mesa'dan."

Newt Ramona'nın elini okşadı. "Senin için buradayız, tatlım. Kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Aile."

Brenda'nın ona bakışı öldürücüydü, sonra doğrudan Ramona'ya konuştu ve ona büyüleyici bir bakış attı.

Hipnozcu. "Seni eve götürmeye geldim. Eve gitmek istiyorsun, değil mi? Hatırlıyor musun, ev hakkında konuşmuştuk?"

May, Earl ve Brenda'nın Ramona'nın yanına doluştuğu yatağı iterek geçti. "Burada bir parti verecekseniz, içeri biraz hava girmesine izin vermelisiniz. Çok fazla insan burayı kokutuyor." Eski ahşap pencere çerçevesini kırarak yukarı kaldırdı ve nemli bir vaatle gelen yaz parfümünü içeri aldı.

Ramona dikkatle Brenda'ya baktı. "Evet. Hatırlıyorum. Sana ev hakkında her şeyi anlatmıştım. Sen de bana evini anlatmıştın." Yüzü aydınlandı ve solgunluğu düzeldi. "Bak. Sen buradasın." Elini Newt'in çekti ve Brenda'yı tuttu. "Biz arkadaşız. Aynınız. Kötü kocalarımız vardı ve şimdi öldüler."

Newt ve Earl nefeslerini içlerine çektiler. Earl, "Bunun senin hatan olmadığını biliyoruz," dedi.

"Sorun yok tatlım," dedi Newt.

Brenda'nın gülümsemesi sert görünüyordu. "Bu doğru. Beni tanıyorsun. Sana her zaman yardım ettim."

Earl, Brenda ve Ramona'nın arasına eğildi. Ramona'yla nazikçe konuşmadan önce Brenda'ya endişeli bir bakış attı. "Bence burada kalıp biraz dinlenmen senin için iyi bir fikir olur. Gitmeden önce gücünü geri kazanabilirsin."

Newt'in dikkati Earl'den Brenda'ya, Ramona'ya kaydı ve sonunda bana geldi. Tiz bir sesle bana yalvardı. "Bu yabancının Ramona'mızı alıp götürmesine izin vermeyeceksin. Kendini daha iyi hissedene kadar olmaz."

Brenda'nın sert sesi Newt'i tokatladı. "Şu anda onun için en iyi şey benim. Senin yarım yamalak cahil bakımın onu neredeyse mahvediyordu. Geri çekilmen gerek."

Ramona ellerini geri çekti ve kulaklarını kapattı. Gözlerini sıkarak kapattı. "yok. Kavgaya dayanamam."

Earl denedi ama ince vücudu Brenda'yı Ramona'dan uzak tutamadı. "Tamam. Kavgaya etmeyeceğiz. Kavgaya yok. Anladın mı?"

Ramona kısıp gözlerle baktı ve ellerini yavaşça bıraktı. "Eve gitmek istiyorum. Lütfen. Beni eve götür."

Brenda bize muzaffer bir baş selamı verdi. "Tamam. Hadi gidelim." Brenda doğruldu ve elini Ramona'ya uzattı.

Ramona Brenda'ya tatlı tatlı gülümsedi ve Brenda'nın onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Elbisesini düzeltti. "Yolculuk." Üzerindeki ağır yükü atmış gibiydi. "Öyle dememiş miydin? Ve şimdi gidiyoruz. Eve. Arabada, Thelma ve Louise gibi."

Brenda'nın sert dış görünüşü son zamanlarda gördüğüm ilk gerçek gülümsemeye dönüştü. "Bu doğru. İkimiz bir maceradayız, Thelma ve Louise gibi."

Thelma ve Louise'in destansı bir dostluğu vardı, elbette. Ama Bill ve Ted de kankaydı ve bana sorarsanız onların daha mükemmel maceraları vardı. Aslında, dostluk filmlerine göre Thelma ve Louise kasvetliydi.

El ele kapıdan çıktılar ve merdivenlerden indiler. Newt ve Earl şaşkın şaşkın baktıktan sonra takip etmeye başladılar.

May merdivenlerin başında durdu ve bağırdı: "Yaptıklarınızı unuttuğumu sanmayın çocuklar. Bir hesaplaşma olacak. Buna emin olun."

Brenda paravan kapıyı açtığında çocuklar merdivenleri yarılamlışlardı.

Earl bağırdı, "Bekle."

Brenda'ya bakmakta olan Ramona yavaşça döndü ve Earl'e meraklı bir bakış attı.

Earl son basamaktan atladı ve çoraplı ayaklarıyla onun önüne indi. "Eşyalarını almak istemiyor musun?"

Brenda sabırsız bir şekilde elini havada salladı. "Bunların hiçbirine ihtiyacı yok. İster alın ister atın. Biz yola çıkıyoruz."

May ve ben bakışlarımızı değiştirdik. "Bu hiç mantıklı değil," dedi May.

Hepimiz ön verandaya boşalırken ben de Brenda ve Ramona'nın peşinden gittim. Güneş yenilgisini ilan etmiş, kara bulutlar hâkimiyetini kurmuştu. Rüzgâr serinletiyordu. Onlara ulaştım ve konuştum. "Gitmeden önce Yvonne Cartwright'ı aramak istiyorum."

Brenda Ramona'nın elini tuttu ve bana kaşlarını çattı. "Neden? Sana belgeleri gösterdim. Onunla zaten konuştun ve onu almaya yetkili olduğumdan emin oldun."

İğrenç tüyler. Onlara güvenmem gerekiyordu. "Ramona'nın seyahat edebileceği konusunda şüphelerim var."

Sanki Brenda beni çiğneyip kakasını istiyormuş gibi hissediyordum. "Yvonne onu değerlendirmek için burada değil. Profesyonel görüşüme göre, Mona'yı Tucson'a ne kadar çabuk götürürsem o kadar iyi."

Ramona'nın gözleri belirgin bir kazandı ve elini Brenda'nın elinden çekti. "Ramona. Benim adım Ramona. Ben tam bir insanım. Yarım değil."

Brenda'nın yanıtı hızlı ve sertti, pek sıcak değildi. "Adını biliyorum kızım. Bana bak. Hatırladın mı? Biz bir takımız, değil mi? Sen ve ben."

Psikoloji lisans eğitimim beni terapi uzmanı yapmadı ya da gerçekliğe karşı kırılğan bir tutumu olan biriyle başa çıkmamı sağlamadı. Bazılarının akıl hastalığının içinde yaşadığını iddia edebileceği annemle birlikte büyümek bile beni kafası karışık bir insana karşı kullanılacak doğru yöntemleri bilecek kadar nitelikli yapmadı. Belki de Verde Mesa'daki doktorlar ve personel Ramona'yı nasıl yatıştıracaklarını ve işbirliği sağlayacaklarını bilecek kadar uzun süredir tedavi ediyorlardı. Ve belki de bu yumuşak ve tatlı değil, sert bir el gerektiriyordu.

Earl, Newt ve May verandada arkamda toplandılar.

Ramona çenesini onlara doğru eğdi ve sahte bir öfkeyle kaşlarını çattı. "Çoraplı ayaklarınızla dışarı çıkmıyorsunuz, değil mi? Kirleri temizlemek için bir galon çamaşır suyu gerekir."

Brenda Ramona'yı çekiştirdi ve duymadığım bir şeyler mırıldandı.

Ramona Brenda'nın yüzüne baktı. Tekrar rahatladı. "Bir takım. Hatırlıyorum. Thelma ve Louise."

Brenda Ramona'yı verandanın merdivenlerinden aşağıya doğru itti. "Bu doğru. Birbirimize göz kulak oluruz."

Ramona'nın kıkırdaması kız gibi ve kaygısızdı. "Ben senin arkadayım, sen de benim arkadasın. Çünkü biz birlikte olmak için yaratılmışız."

May beni itti. "Bu kulağa saçma sapan bir hokey gibi geliyor. Bu işte bir terslik var."

Newt bileğimi çekiştirdi. "Ramona'mızı elinden almasına izin veremezsin."

Earl omzumu dürttü. "Ramona iyi görünmüyor ve o kadın ona iyi davranmıyor."

Brenda Ramona'yı uzun adımlarla Mustang'e doğru götürüyor, hangi araca bineceği konusunda hiç tereddüt etmiyordu. Acelesi var gibiydi.

Ramona'yı içeri almak için.

Ramona verandada duran bize baktı. Yüzü bulutlandı ve Brenda'ya döndü, başını yukarı kaldırdı ve sanki yeni bir dilde bir kitap okumaya çalışır gibi onu inceledi.

Bu Tucson'daki bir kardan adam kadar doğruydı. Verandanın merdivenlerinden inmeye başladım. "Brenda."

Siyah saç telaşıyla Brenda yolcu kapısını açtı ve Ramona'yı içeri itti.

Brenda kapıyı bana doğru savururken ileri atıldım ve Mustang'in kapısıyla yolcu koltuğu arasındaki boşluğa girdim. Kenarı beni kalçamdan yakaladı. Hazırlıklı olmama rağmen, ete ve kemiğe çarpan ağır çelik kalçalarım, kollarım ve bacaklarım aşıya doğru seken bir acı dalgası gönderdi.

Aile dışındakilerle kırılmaz bir sadakati olan ama kendi aramızda daha çok sırtlan gibi olan bir kardeşler sürüsüyle büyüdüm. Zayıflık sezdiklerinde saldırırlardı ve ben bağırarak istediğimde bile suratımı asmamayı öğrenmiştim. Brenda'ya ters ters baktım.

Koyu renk gözlerinde, akıl sağlığı sorunları olan insanlarla ilgilenen biri için uygun olmadığını düşündüğüm bir şaşkınlık ve kurnazlık vardı. "Yvonne'u mu aramak istiyorsun? Tamam. Ama uzun bir yolumuz var, o yüzden başlayacağız."

Earl ve Newt arkamdan itiraz ettiler ama ben onlara odaklanmıyordum.

Ramona arabanın içinden zayıf bir kedi yavrusu gibi mızızlandı. "Acıktım. Öğle yemeği yemedim."

Bu, yolculuklarını ertelemek için iyi bir fırsat gibi görünüyordu. "İyi fikir. Long Branch'a gidelim, sen bir sandviç kaparken ben de Yvonne'la konuşayım."

Brenda ölü gözlerle ve biraz da ukala bir sırıtışla, "Elbette," dedi ve sürücü tarafına doğru ilerlemeye başladı.

"Neden sen ve Mona benimle gelmiyorsunuz?" Bunun bir öneriden daha fazlası gibi görüldüğünden emin oldum. "Çocuklardan biri arabayı sürecek

Mustang, diğeri de eve gitmek için kendi arabasını getirebilir."

May kamyonetine doğru yürüdü. "Seninle orada buluşuruz. Bu hoo-ha'yı kaçırmayacağım."

Herkes kendine tahsis edilen araçlara ve tozlu yolda bir kervan halinde yola çıktık.

Brenda durmadan sorduğum küçük sohbetlere katılmayı reddetti. "Tucson'ı seviyor musun?" gibi anlamsız sorularıma tek heceli cevaplar homurdandı. "Ne zamandır oradasın?" "Sağlık sektörüne girmene ne sebep oldu?"

Vazgeçtim ve sessizlik içinde yolumuza devam ettik; bu sessizlik ancak ben istemeden de olsa sinirli bir homurtu çıkardığımda bozuldu.

Dahlia'nın pırlıl pırlıl yeni Ford F-250'si Long Branch'ın karşısındaki otoyolda park halindeydi, Ted'in iki yaşındaki çocuğu ve biraz daha az parlak Ford F-250'si de arkasında duruyordu. Dahlia her iki yılda bir yeni bir pikap alır ve eskisini Ted'e devrederdi. Bu, ben Ted'le evlenmeden önce de sürdürdükleri bir gelenektir.

Brenda patlamam karşısında bana yan gözle baktı, ancak kendisine yönelik olmadığına daha fazla merak göstermedi.

Ana caddeye park ettim ve Earl Mustang'le yanımdaki yeri aldı. Bir geçit töreni gibi, sırayı turkuaz Monte Carlo'suyla Newt'le birlikte May aldı. Rüzgârın yüzümüze toz ve çakıl püskürttüğü, soğğun da en az toprak kadar ısırdığı çatlak kaldırımında ilerledik. Fırtına geçer geçmez güneşin açmasıyla geçici olsa da, şu anda Haziran'dan çok kış gibi hissediyorduk. Bulutlar yaklaşmış, önümüzdeki bir saat içinde şiddetli yağmur tehdidinde bulunuyordu.

Önce ben girdim ve diğer herkes için bar tarafındaki kapıyı açık tuttum. Restoranda sadece dört kişilik masalar vardı ama barda masaları çekip birlikte oturabiliyorduk. Grubu takip etmeden önce restoranın içinde Dahlia ve iki kız kardeşi Rose ve Violet ile oturan Ted, Roxy ve küçük Beau'ya baktım. Beau'nun yüzüne çikolata şurubu ve dondurma bulaşmıştı ve erimiş dondurmaya bir kaşık sokmuştu. Sırtları bana dönük olan büyük teyzelerin karşısına oturdu. Dahlia kabinin sonundaki bir sandalyeye oturdu, Roxy ve Ted de bana dönük olarak birbirlerine sokuldular. Beau beni görünce ciyakladı. "Kay-Kay-Kay!"

Dahlia dönüp arkasına baktı, dehşete kapılmış bir ifade kusursuz yüzünü kapladı.

-Biraz cafcaflı makyajlı bir yüz olsa da. Onun yerine New York kaldırımlarında satılabilecek kadar sahte bir gülümseme koydu.

Dahlia birkaç nedenden ötürü benden nefret ediyordu, en önemlisi de seçimlerde Ted'i yenmiş olmamdı. Ama bu tiksiniş ifade aşırı görünüyordu.

Roxy Ted'i itip kakıyor ve dışarı çıkabilmek için onu kıpırdatmaya çalışıyordu. Adam nihayet ayağa kalktığı anda, Roxy kabinden fırladı ve pembe, dekolteli ve son derece dar, üzerinde "Kovboy kızlar ağlamaz. Yeniden doldururlar."

Tişıörtünü okuduğumu gördü ve bunu giymesinin uygunluğu üzerine bir anlık bir bağlantı paylaştık. Roxy'nin oğlunu tehdit eden bir adamı ortadan vurduğunu görmüştüm. Tipik bir anne olmayabilirdi ama Beau'nun korunacağını biliyordum. Bu da annem için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Sessiz onaylama çok uzun sürdü ve kaçma şansımı mahvetti.

Roxy cam kapıyı iterek açtı ve sıkışık fuayede kollarını bana doladı.

Bu hayatta ya da daha önce hangi günahları işlediğimin bir önemi yoktu, Roxy'nin dizginlenemez sevgisi hak etmediğim bir cehennemdi.

"Aman Tanrım! Garrett olayından beri seni görmedim. Bana her şeyi anlatmalısın."

Sandhills'de dedikodunun hızlı ve ölümcül ilerleyişine lanet olsun. Tony'nin dikiş atıldığını kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Heath'in başını belaya sokmadan önce bunu kapatmalıydım. Aptal rolü oynayarak başladım. "Ne Garrett şeyi?"

Beni restorana doğru çekti. "O çok yakışıklı. Ve bence mükemmel bir çift oldunuz. Yani, o akıllı ve sen de akıllısın."

Çift mi? Yasadışı dikişlerle alakası yok. Bu kasaba beni delirtti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Sürüklemeyi bıraktı ve neyse ki ellerini üzerimden çekti. Bana komplocu bir dirsek dürtüsü vererek ağzını kapattı, kilitleme ve anahtarı atma pandomimi yaptı.

Fudgesicle'ın üzerindeki hardal aşkına. Açıklamaya bile çalışmamalıydım ama kendime engel olamadım. "Garrett Haney ile aramda hiçbir şey yok. O evli. Scottsdale'de yaşıyor." Bunu söyleyince sanki böyle bir şeyi düşünüyormuşum gibi oldu. "O bir pislik."

Kıkırdadı. "Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor." Shakespeare bilgini değildi.

Geri çekildim ve omzumun üzerinden bara doğru baktım. "Oraya gitmem gerek." Kimin orada olduğu ve neden orada olduğu hakkında ne kadar az konuşursam o kadar iyiydi. Ted'e sıradan bir el salladım, Violet ve Rose'a selam verdim.

Sesimden mümkün olduğunca dostça bir ifade çıkararak, "Dahlia" diye bitirdim.

Sadece başını yarım çevirdi, o da bana ince burnunu yandan göstermeye yetti ve neredeyse gülümsemek için en ufak bir çaba göstermedi.

Gitmeye hazırlanırken telefonum çaldı ve sıcak basmasının nasıl bir şey olacağına dair bir önsezi verdi. "Şerif."

"Hemen buraya gelmelisin." Telefonun diğer ucundaki kadının sesi acil gibiydi.

Zaten bükülmüş bir güne bir bükülme daha. "Kimsiniz? Tehlikede misin?"

"Tanrım, Kate, kimsenin kafama silah dayadığı yok. Ben Kasey Weber. Birisi kuzeydeki otlığımızda araba kullanıyor ve sanırım boğaları gütmeye çalışıyorlar."

Kasey ve Dwayne Weber son birkaç yıldır rodeo hayvanlarıyla ün kazanmış ve bazı başarılar elde etmişlerdi. İyi bir damızlık çok para kazandırabilirdi ve rekabet çok çetin geçebilirdi. Özellikle iyi bir soyun başına "kazaların" gelmesi duyulmamış bir şey değildi.

Bara açılan kapılara baktım. "Eğer görünmeden onları takip edebiliyorsan, öyle yap. Çatışmaya girmeyin."

"Dışarı çıkmıyor musun?"

Dahlia'yı inceledim ve bunun onun başka bir numarası olup olmadığını merak ettim. Eğer değilse, kontrol etmem . " geldiğince çabuk."

Dahlia telaşlı bir şekilde, "Aman Tanrım!" demeden önce gülümsemesini gizleyemedi. Ne oldu?"

Roxy şok edici bir açıklama bekliyormuş gibi elini göğsüne götürdü. Ted, Beau'nun erimiş fırlatmasını durdurmaya çalışıyordu. Violet ve Rose arkalarını dönmemişti.

Dahlia sıkıntısını abarttı. "Sence başka bir suç mu? Grand County kanunsuz Vahşi Batı gibi olmaya başladı."

Peynir aşkına.

Ted bize dikkat etmiyordu. Kıpır kıpır Beau'yu ve Twyla'nın metal dağıtıcılara sıkıştırdığı o değersiz peçetelerden bir avuç aldı. Beau sırtını kamburlaştırdı ve başını bir o yana bir bu yana savurdu. Ted'in bembeyaz gömleği mahvolmuştu, bu da beni gıdıklıyordu çünkü Ted'i çok kızdıracaktı.

Dahlia'nın yıllar boyunca yaptığı tüm manipölasyonlara rağmen, yeğenim Kaylen'in birinci sınıfta oynadığı ilk Şükran Günü oyununda bir hacıyı canlandırdığı ve tütü giymekte ısrar ettiği zamankinden daha iyi rol yapamazdı.

Öğleden sonra kahvesi içen insanlarla dolu sadece birkaç masa daha vardı. Ama izlediler ve yargılarını hissettim.

Dahlia sahnedeydi, sesi gür ve dramatikti. "Ted gitmeli."

Tamam. Oyun bitti. "Kendi olanlarla ilgileneceğim."

Kaypak gözler üzerime dikildi ve Dahlia alay etti. "Senin zaten uğraşman gereken bir durum yok mu? Bardaki adamların seni bekliyor."

Ted'in günü kurtarmasına izin veremezdim. "O burada ailesiyle birlikte. İzin günü."

Roxy'nin dikkati benden Dahlia'ya kaydı. "Oh, sorun değil. Şerifle evli olduğum biliyorum ki bazen iş önce gelmek zorunda. Ve tüm şeriflerin birlikte çalışması gerçekten çok önemli. Ted'in gidip olay yerini falan incelemesinde bir sorun yok. Burada ne yapman gerekiyorsa Kate, onu yapmalısın ve Ted'in arkada olduğundan emin olmalısın."

Korkutucu olan, Roxy'nin muhtemelen söylediği her şeye inanması ve Ted'in bana iyilik yapacağını düşünmesiydi. Belki de Dahlia'nın son seçimlerden önceki entrikalarını hatırlamıyordu. Bir çocuk o arasında kaldı. Tanrıya şükür herkes sağ salim çıktı.

ve üstüne üstlük seçimi kazandım. Ama Dahlia'nın müdahalesinin sonuçları oldu.

Ted'e genellikle sonunda başaracağına dair güvenilebilirdi, ancak kendisi için en avantajlı sonucu elde etmek umuduyla her zaman işi mümkün olduğunca ileri götürmek zorundaydı.

Weber'in yerine birkaç mil gidip olay yerine bakmak -ki bunun Dahlia'nın başka bir planı olduğundan emindim- ve kasabaya dönmek uzun sürmezdi. Onlar yemek yerken Ramona ve Brenda'ya göz kulak olması için May'i bırakabilirdim. Ama Newt ve Earl hapisanede olduğu gibi onu da alt edebilirlerse, Brenda saldırganlaşırsa May'in hiç şansı yoktu. Carly'yi arayabilirdim ama uzak bir otlakta değil de Bar J'nin merkezinde olsa bile kasabaya gelmesi çok zaman alırdı.

Dahlia'yı düşündüm ve başımı salladım. "Roxy haklı. Destek çağırmam gerekiyor ve Ted de en doğru seçim."

Dahlia kendini beğenmiş bir memnuniyetle burnunu kaldırdı.

Ted, Beau'yu temizlemeyi başaramamıştı. Elde ettiği tek , Ted'in sadece gömleğine değil, çenesine ve burnuna da yapışkan çikolata sürmüş çılgın atan bir çocuktü.

Roxy önce Ted'e ulaştı. Ellerini geri çekerek çocuğuyla birlikte ortalığı kirletmeye niyeti olmadığını açıkça gösterdi. Tabakların, gümüş takımların ve diğer malzemelerin istiflendiği tezgâha uzandım ve Twyla'nın masaları silmek için kullanılmış bir domates kutusu içinde tuttuğu temizlik bezini aldım.

"Geliyor," dedim. Ted kıvranan oğluyla boğuşurken ben de bir uçak sesi çıkardım ve Beau kıkırdayınca çikolatayı silerek Ted'in çenesine bir tokat attım.

Bana ne kadar çok vurmak istediğini anlatan bir bakışla geri çekildi. Daha fazla çikolatası olduğunu göstermek için burnumu işaret ettim. Burnumu ovuşturdu.

Roxy bana gülümsedi. "İşte senin bu yönünü seviyorum. Hiçbir şey seni . Bu yüzden bu kadar iyi bir çiftçisin."

Dahlia arkamdan yaklaştı. "Kate'in çözemediği bir dizi hırsızlık konusunda yardımınıza ihtiyacı var."

Ted'in kaşları çatıldı ve bana ciddi bir şekilde başını salladı. "Neye ihtiyacın var?"

"Çok zor olmayacak. Benim için bebek bakıcılığı yapman gerek."

Dahlia'ya sorgulayıcı bir bakış gönderdi. Planlarından haberi olduğundan şüpheliydim ama muhtemelen kızın hayal kırıklığının cızırtısını duymuştu.

Bara doğru beni takip etmesini işaret ettim. Fuayeden geçip karanlık odaya girdik. Hiçbir şey gündüz barı gibi kokmaz. Bayat bira, öğleden kalan yağ ve et suyunun tuzlu kokusu. Bir hafta önce, Newt ve Earl bu kapalı mekândayken, bir sürü tatsızlık kokusu alırdık. Teşekkürler, Ramona.

Beşi de önlerinde lamine edilmiş kâğıtlarla oturuyordu, bu da Twyla'nın menüleri dağıtmak için orada olduğunu ama siparişleri için geri dönmediğini gösteriyordu. Masaya yaklaştığımızda hepsi başını kaldırdı.

Brenda Ted'i ilgiyle değerlendirdi. Ne için, bilmiyordum.

Ramona mesafeli de olsa hoş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

May bize meydan okudu. Muhtemelen Brenda ve Ramona'yı Ana Cadde'deki yel değirmenine asmamızı istiyordu. Bu çalışan bir yel değirmeni değildi, sadece bir tür turistik atraksiyon olarak kaldırırma demirlemişti.

Newt ve Earl endişeli görünüyorlardı ama bunun ben ve Ted'le pek ilgisi olduğunu düşünmüyordum.

"Bir şeyi kontrol gerekiyor ve bir gideceğim." Brenda'ya hitap ettim. "Bu Chester County'den Şerif Conner. Ben dönene kadar seninle takılacak."

Brenda avucunu masanın üzerine bıraktı. "Bu çok saçma. Yola koyulmamız gerekiyor ve ben senin küçük oyunlarını beklemeyeceğim."

Ted'in omzuna bir tokat attım ve Brenda'yla konuştum. "Muhtemelen sen yemeğini bitirmeden dönmüş olurum."

Beklemeden arkamı döndüm ve kapıya yöneldim.

Şansa bakın ki Dahlia'nın süslü arabasının kapı koluna uzandığını gördüm. Yönümü değiştirdim ve ona doğru koşmaya başladım. "Dur bakalım," diye bağırdım.

Yavaşça döndü ve kollarını göğsünde kavuşturarak pikabına yaslandı. "Evet?"

Öfke, Yellowstone'daki bir kükürt çukuru gibi patladı ve fokurdadı. Ona ulaşmadan önce söze girdim. "Bütün bu çalınan şeylerin arkasında senin olduğunu biliyorum. Heykel, Doak'ların kaşıkları ve kılıcı. Dick Fleenor'un çitini kestin ve Mel'in atını otlağından çıkardın. Kasey'nin seni aradığına hiç şüphe yok."

Kaşlarını kibirli bir şekilde kaldırdı. "Yoksa buradaki küçük suçlarla başa çıkamıyor ve birini mi suçlamak istiyorsunuz?"

Parmağımı her noktasıyla göğsünü delmemek için kendimi zor tuttum. "Kötü niyetli yaramazlık gerçek bir suçtur. Küçük şikayetinizi tatmin etmek için beni vatandaşları korumaktan alıkoyuyorsunuz."

"mi diyorsun?"

"Seçimi adil ve dürüst bir şekilde kazandım. Ted kaybetti. Grand County bunun için daha iyi durumda." Normalde kapsamlı iddialarda bulunacak biri değilimdir ama çok kızmıştım ve kendimi tutamadım.

Hiç istifini bozmadı, bu da bende onu boğazlama isteği uyandırdı. "İlçe için kimin daha iyi olduğuna seçmenler karar verecek. Herhangi bir yasayı uygulayabilecek gibi görünmediğiniz için bunun pek bir yarışma olacağını ."

"Bu sözde suç çılgınlığının arkasında senin olduğunu kanıtlayacağım ve bu Ted'in kalan tüm güvenilirliğini yok edecek." Bu tehdidi destekleyecek kanıtı nasıl bulacaktım, midemi bulandıracak kadar aklımdan çıkmıştı.

Güldü. "Çalınan malları asla bulamayacaksınız. Onlar tarih oldu. Şerif olarak son yılınızın tadını çıkarın, tabii o kadar dayanabilerseniz. Yeniden seçilemeyeceksin."

O pikabın kapısını açıp kendini yukarı çekerken ben hiddetlendim. Motor kükredi ve o kendini beğenmiş sırtışıyla dikiz aynasından bana bakarak uzaklaştı.

"Onlar tarih oldu." demişti. İlginç bir kelime seçimi. Ve bir anıyı canlandıran bir kelime.

Arabaya bindikten sonra Yvonne Cartwright'ın numarasını çevirdim. Telefon dört kez çaldı ve sesli mesaja döndü. Bir mesaj bıraktım, sonra arabayı kenara çektim. Verde Mesa'nın ana numarasını aradım ve onu çevirdim.

Genç bir adama benzeyen bir ses cevap verdi, muhtemelen resepsiyon görevlisiydi. Yvonne'u sordum.

Sesi sarsılmış gibiydi. "Uh, um. Biliyorsun. Şu an iyi bir zaman değil."

Sert bir ses tonuyla, "Bu resmi bir iş. Onunla konuşmam gerekiyor."

"Şey, şu anda müsait değil. Numaranızı alıp sizi aramasını sağlayabilirim."

"Lütfen acil olduğunu ve mümkün olan en kısa sürede geri aramasını söyleyin."

"Yapacağım. Evet. Tabii ki."

Elbette dedi ama şüphelerim vardı. Yine de bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok gibi görünüyordu, bu yüzden ona numaramı verdim ve .

Weber'ler kasabadan sadece birkaç mil uzakta yaşıyorlardı. Modüler evleri, yeni direkli ahırları ve ağıl koleksiyonları Hodgekiss'in hemen doğusundaki otoyoldan görülebiliyordu. Kasey beni evinin önündeki toprak yolda, ahırdan birkaç metre ötede bekliyordu. Ona doğru hızla ilerledim, camımı indirdim ve üzerimize bir toz bulutu göndererek fren yaptım. Bulutlar öğleden sonra güneşinden geriye kalanları yutmuştu. Sadece nem tuttuklarını ve bu düşmanca hiddetin devam etmediğini umabilirdik.

Kasey'nin bacaklarından kalın sarı örgüsüne kadar her şeyi uzundu. Yüksek Cepler lakabını hak etmişti. Eğildi ve motorunun gürültüsünü bastırarak bağırdı. "Sanırım onları korkutmuş olabilirim. Tepeye doğru sürdüm ve beni görmüş olmalılar çünkü boğaların arkasından ayrılıp kuzeye doğru yöneldiler."

"Yukarıda bir kapı var mı?"

Dışarıda olmamasına rağmen gözlerini güneşe karşı siper etti ve o yöne baktı. "Evet ama tuhaf bir yerde. Nerede olduğunu bilmen gerek."

". Gidip edeceğiz."

Sanki benimle gelmek istemiyormuş gibi bir an durdu. Sonra Kasey arabanın etrafından dolanıp yolcu tarafına geçti. "Sen ahırın arkasından dolaş. Ben kapıyı açacağım."

Kapıyı kapatıp tekrar içeri girdikten sonra, bodur bir tepenin etrafındaki kumlu bir patikadan, tel kapısı sökülmiş ve yerde yatan bir meraya doğru ilerledik. Kasey, "Ben kasabada postaları alırken piçler buradan geçmiş olmalı. Kapıyı açık bırakmışlar. Boğaların dışarı çıkmamış olması bir mucize."

"Merada hiç boğa planladıklarını sanmıyorum," dedim.

Kasey bana dönmeden yan camdan dışarıyı izledi. "Bu kadar hızlı tepki vereceğini beklemiyordum."

"Şehirdeydim. Neden hemen buraya geleceğimi düşünmedin?"

Hâlâ bana bakmıyordu. "Yani, Roxy senin genellikle kardeşlerinden birinin ya da kız kardeşlerinin yanında gündelik işlerde çalıştığını söylüyor. Ve bugün Magnuson'da markalaşacaklarını duydum."

"İlçe işleri her şeyden önce gelir."

Kasey kocaman gözleri ve yaltaklanan ses tonuyla samimiyetini abartıyordu. "Şerifimiz olduğun için şanslıyız. Roxy, Ted'in çoğu zaman adliyede kaldığını ya da Bryant'ta devriye gezdiğini söylüyor. Ama seni küçümsediği falan yok." Kasey ve Roxy, en az Roxy'nin kendisi kadar saçma bir terim olan kankalığın tanıımıydı. Kasey'nin ses tonu sinsi bir hal aldı ve beni izledi. "Daha çok Ted'in biraz tembel olduğunu düşündüğü için şikayet ediyor gibiydi."

Bu Roxy'yi benim şampiyonum mu yaptı? Bu, ihtiyacım olmayan türden bir destektir. "Sabah serpintilerinden sonra yeni izler göremiyorum. Bu geldiklerine emin misin?"

Tekrar pencereye döndü ve saç örgüsü sırtından aşağıya doğru sallandı. "Bilmiyorum. Belki de kapıdan gelmişlerdir."

Telefonum çaldı ve 480 alan koduna baktım. Kardeşlerimden biri olmadığı için görmezden gelemezdim. Bir gözüm patikada, diğer gözüm tepelerde davetsiz misafiri ararken telefona bağırdım. "Şerif."

Bir saniyelik sessizliğin ardından bir adam, "Özür dilerim. Kötü bir zamanlama olmalı. Sarah bana numaranızı verdi."

Garrett Haney. Ne istiyordu ve Sarah neden benim numaramı vermişti? Her neyse, bunun için zamanım yoktu. "Seni sonra ararım."

"Elbette. Ama sadece dün için teşekkür etmek istedim. Tony'ye yardım ettiğin için."

Kasey ne dediğini bilmese de bir erkek sesi duyduğundan emindi. Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Meşgul olmamın nesini anlamamıştı? "Sorun değil. Aradığınız için teşekkürler."

Görünüşe göre, ani tavrım ona konuşmak istemediğimi belli etmemişti. "Belki sana Long Branch'ta bir biftek ısmarlayabilirim diye düşündüm."

Kasey düşündüğünden daha fazlasını duymuş olabilirdi, çünkü kaşları havaya kalktı ve dikkatle beni izledi.

Belki de kumlu patikada rastladığım boğa deliği tamamen tesadüf değildi.

Kasey koltuktan fırladı ve aşağı inerken başını kapı çerçevesine çarptı. "Ow!"

Garrett bunu duydu. "Özür dilerim. Gitmene izin vereceğim. Ama beni ara. En azından seni bir şeyler içmeye götüreyim."

İstediğim son şey Garrett'la bir buluşma planlamaktı. "Buna gerek yok. Şu anda yapacak çok işim var. Sen Scottsdale'e dönmeden önce zamanım olacak mı bilmiyorum."

"Ben-"

Tekrar başlamasına izin vermedim. "Tony'ye benden selam söyle." Telefonu kapattım ve konsola bıraktım.

"Kimdi o?" Kasey sordu. "Sesi nefis geliyordu."

Nefis mi? Bu sadece yemek için ve sadece üç yaşından küçük biriyle konuşurken kullanılması gereken bir kelimeydi. "Hiç kimse."

"Belki de. Ama o ilgileniyordu. Neden onunla çıkmayasın ki? Yani, başka yapıyorsun? Lezbiyen falan mısın?"

Tepeleri taradım. "Kapı nerede demiştin?"

"Çünkü Roxy, Ted'in ilişkiye başlamasının evde bir şey bulamaması olduğunu söyledi."

Ted evde bol miktarda alıyordu. "aracı gördün mü? Ne renk? Marka? Herhangi bir detay?"

Ama Kasey bu kanlı kemiği kemirmek istiyordu. "Tabii ki, tekrar birlikte olmaya başladıktan sonra, ikisinin de ruh eşi olduklarını fark ettiklerini söyledi."

Frene bastım ve Kasey alnını çarpmamak için ellerini ön panele vurdu. "Çiftlik hayvanlarınızla uğraşan birini bulmaya çalışıyoruz."

Arkasına yaslandı ve bakışları beni ne kadar mantıksız bulduğunu gösteriyordu. "Tamam. Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyorum."

Beni kapının gergin bir çit hattında bulunduğu yere yönlendirdi. Yol boyunca, umursamadan otlayan tek tek boğaların yanından geçtik.

"Bu merada kaç tane boğa var?" Ben sordum.

Sesi dalgın geliyordu. "Sekiz."

Kapalı olan kapıya geldik ve kapının önünde rölantide durdum. Yağmur lekeli kumda iz yok. "Sekiz tane saydım." "Huh," dedi. "Sanırım olabilirim."

Bir süre ona baktım. "Doğru." *Ya da Dahlia seni bu işe bulaştırdı. Belki de sana Creekside Golf Kulübü'nde takılman için rüşvet verdi, orada kaba hisselerine yatırımcı bulabilirdin. Sen arardın ve ben cevap vermezdim, sonra da Long Branch'ta konuşurdun.*

Kasey'nin ne çıkarı olduğunu bilmiyordum. Ama o ve Dwayne genellikle kanunları sevmezdi ve başkasının zararına küçük bir yaramazlık yapmaktan hoşlanıyor olabilirdi. Ben kükreyerek geri dönerken konuşmadık.

ve ahırın arka tarafındaki kapıyı açmasını bekledim. Arabayı sürdüm ve ona el salladım, onu evine bırakma zahmetine girmedim.

Tüm bu operasyon bir saatten fazla sürmedi ve Ramona'nın bu süre boyunca güvende olacağından oldukça emindim. Ama May, Newt ve Earl işin içindeyken her şey olabilirdi, bu yüzden de kasabaya dönmek için acele ettim.

Artık birkaç yağmur tanesi ön cama çarpıyordu. Telefonum çaldı, Yvonne Cartwright'a ait olması gereken 520 alan kodunu gösteriyordu. "Şerif."

"Kate Fox'la mı görüşüyorum?"

Numaramı aramıştı ve ben de cevap vermiştim; kim olduğunu düşündüğünden emin değilim. "Evet."

"Ben Yvonne Cartwright," demeden önce telefonun diğer ucunda bir telaş vardı. Size ulaşmaya çalışıyordum."

Kendi telefonunu aramış ve Verde Mesa'ya bir mesaj bırakmışım, bu yüzden şerifin Kate Fox olmasını sorgulaması aptalca görünüyordu. Yetkinliği konusunda bana daha fazla güven vermedi. Pazartesi günü yönetim kurulunu ya da bir gözetim kuruluşunu araştıracaktım. "Aradığına sevindim. I-"

"Bu çok korkunç." Ağzından kaçırdı ve ağlamaya başladı.

Vay be. Kötü haber. Biliyordum. Ama ne tür bir kötülük? Nefesim kesildi ve sanki telefonun görebilecekmişim gibi görüşümü daralttım. "Ne oldu?"

Ön cama düşen damlalar misket bombası gibi çarpıyor, doğal bir Rorschach testinde kullanılabilecek izler bırakıyordu. Siyah bulutlar yeşilimsi gri bir parıltıyla dönüyordu. Bu dolu yağdığını gösteriyor olabilir. Bunun için mevsim erken görünüyordu ama hava birkaç yıl önce tahmin edilebilir olmaktan çıkmıştı.

"Ah, canım." Ben çığlık atmak isteyene kadar burnunu çekti ve hüngür hüngür ağladı. Birkaç saniye sonra duraksayarak, "Özür dilerim. Sadece, bunu sindiremiyorum."

Bir psikiyatri hastanesinin yöneticisi olarak, duygularını daha fazla kontrol edebileceğini düşünürdüm. Ama Tilkiler'in çoğu duygularımızı bastırma sanatını öğrenmişti, bu yüzden onu yargılayamazdım. "Bayan Cartwright. Yvonne. Bana neler olduğunu anlatın."

Bir rüzgar kruvazörü sarstı.

Bir hıçkırık yakaladı ve tekrar burnunu çekti. "Evet. Evet. Brenda King. Ben Brenda King.

Bugün orada olduğunu söylemişsiniz."

Omurgama bir ürperti yayıldı. Bu şekilde nefret ediyordum. Brenda King'de bir terslik vardı ve tanıştığımda bunun kokusunu almıştım. "Evet. Şu anda burada. Ramona Hinze ile birlikte. Tucson'a dönmek için yola çıkmadan önce seninle konuşmamı bekliyorlar."

Biraz daha ağladı ve sonra burnunu sümküdü.

Sileceklerimi çalıştıracak kadar yağmur ön camıma çarptı; zihinsel durumumu analiz etmek için damlaları mürekkep lekesi olarak kullanmaya gerek yok. Oldukça çılgınca olduğunu söyleyebilirim.

Tüm bu süre boyunca fiber optiklerin arasından geçip yüzüne bağırarak istedim. "Ne oldu?"

Bir sonraki kısımda hıçkırık hıçkırık ağladı. "Neler olduğunu bilmiyorum. Ama Brenda King'in her neredeyse orada olması imkansız."

Bu midemi . "Grand County."

"Evet. Orada olamaz çünkü..." Yine kendini kaybetti.

Çünkü, , çünkü.... *Brenda King neden burada olamadı?*

"O öldü."

Bu haberle neredeyse bayılacaktım. Brenda King ölü değildi. Sert ve acımasızdı ve arkadaşlarımla Long Branch'ta oturuyordu.

Yvonne'a bir tur daha sakın sorular yöneltmem gerekti, ancak o kendini toparlayıp bana açıklama yapabildi.

"Cesedini buldular," uzun, titrek bir nefes, "bu sabah çöp konteynırının arkasında. Olayın bundan kısa bir süre önce gerçekleştiğini düşünüyorlar."

"Ama o..." Tekrar başladım.

Yvonne devam etti. "Boğularak öldürüldü. Arabası çalınmış. Elllerinde daha fazla bilgi yok ve cebinde kredi kartı olmasaydı bu bilgiye de sahip olmayacaklardı."

Bunu kafam almıyordu. Brenda King buradaydı. "Biri onun kartını çalmış olabilir mi?"

"Onlar-" Tekrar yıkıldı. "Çöp konteynırının yanındaki cesedinin fotoğrafını göndermişler. Bu çok korkunç."

Zihnim daldı ve döndü. "Ne çöplüğü, nerede?"

Titreyen bir nefes daha aldıktan sonra başladı. "Bir benzin istasyonunda, bekle." Kağıtları karıştırıyor gibiydi. "Big Springs, Nebraska."

Big Springs, Hodgekiss'e gitmek için I-80'den çıktığınız yerdir. Buraya ulaşmak için iki saat boyunca hiçbir hizmet almadan durmak için doğal bir yerdi.

Direksiyona tutunmuş, büyüyen fırtınaya doğru kırarken ve bunu iyice düşünmeye çalışırken rüzgâr arabayı savurdu. "Brenda King öldüyse, Ramona Hinze'yi almaya kim geldi?"

"Her kimse, Ramona'yı almasına izin veremezsiniz. Ramona'yı ilaçlarını takip edebilecekleri ve sakin bir ortamda kalmasını sağlayabilecekleri bir hastaneye götürmelisiniz. Her türlü stres onu tetikleyebilir. Ve siz de fark etmişsinizdir, sinirlendiğinde onu kontrol etmek kolay değildir. Onu zapt etmek için en güçlü yardımcılarımızdan birkaçı gerekti."

Ramona mı? "Şu anda oldukça zayıf. Pek sorun olacağını sanmıyorum. Dün gece Alba Torres ile konuştum. Ramona Hinze ile çalıştığı yıl boyunca onun hiç sinirlendiğini görmediğini söyledi. Ve bildiği kadarıyla Mona yüksek tansiyon hapları dışında ilaç kullanmıyor."

Yvonne burnunu çekti ve sesi çıktı. "Alba Torres bir doktor değil. Hastalarla ilgilenmiyor."

"Mona'yı oldukça iyi tanıyor gibiydi."

"Mona mı? Mona kim?"

"Ramona Hinze. İş terapisi gibi bir şey görüyor olmalı çünkü mutfakta vardiyası var. Alba Torres yıllardır orada çalıştığını söyledi."

"Ramona Hinze Verde Mesa'ya geleli sadece birkaç ay oldu. Ve biz iş yapmıyoruz-" Nefes nefese kaldı. "Mona mı? Mona mutfakta mı?"

Yağmur ön camdan aşağı süzülerek dünyayı çarpıttı. "Evet, ben-"

"Ama onun Hinze değil. Blakey."

Hat kesildi. Tekrar aramaya bastım ama telesekreter çıktı. Yvonne'un tepkisi içimi acıtan bir güçle bıçak gibi kesildi. Blakey ve Hinze konusunda neden paniklemişti ki? Bulmaca bir türlü netleşmiyordu.

Yvonne'un gitmesi ve her türlü açıklama şansının ortadan kalkmasıyla birlikte Brenda King'e döndüm. Bir şey beni rahatsız ediyordu. Kenara çektim ve e-postalarımın göz attım. Kim Matthews'tan gelen ekteki makaleyi bulmam bir saniye sürdü ve tıkladım. Başlığın altındaki fotoğraf telefonumun ekranından çok daha büyüktü ve onu ileri geri hareket ettirerek manipüle ettim. Sonunda kahverengi tenin ilk izine rastladığımda nefesim göğsümde kilitlendi. Parmaklarım bir göz bulana kadar ekranda ilerledi. Çok karanlık bir göz. Bir saat önce bana kaşlarını çatmış olan bir göz.

Yvonne'u aramak için telefonuma sarıldım ama çaldı. Arayan oydu. "Brenda King, ben Ramona Rodriguez Hinze." diye cevap verdim.

Newt ve Earl'ün hayatındaki tatlı kadın Ramona Hinze Blakey'di. Kocasını bir araba kazasında kaybetmişti. Ramona Rodriguez Hinze iki adamı öldürmüş olabilir. Onunla tanıştıktan sonra, bunun gerçek bir olasılık olduğunu düşündüm.

O da Long Branch'ta arkadaşlarımla oturuyordu. Etrafımdaki hava onlar için duyduğum korkuyla cızırdıyordu. Islak otoyola çıktım.

Yvonne telefonda nefes nefese kalmış, paniğini güçlükle kontrol edebiliyordu. "Rami Hinze bizim hastamız. Mona Blakey ise bir çalışanımız. Alba Torres, Mona'nın bütün hafta gelmediğini söyledi."

Bulutlar sanki çok fazla ağırlık taşıyormuş gibi alçaldı. Telefonun hoparlörünü açtım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Rami hayal görüyor. Alba'ya göre Mona'da bunama olabilir ama henüz teşhis konmadı. Kolayca yıpranıyor, sağlığı yerinde değil. Alba, kafasının kolayca karıştığını ve etki altında kaldığını söylüyor."

"Birlikte ne yapıyorlar?"

Yvonne'un sesi maraton koşmuş gibi çıkıyordu, oflayıp pufluyor ve kelimeleri güçlükle çıkarıyordu. "Rami annesinin cenazesine katılmak için birimden ayrıldı. Ama bir sponsoru olması gerekiyordu. Kayıtları incelediğimde Mona Blakey'e teslim edildiğini gördüm."

Düşünmeden ağızımdan kaçırdım. "Hastaları bir yemek servisi çalışanına mı bırakıyorsunuz?"

"Kendisini bir aile dostu olarak tanımlıyordu ve Rami ilaçlarını aldığı anda son derece işlevseldi."

İlaçlarını aldığı anda.... Ayak peyniri ve reçel. "Mona'nın kızlık soyadı Hinze. Verde Mesa'da iki tane Ramona Hinze var."

Yvonne'un sesi yük treni gibi çıkıyordu ve kafasına bir kese kâğıdı geçirmeyi önermeli miyim diye düşündüm. "Bir teori oluşturuyorum. Doğru olup olmadığını bilmemin bir yolu yok."

Yağmur bulutlardan sanki yere yeterince hızlı çarpamıyormuş gibi yuvarlanıyordu. Yola öyle bir vuruyordu ki, sesi Memorial Stadyumu'ndaki Husker golü gibi çıkıyordu. El arabası çukuru dolmaya başladı. Hızlandıkça lastiklerim patinaj yapıyordu, ama hızım kalbimin hızı kadar değildi. "Ver onu bana."

Solunum cihazını kullanmadan önce astım hastası gibi hırıltılı bir sesle konuştu. "Belki de Rami ve Mona birbirlerini yemek odasında buldular ve aynı ismi paylaştıklarını keşfettiler. Bilmiyorum ama birinin adı Rami, diğerinin Mona olunca belki de birleştiklerine dair tuhaf bir sonuca varmışlardır. Alba, Mona'nın birkaç hafta önce Blakey yerine Hinze'yi kullanmak istediğini söyledi."

Aman Tanrım. "Ramona bütün bir insan olduğunda ısrar ediyor. Öfke gösterdiğini gördüğüm tek an ona Mona dendiği andı. Alba ona Mona diyordu, yani belki de bu yeni bir gelişmedir, belki de Rami'nin onun üzerindeki hakimiyetiyle savaşmaya çalışıyordur?"

Yvonne'un sesi tiz çıkıyordu. "Bilmiyorum. Bilmiyorum."

Kasabaya doğru koştum, sileceklerim iki kat çalışıyor ve sağanağa karşı fazla ilerleme . "İkisini de gözaltına alacağım. Bazı cevaplar aldığında beni ara." Söyleyebileceğim en güzel şey buydu.

Gerçek Brenda King'in ölümünün trajedisi ve şoku göz önüne alındığında bile, Yvonne Cartwright'ın insanların akli başında olmasına bağlı olduğu bir tesisi yönetme kabiliyeti yoktu.

Kasaba sınırına geldiğimde zar zor fren yaptım ve Long Branch'a doğru hızla ilerledim. Bıçaklarımın tek bir darbesi kalbimin sıkışmasına ve kanımın alev almasına neden oldu. "Lanet olsun!"

Turuncu Mustang ana caddeye park edilmemişti.

Long Branch'ın cam kapılarına çarptım ve barın içine daldım. Bağırdım, sadece elimde olmadığı için değil, yağmur vurduğu için de bağırdım. "?"

Newt ve Earl bana dönük oturuyorlardı, dördünün de gözleri kocaman, yüzleri kızarmış ve elleri masanın üzerindeydi.

Ted'in sırtı bana dönüktü ve belki de saldıracağımdan endişelenerek arkasını döndü, ben de bunu yapmak istedim.

Newt ve Earl aynı pistonun önüne atılmış langırt topları gibi ayağa fırladılar. Ted daha bağıramadan masanın etrafından dolanıp kapıya doğru ilerlediler.

"Siz ikiniz orada durun." Ted sandalyesini geriye itti.

Kadınlar tuvaletinin kapısı açıldı ve May Keller ağzının kenarında yanmayan sigarasıyla dışarı çıktı. "Belki de bu köpek ve midilli gösterisini bitirebiliriz. Toprak ıslakken çayırı kuzeye doğru sürüklemek istiyorum."

May'in çalışma programı beni ilgilendirmiyordu. Sesimin Yvonne Cartwright'inki kadar nefessiz çıktığını sanmıyordum ama yakın olabilirdi. "Ramona nerede?"

Newt ve Earl anlamsız kelimelerle birbirlerine girdiler.

Elimi kaldırıp sözlerini kestim, dikkatim Ted'in üzerindeydi. "Ne yaptın sen?"

Koyu renk gözleri savunmayla parlıyordu. "Onları burada tutamazsınız. Yasaları çiğnemediler."

Ağızımdan köpükler çıkmadı ama öfkemi anladığından emindim. "Gitmelerine izin mi verdin?" Zihnim bu konuda ne yapacağımı düşündü.

Otoriter bir ses tonuyla ve annesini mükemmel bir şekilde taklit ederek, üstünlüğünü göstermek için kaşlarını kaldırarak kararını iki katına çıkardı. "Brenda yetenekli görünüyordu. Ve bana evrakları gösterdi. Her şey yolunda görünüyordu."

Newt ya da Earl -hangisinin konuştuğunu görmek için siyah gözün olduğu yere dönmedim- dedi ki, "O kadının Ramona'mızı almasına izin vermemeliydi. Korkmuştu."

Diğer kardeş söze girdi. "O kadın ona Louise deyip duruyordu. Ramona'nın adını bile bilmeyen bir kadınla gitmesine nasıl izin verirsin?"

Tüm dikkatimi kardeşlere yönelttim ve şimdi konuşanın Newt olduğunu gördüm. Bir yanım Newt'in kırmızı ekose gömlek giydiğini, Earl'ün ise mavi giydiğini fark etti. "Ve o kadın arabanın üstünü kapattı."

Earl, "Her aptal yağmurun başlayacağını anlayabilir." dedi.

Newt suçlayıcı bir parmakla Ted'i işaret etti. "Ve onu takip etmemize izin vermedi. Ve bize ihtiyacı var."

Earl, kötü bir bakıcıyı ispiyonlarcasına, "Silahını çekti ve oturmazsak bizi hapse atacağını söyledi," diye ekledi.

Ted masum olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı. "Ramona'yı kurtarmaları gerektiğini söyleyip durdular, ben de Newt ve Earl'ün Bayan King ve Ramona Hinze'yi taciz etmesini istemedim."

Ted'e . "O kadın Brenda King değil. Kim bilir ne tür sanrıları olan vahşi bir akıl hastası. Ona Rami diyorlar. Mona dediği Ramona Blakey'i kaçırdı. Rami ve Mona. Onun gözünde bir Ramona."

Newt ve Earl'ün nefesleri kesildi.

May Keller bile şaşkınlıkla baktı ve sonra tüm kırıksıklıklarını destansı bir kaş çatma şekline soktu. "Bu senin domateslerini dondurur."

Ted bunu geçiştirmeye çalıştı ama ne kadar ciddiye aldığımı anlamış gibiydi. "Yayın resmi görünüyordu. Nereden bilebilirdim ki?"

"Resmiydi." Ona aptal demedim, yaşasın ben. "Çünkü Brenda King için resmiydi. Brenda King öldü. Öldürüldü. Cesedi Big Springs'de bulundu. Muhtemel suçlu Ramona Hinze."

Kardeşlerden biri dedi ki, "Başka bir Ramona Hinze mi? Bizim Ramona'nın evlenmeden önceki hali gibi mi?"

Ted'in kaşlarını çatması bunu uydurduğumu düşündüğünü .

Takma adlarını kullanarak açıklamaya çalıştım: "Rami bir şekilde Mona'yı kaderlerinin iç içe geçtiğine inandırdı. *Thelma ve Louise*'i izlediler ve şimdi Mustang'i bir kanyona doğru yelken açarak sonlandırmayı planladıkları bir yolculuğa çıktılar."

May Keller o kadar ikna olmamıştı. "Deliler gördüm ama o uzun su içen bana deli gibi görünmedi. Belki o kadar kasla oduncu olabilirdi. Ve bu diğer Ramona neden Sandhills'e kadar gelsin ki? Yanlış hatırlamıyorsam o filmdeki kadın Meksika'ya gidiyordu, Nebraska'ya değil."

Newt kolumu dürttü. "Ramona eve dönmek istiyordu. Sürekli evden bahsedip dururdu."

Earl, aynı fikirde olmadığı için değil ama sinirden Newt'i dürtükledi. "Bazen de kocasını öldürdüğünü söyleyerek çılgına dönüyordu."

Newt, "Bir keresinde de kendi istekleriyle ayrılacaklarını söyledi ama kim *olduklarını* söylemedi," dedi.

Earl: "Ama bu sadece bazen olurdu. Sonra yine bizim eski güzel Ramona'mız olurdu."

Newt kederli gözlerini bana çevirdi. "Ramona'mız kendini iyi hissetmiyor. Çok yorgun."

Earl gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu. "O kadının kalbini kontrol ettirmek için onu hastaneye götürdüğünü sanıyorduk. Ama şimdi ne olduğunu bilmiyoruz."

Birkaç saniye boyunca kimse hareket etmedi ya da konuşmadı. Ramona'nın durumuyla ilgili endişelerimi ve Newt ile Earl'ün sıkıntıları karşısında kendimi çaresiz hissetme duygularımı bir kenara itmeye çalışıyordum. Ramonanın diğer *kişi* Rami olmalıydı. Rami Hinze, Mona Blakey'i nereye götürmüş olabilirdi?

Belki Johnson kardeşler de bunu düşünüyordu ve benden önce bir sonuca vardılar. Tartışmaları o sözsüz tarzlarında gerçekleşti, çünkü hiç ses çıkarmadan ön kapıya doğru kaçtılar.

Kimse onları durdurmak için harekete geçmedi.

May'e döndüm. "Thelma ve Louise'in neden kanyona gittikleri hakkında ne hatırlıyorsun?"

Ağızındaki sigara için endişelendi. "Welp." Bakışlarını tavana kaldırdı ve birkaç saniyenin geçmesine izin verdi. "Louise'in peşindeyken barda o pisliği öldürdükleri için yakalanacaklardı. Ve buna bulaşmak, hapse girmek ya da hayatlarına geri dönmek istemediler."

O konuşurken, birden nereye gideceklerini anladım.

Newt'in turkuaz Monte Carlo'su pencerenin önünden hızla geçerek otoyolda doğuya doğru ilerliyordu.

Tree Horn Ridge'e doğru olan yarış, arka lastiklerin ıslak kaldırımında patinaj yapması ve sileceklerimin sağanak yağışa ayak uydurmak için umutsuzca çabalamasıyla noktalanıyordu. Gök gürültüsü, geyiklerin savaşımaya hazır olduklarının sinyali vermeleri gibi hızlı aralıklarla homurdandı. Otoyoldan çiftlik yolunun kaba çakıllarına düştüğümde ilk şimşek çaktı.

Yağmur hız kesmeden devam ederken Newt'in lastik izleri de hızla kayboluyordu. Dar yolun daha alçak, daha kalabalık kısımlarında su birikintileri oluşuyordu. Bulutlar gittikçe yaklaşıyor ve alçalıyor, gökyüzüne değmemek için omuzlarımı kamburlaştırıyordu.

Eğer harap eve gidersem, Lover's Leap'in altında olurum. Bu da beni parçaları toplamak için orada bırakırdı, kaçmalarını engelleyebileceğim bir yerde değil. Newt'in arabasını takip etmek için gözümü yoldan ayırmadım. Tepeye nasıl çıkacağını biliyordur.

Johnson'lar *Thelma ve Louise'i* hiç izlememiş olsalar da, arabayı uçurumdan aşağı sürmekten bahsettiğimi duymuşlardı. Tree Horn Ridge'buna uygun olduğunu düşünmüş olmalı. Tüm senaryo o kadar tuhaf görünüyordu ki, Newt'in lastik izleri yolu göstermeseydi, doğru bildiğimden emin olamazdım.

Bir şimşek daha gökyüzünde cızırdadı. Uzak batıda mavi gökyüzü bulutları kovalıyordu ama bu ağır çekim bir yarışa benziyordu. Daha fazla yağmur yağacaktı ve gri-yeşilin siyahın içinde girdap gibi dönmesine bakılırsa, dolu yağmazsa şanslıydık.

İzler kumlu yoldan ayrılıyordu ve takip edebilmek için öne doğru eğilip konsantre olmam gerekiyordu. Ezilmiş bir sabun otu, bir lastik izi

Çıplak bir nokta ve ara sıra ezilmiş bir demet ot beni hafif bir eğimin giderek dikleştiği meranın doğu ucuna götürdü. En engebeli Sandhills arazisini aşabilen güvenilir Dodge Charger'ıma şükürler olsun.

Ben yamacı tırmanırken, ara sıra çakan şimşekler aşağıdaki çiftlik avlusunu aydınlatıyordu. Ölü pamuk ağacı bembeyaz parıltıyor, sanki başka bir şimşek cesaret ediyormuş gibi pürüzlü ve kömürleşmiş tepesine uzanıyordu.

Yağmur, neredeyse hiç durmayan bir gök gürültüsü eşliğinde durmaksızın davul çalmaya devam ediyordu. Ama her birkaç dakikada bir, bir şimşek çakmasıyla neredeyse aynı anda çalan bir zil, dişlerimden ayak parmaklarıma kadar sıkılmama neden oluyordu.

Tepede zirveye çıktım ve izimi kaybettim, ama engebeli çayırdaki hızlandım, öyle bir şiddetle zıpladım ki ya dingili kıracağımdan, amortisörleri yok edeceğimden ya da karaciğerimi, böbreklerimi ve bağırsaklarımı tavada yumurta gibi çırpacağımdan korktum.

Islak ön camın ve bulanık ışığın arasından nihayet farları fark ettim. Birkaç metre sonra Newt'in Monte Carlo'sunun üzerinde, avın karnına çizilmiş bir hedef gibi parladıklarını gördüm. Turkuaz renkli güzel araba uçuşunun kenarına paralel bir şekilde duruyordu. Newt, Rami'nin Mustang'i uçuşundan aşağı uçuşmasını engellemek için hayatının aşkını, arabasını feda etmeye hazırdı.

Mustang'in üstü açıktı, yağmur içeride oturan kadınlarla birlikte yol alıyordu. O kadar yakından bir şimşek çaktı ki ensemdeki tüyler diken diken oldu ve kalbim duracakmış gibi hissettim. Bulutlar öfkeyle dönüyordu. Rüzgâr dalgaları çimenlere yayılıyor ve havanın kendisini de savaşın içine çekiyordu.

Newt ve Earl Monte Carlo'dan koşarak Mustang'e doğru yirmi metre kadar yaklaştılar. Mustang'in kaputunda ayrıldılar, her iki kardeş de arabanın iki yanına uçtu.

Aracıyı Monte Carlo'nun burnuna doğru sürdüm ve Mustang'i engellemek için daha geniş bir bariyer oluşturdum. Frene bastım ve arabamdan fırladım. Adrenalinime ve odaklanmama rağmen, beni ıslatan buzlu perde nefesimin kesilmesine neden oldu. Ramona ne kadar zayıf olursa olsun, bu maruz kalma tehlikeli olabilirdi. Eğer hassas bir kalbi varsa, bu onu öldürebilirdi.

Hava tanrıları ilk dolu enleme çarpmasıyla çitayı yükseltti. İlk başta küçüktü, derimi kesen mini jiletler gibiydi. Zayıf Ramona'nın bu fırtınaya karşı hiçbir koruması yoktu ve fırtına geçmeden önce çok daha kötüye gitme tehdidinde bulunuyordu. Demek istediğimi kanıtlamak için dolunun boyutu büyüdü ve daha da sertleşti, bir tren gibi kükredi.

Bağırdım ama muhtemelen fırtınadan ve Mustang'in motorunun devrinden duyulmuyordu. "Dur!"

Earl sürücü tarafının dışındaki ıslak çimenlere dayanmıştı. Bir eliyle kapının üst kısmını kavramış, diğer eliyle de kolu çekiştiriyordu. Ne o ne de Newt üzerlerine yağın buzu fark etmiş gibiydi.

Dolu vurdukça Rami irkildi ve omuzlarını yukarı çekti. Vahşi, siyah saçları başına yapışmıştı. Earl'e vurmaya devam etmeyi başardı. Güçlü bir hamleyle elinin topuğunu Earl'ün çenesine doğru itti.

Kıvrınarak kurtuldu ve açık aracın içine uzanarak kendini ona doğru fırlattı.

Kruvazörden koşarken bacaklarımı sıktım, ıslak otların üzerinde kaydım ve tekrar ayağa fırlayıp silahıma uzanmadan ve kılıfından çekmeden önce bir dizimin üzerine çöktüm.

Yolcu tarafında, Ramona koltuğa yığılıp kalmıştı. Hareket ettiğini ya da gözlerini açtığını bile görmemişim. Üzerime vuran ve gözlerimi kısarak kırpmama neden olan yağmur ve doluya rağmen, solgun görüldüğünü ve belki de dudaklarının mavi olduğunu düşündüm.

Lastiklere ateş etmeyi düşünerek silahımı kaldırdım. Ama lastikleri vurmak televizyonda gösterdikleri kadar kolay değildi ve Rami'nin Mustang'i uçurumdan aşağı fırlatmasını engelleyeceğinden şüpheliydim. Newt, Earl ve Ramona'nın hepsi Rami'nin yakınında toplanmışken, arabaya ateş etmek bir seçenek değildi. Silahımı kılıfına geri soktum.

"Rami." Bağırdığım sırada bir yıldırım daha patladı ve sanki yer gibi bir ses çıktı. Aşağıdaki evin yakınında kör edici bir parıltı patladı. Ön taraftaki ölü ağaç için için yanarken çok daha ölü bir hale geldi, yağmur yüzünden alev alamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

Kaygan kovboy çizmelerimin tabanıyla sabun köpükleri içinde koşuyormuşum gibi hissettim. Kaydım ve savruldu.

Mustang fark yarattı. Çocuklar cesurca savaştılar, ancak dört bin pound çelik ve Bar J'den daha fazla beygir gücüne sahip bir motorla boy ölçüşemezlerdi.

Rami güçlü kollarıyla Earl'e saldırdı. Yumruğu Earl'ün çenesine geldi ve başı boynunun üzerine düştü. Araba üzerindeki hakimiyetini kaybetti.

Rami kollarını içeri çekti ve Mustang'in içine odaklandı. Görünüşe göre koltukların arasındaki vites koluyla oynamış, muhtemelen geri vites takmıştı çünkü tekerlekler dönmeye başlamıştı.

Newt şaşırtıcı bir hızla tepki verdi ve bir bacağını Ramona'nın arkasındaki araba kapısının üzerinden geçirdi. Kendini küçük arka koltuğa fırlattı, hâlâ Ramona'nın kucağına yaslanıyordu.

Bir an için Earl'den kurtulan Rami ayağa kalktı, bir elini direksiyonda bıraktı ve vücudunun üst kısmını döndürerek Newt'e doğru savurdu.

Fırtınanın gürültüsü içinde bağırışlar mırıltı gibiydi. Earl'e doğru koşmama rağmen, kaygan çayırdaki sinir bozucu derecede yavaş ilerliyordum.

Earl çoktan ayağa kalkmış, Mustang'in peşinden gidiyordu.

Dolu, yere dökülmüş tuz gibi birikmişti. Bir taş burnumun ucunu kanattı ve mümkün görüldüğünden daha fazla acı verdi. Saldırı, buzlu oklardan oluşan bir sel gibi başıma ve omuzlarıma doğru devam etti.

Newt kaçtı ve eğildi, arka koltukta durdu ve Ramona'nın üzerine eğilerek vücudunu onunla Rami arasında tuttu. Rami'nin böbreklerine ve sırtına indirdiği darbeler onu korkutmuşu benzemiyordu.

Kavgaya geri döndüğümüzde, Earl Mustang'in arkasına düştüğü yerden ona doğru hızla ilerliyordu ve ben de ön taraftan onlara yaklaşıyordum. Newt'in pozisyonunu ve neyle boğuştuğunu anlamaya çalışırken Ramona'nın ellerinin birbirine bağlı olduğunu ve kabinin içinde bir şeye düğümlendiğini fark ettim.

Rami'nin hayvani çılgılığı rüzgârın ve yağmurun uğultusunu kesti. "Birlikte."

"Hayır, Rami!" Koşmaya devam ettim, cılız, neredeyse yetmiş yaşındaki Earl'ün beni geçebileceğine inanmakta güçlük çekiyordum. Çaresizliği onu körüklüyor olmalıydı. Gözlerim arabaya doğru hızla koşan Earl'de ve Newt'in Ramona için verdiği mücadeleyken, ayağım bir sincap çukuruna düştü ve bileğimden dizime kadar elektrik çarpması gibi bir acı hissettim. Bağırırken yere düştüm. "Rami. Yapma."

Hafif bir yan açıyla yukarı baktığını gördüm ama beni görmediğinden, sadece uçurumun kenarına giden rotasını ölçtüğünden emindim. Dudakları kıpırdadı ama ne bağırdıysa bir başka gök gürültüsü ve şimşek patlamasında kayboldu. Bu şimşek birkaç metre ötedeki bir çit direğine çarptı ve bir ateş topu dikenli tel boyunca zıpladı.

Earl Mustang'in arkasına geçti ve sürücü kapısına tekrar ulaşip belki de anahtarları almak için içeri eğilene kadar arabayı kendini dengelemek için kullandı.

Rami yine korku filmlerinden fırlamış gibi bir çığlık attı. Earl'ün elini içeriden çekip aldı ve kolunu bükte.

Acıyla çığlık attı ama sağlam elini arabaya doğru uzattı. Rami gaza bastı ve Mustang, Earl'ün ayaklarını yerden kesecek kadar sarsıldı. Ayağı kaydı ve bacakları arabanın altına kaydı.

Artık topallayarak koşmaya başlamıştım ama Earl'ü yoldan çekemeyecek kadar uzaklaşmıştım. "*Hayır!*"

Rami, Earl'ün bacaklarının üzerinden geçerken fren yapmadı. Çığlık attı, sesi tenimi kesip geçti.

Newt tokat yemiş gibi başını salladı. Mustang arabaların oluşturduğu bariyeri aşmak için açılı bir şekilde yön değiştirirken, Newt bir kolunu Rami'nin boynuna doladı ve onu dirseğinin kıvrımında yakaladı.

Ayağını pedaldan çekmiş olmalı, çünkü tekerlekler yavaşladı, neredeyse duracaktı.

Rami başını Ramona'ya doğru çevirdi. Bileğim itiraz etti ve büküldü ama kendimi zorladım.

Müdahale etmek yeterli olmaz.

Mustang'in tekerlekleri doluda döndü, ama bir sarsıntıyla çekiş gücü buldular. Rami janta giden yolu kapatan arabaların etrafından dolaşmak için direksiyonu çevirdi. İçeride Newt, Ramona'nın üzerinde geziniyor gibiydi,

Onu yağmurun en kötüsünden koruyordu. Başını onun göğsüne yaslar gibi önüne .

Rami yüzünü buruşturdu ve dolunun saldırısı altında kıvrandı ama dikkatini kenara vermeyi sürdürdü. Monte Carlo'ya çarpmadan geçebilecek kadar uzaklaştığında, motor fırtınadan bile daha yüksek sesle kükredi.

kalan birkaç metreyi kapatıp onu durdurmamın hiçbir yolu yoktu. Lastikler daha hızlı yuvarlandı.

Newt'in kafası yukarı kalktı ve bir o yana bir bu yana savruldu. Sanırım Earl'ün ıslak çayırdaki uzanmış, avuçlarına dayanmış, ağzı açık, kardeşinin Lover's Leap'in kenarından uçarak ölümüne tanıklık ettiği için ilkel bir feryat içinde olduğunu gördü.

Artık bileğimi ya da buzun yakıcı kurşunlarını hissetmediğim için, belki planı bozmaya yetecek kadar fark yaratacağını umarak kendimi arabaya atmak için acele ettim. Olmayacağını ve kendimi tekerleklerin altında bulacağımı biliyordum.

Mustang uçuşuma doğru ivme kazanırken, Newt arka koltukta dik durdu. Rüzgârın savurduğu bir ip elinden fırladı ve çayırın üzerinde süzüldü. Rami'ye doğru hamle yaptı.

Ama artık arabayı düz bir rotaya sokmuştu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Rami gözlerini bir an için yolundan ayırıp Ramona'nın kucağına baktı. Uzanıp Mona'nın elini sıktı ve yukarı kaldırdı. Thelma ve Louise'in ateşli bir kazada hayatlarına son vermeden önce dostluklarını mühürledikleri o aptal ikonik an.

"Newt!" Bağırığımı biliyorum. Çok boşuna. Arkadaşım, huysuz, tatlı, sevgi dolu, masum Newt uçuşuma doğru gidiyordu. Onu durduramadım. Sonuna kadar sadık.

O hiç kimseyi incitmedi. Bunu hak etmedi.

Tekrar uludum. Yıldırım benimle araba arasındaki bir sabun ağacına çarptı ve bitki, saldırı altındaki bir mühimmat fabrikası gibi ses çıkararak patladı.

İçgüdüsel olarak gözlerimi kapatmış olmalıyım, çünkü onları açtığımda Mustang'in arka lambalarını göz açıp kapayıncaya kadar gördüm.

jantın altında kayboldu.

Earl'ün feryatları beni etkiledi ve dolunun hafiflediğini fark ettim,
ancak yağmur hala çarpıyordu.

Başımdaki siyah ağırlıktan başka her şeyden sıyrılmış halde çayıra
düştüm.

Newt.

Ramona.

Başımı kollarımın arasına gömdüm ve bir orada kaldım. Dolu başladığı gibi aniden durdu, yağmuru ve kükreyen rüzgârı da beraberinde götürdü. Gök gürültüsü uzaklarda gümbürdedi ve batıdaki mavi gökyüzü şeridi yaklaştı.

Sonra sesi duydum. İlk başta inanmadım ama kafamı sese doğru çevirdim.

"Burada biraz yardıma ihtiyacım olacak." Newt'in sesi tepeden geliyordu.

Earl bağırdı ve şimdi rüzgâr hafif bir esintiye düştüğü için onu açıkça duydum. "Katie geliyor."

Ayağa kalkmak için kendimi zorladım ve bileğim canlı bir elektrik teli gibi düştüm. Biraz daha nazik davranarak ama yine de Newt'in sesine doğru koşarak tekrar denedim.

Hafif de olsa, ıslak giysilerimin üzerinden geçen esinti üzerimde bir ürperti dalgası yarattı ve dişlerimin takırdamasını engellemek için onları sıkımda neden oldu. Newt de en az o kadar üşümüş olmalıydı, bu yüzden daha da acele ettim.

Küçük bir tepeciğin ardında, tepenin zirvesinde bulunduğumuz yerden görünmeyen hafif bir çukurda, Newt Ramona'nın etrafında kıvrılmış yatıyordu. Titriyor ve inliyordu. Muhtemelen şoktaydı ve donuyordu ama yaşıyordu.

Uçurumun üzerinden bir bakış attım.

Midem bulandı ve mide bulandırıcı bir sıçramayla düştü ve onu düzeltmek için yutkundum. Mustang burun üstü dere yatağına girmiş ve geriye doğru sıçramıştı. Islak çiftlik avlusunda parçalanmış ve ölmüştü.

Rami Hinze eride kalmamıştı elbette. Havaya umştu ve son dinlenme yeri yanan ağacın tepesiydi. Yüzünü gökyüzüne dönmüş, gövdenin keskin dişleri boyunca uzanıyordu.

Filmde Thelma ve Louise'in kazadan sonra nasıl göründüklerini hiç göstermiyorlar. Bu benim peşimi bırakmayacak bir görüntüydü.

Newt'e döndüm ve kelimeleri oluşturan kadar boğazımı yokladım. "Bu çok cesurcaydı."

Ramona'yı kollarının arasına aldı. Onun iki katı büyüklüğündeydi ama yine de onu yakınında tutmayı başardı. "Onu seviyoruz. Sevdiğin insanlar için bunu yapmalısın."

Akşam saat altıda güneş hâlâ o kadar mavi ve engin bir gökyüzünden gülümsüyordu ki kendimi bütünüyle yutulmuş hissettim. Kasaba leylak ve umut kokuyordu, yeni biçilmiş çimlerin baharatıyla karışmıştı. Birinin Rainbird fıskiyesi şakırdıyordu. Eğer mutluluğun bir mevsimi olsaydı, bu yaz olurdu. Ve Haziran, üç aylık mutluluğa açılan bahçe kapısıydı.

Belki de bu biraz şiirseldi, özellikle de bir Tilki için. Ama yazı ve sade bir tişört elbise ile kanvas mokasen ayakkabı giymeyi sevmediysem ne olayım. Saçlarım gevşek ve rahatça sırtımdan aşağı dökülürken, Grand County Şerifi gibi görünmüyor ve hissetmiyordum. Gayri resmi olarak bir gece izinliydim. Elbette bir olay olursa, elbise ve mokasen ayakkabılar bir , müdahale etmek zorunda kalacaktım.

Ranchero'm Elvis'i adliye binasının arkasındaki yerime park etmişim ki Ana Cadde'ye inip çıkan araçlara yer kalsın. Günden en az benim kadar görünen karatavukların korosunu dinleyerek, Zoe'nin bebek partisine gitmek üzere tepeye çıkan diğerlerine katıldım.

İki hafta önce Tree Horn Ridge'de yaşanan dram kasabanın diline düşmüş ve bana kahraman statüsü kazandırmıştı. Diğer suçlarla ilgili dedikodular biraz azalmıştı. Bu Sherwood Temple'in keyfini kaçırmamıştı. Son haftalarda golf sahasında zaman geçirmiş ve heykelin çalınmış olabileceği süre boyunca tesiste bulunan insanların çoğuyla yüz yüze ya da telefonla görüşmüştüm.

Artık bir şey fark etmezdi ama Sherwood'a çaba gösterdiğimi gösteriyordu ve ben de yeşili sevmeye başlamıştım.

imenler ve çok sayıda kadife ieği.

Diane kurdelelerle süslü bir bebek arabasını sokağın ortasına kadar itti. "Bu benim bütün haftamda bir delik açıyor. Salı akşamı kim bebek partisi verir ki?"

"Her hafta sonunu rodeolarda geçiren biri," dedim.

Louise nefes nefese ve ayak uydurmaya çalışarak ağırlığını yanımızda taşıdı. Diane dün gece saat sekizden sonra Louise'in evine varmıştı ve ben de Diane'in içten sonra aldığı bebek arabasının yapımına yardım etmek üzere kasabaya ağırılmıştım. Susan ve Carly, tekerlekleri nasıl takacağımızı nihayet çözdüğümüz sırada geldiler. Gece yarısını geçene kadar takıldık, güldük ve dedikodu yaptık, bu çok nadir olan bir şeydi.

Louise nefes nefese kaldığı bir anda, "Dün gece eğlenceliydi. Eskiden nasılsak yleydik. Sadık ve sıkı bir aile."

Diane ona yan gözle baktı ve nereye gittiğini merak ederek midem sıkıştı, çünkü Louise etrafta dolaşan biri değildi.

Kendisine ivme kazandırmak için kollarını salladı. "Sen şerif olarak işe başlamadan ve annemizi soruşturmadan önce olduğu gibi."

Diane ona hırladı. "şunu."

Dahlia, babasının uzun bacaklı adımlarıyla bize yetişti. Kolunu Sid'in koluna doladı, yüksek topuklu kovboy çizmelerinin takırtısı o geçerken hızlandı.

Sid başını . "Mona Hinze'ye yardım ederek iyi iş çıkardın."

Dahlia kolunu salladı ve Lejyon Salonu'na giden birkaç kişinin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Ama o zavallı deli kadını kurtarmadı. O şimdi l, Kate'in sayesinde değil."

şeriflik hiçbir eyalette kolay değildi ama başkalarının yaptıklarının suçunu üstlenmekten yorulmaya başlamıştım.

Diane bebek arabasını serbest bıraktı ve ben tutamağı tutmadan önce yokuş aşağı birkaç santim yuvarlandı. Fuşya topuklu ayakkabıları ve neşeli çay elbisesiyle Diane, Dahlia'nın yanına doğru etkileyici bir ilerleme kaydetti. Diane, gürültülü yönetim kurulu toplantılarında dikkat çekmesi gereken bir ses tonuyla, "Eminim Ted, Rami Hinze'nin Ramona'yı burnunun dibinden kaçırmasına izin verdiği için kendini çok kötü hissediyordur. Eğer Kate hızlı davranmasaydı, daha fazla insan hayatını kaybedebilirdi."

Dahlia yürümeyi bırakarak Sid'in tökezlemesine neden oldu. Ağzı, makyajının üst tabakasını çatlatacağını düşündüğüm kadar açıldı. "Kate işini yapıyor olsaydı Ted orada olmazdı."

Sadece paranın satın alabileceği abartısız doğal görünümüyle Diane tek kaşını kaldırdı. O anlamlı kaş gibi kavisli bir sesle konuşarak, "Ve eğer biri sahte suçlar işlememiş olsaydı Kate'in kaçmasına gerek kalmazdı," dedi.

Dar bir kot pantolon ve fırfırlı bir gömlek giyen Dahlia'nın Diane kadar havası yoktu ama bu onu sırtırmaktan alıkoymuyordu. "Bu ilçede suç oranı çok yüksek çünkü Kate şerif olunca yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını biliyorlar."

Diane'in ağzı Wall Street boğalarını bile kızdıracak bir gülümsemeye dönüştü. Rahat bir ses tonu kullandı. "Oh, bundan kurtulacaklarını sanmıyorum."

Dahlia, Diane'in ölümcül bakışlarına ve tatlı tonlamasına karşılık vermeden önce alnını bir anlığına buruşturan endişe kırıntısını gizleyemedi. "Ona iyi şanslar. Ama korkarım hasar çoktan verildi." Bir sarsıntıyla Sid'i kendisiyle birlikte Lejyon'a doğru ilerlemesi için dürtükledi.

Her yer altmışlı yıllarda inşa edildiğinden, muhtemelen tavan döşemeleri kadar asbestle dolu yer döşemeleri olan kavernöz odaya doluştuk. Endüstriyel bir mutfak, beyaz kek, ev yapımı pembe nane şekeri, karışık kuruyemiş ve 7 UP'lı Hawaiian Punch'tan oluşan bir punç kasesi sergilemek için açılan metal bir silindir pencerenin arkasında uzanıyordu.

Dünyanın geri kalanı tuzlu kanepeler ve süslü tartlar konusunda ilerleme kaydetmiş olabilir, ancak Grand County'nin kaderinde geleneğe bağlı kalmak vardı.

Aileler, arkadaşlar, komşular, yani aynı anda bu kategorilerin hepsine giren pek çok insan etrafta toplanmış, o büyük fırtınada yağan yağmurun miktarı ve dolunun büyüklüğü hakkında bilgi alışverişinde bulunuyordu. İçlerinden birkaçının Newt, Earl ve benim Ramona'yı bir katilin elinden nasıl kurtardığımızı anlattığını düşündüm.

Çocukların çoğu elim sende oynamaya ya da Grand County'ye özgü bir tür Red Rover-futbol karışımı olan ve her zaman çok sevilen Pas-Koş-Takip-Öldür oyununu oynamaya yönlendirildi.

Fox klanı salonun bir köşesini kaplamıştı. Douglas bile şehre nadiren geliyordu ve Michael'la birlikte başlarını öne eğmişlerdi. İkisi de bana doğru başını salladı ve ben de Michael'ın sinirini atlattığını düşündüm. İkiz dillerinde mırıldanmaya geri döndüler. Bu bana Newt ve Earl'ün iletişim kurma şeklini hatırlattı.

Sanki düşüncelerimle onları çağırmışım gibi kapı açıldı ve Johnson'lar içeri girdi. Earl, bir bacağı alçıda, koltuk değnekleriyle gıcırdayarak geçti. Diğer bacağı çürüklerle atlatılmıştı. Newt'in gözü solmuştu. Ellerindeki ve yüzlerindeki birkaç sıyrık -ki onlar için pek de sıra dışı görünmüyordu- Tree Horn Ridge'deki olayımızdan kalan tek şeydi. Bana verdikleri ortopedik botu bile bırakmıştım ve artık kendimi parçalanmış bir cam bilek üzerinde yürüyormuş gibi hissetmiyordum.

Newt ve Earl eski kamuflaj kıyafetlerine geri dönmemişlerdi ama belki de bunun nedeni Ramona'nın onları nereye sakladığını henüz keşfetmemiş olmalarıydı. Ekose gömleklerinde yıpranma ve yakın zamanda yıkanmama izleri vardı ve Levi'larına çimen ve yağ bulaşmıştı. İçecek masasına doğru giderken yanımdan geçene kadar kokularını almamıştım. Ramona'ya haftalık banyo sözü vermişlerdi ve bu muhtemelen birkaç gün daha gerçekleşmeyecekti.

Onları takip ettim ve Newt iki tabağı kek, nane şekeri ve karışık kuruyemişlerle doldurana kadar bekledim - ki bunların çoğu yer fıstığı ve Brezilya fıstığıydı. Earl'ünkini mutfağın yanındaki tezgâhın ucuna, yeniden doldurmak için kolayca ulaşılabilecek bir yere götürdü.

"Ramona'dan ne haber aldın?" Ben sordum.

Ağzı keklerle dolu olan Newt söze başladı. "Bu sabah onu görmeye gittik."

Koltukaltını koltuk değneğine dayayıp tabağına doğru eğilen Earl, bir pembe ve bir mavi nane şekeri kapıp ağzına attı ve morarana kadar ezdi. "Doktor daha iyiye gittiğini söyledi ama hâlâ nerede olduğunu ve neler olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyor."

Newt ekledi, "Kalbi üzerinde testler yapıyorlar. Olması gerekenden daha güçlü olması gerektiğini söylediler."

Kurtarma ekibi Tree Horn Ridge'e varır varmaz Ramona, Newt ve Earl'ü Kuzey Platte'e götürmüştü.

Ramona zayıf düşmüş, susuz kalmış ve hipotermiye girmişti ama hastanede geçirdiği bir gecede bunların üstesinden gelmişti. Kim Matthews'un yardımıyla onu akıl sağlığı merkezine yatırmayı başarmıştı.

Newt'i kabul etmişlerdi ama Earl'ün bacağı yerine oturduğunda, iki kardeş her türlü hapsedilmeden bıkmış ve benimle birlikte Grand County'ye dönmek için yalvarmışlardı.

Yvonne Cartwright'ın görevden alınması için mücadele etmeyi planlamıştım ama kendisi istifa etmişti ve Verde Mesa kargaşa içinde görünüyordu.

Newt yutkundu ve konuşmak için ağzını açtı ama aynı anda daha fazla kek yuttu. Sesi boğuk geliyordu. "Doktor aşağı inmemizin iyi olacağını söylüyor."

Earl'ün dili morarmıştı. "İyileştiğinde belki geri dönüp bizimle yaşayabilir. Doktor gelip gelemeyeceğine bakacak."

"Ramona bu konuda ne hissediyor?" Ben sordum.

Newt kekinin geri kalanını ağzına attı ve tabağına bir parça daha koymak için arkasını döndü.

Earl naneli şekerlere uzandı, sonra planını yeniden düşünür gibi oldu ve onun yerine bir avuç fındık aldı.

Newt bana başıyla onay verdi. "Gelmek istiyor. Sahip olduğu tek aile biziz."

"Doktor da ona iyi baktığımızı biliyor," diye ekledi Earl. "Doktorlar bile sevginin en önemli şey olduğunu bilir."

Earl düşünceli görünüyordu. "Yine de onu buraya getirmemiz biraz zaman alabilir. Hatırlamaya başladığında çok üzülüyor. O kötü Ramona, kocalarını öldürdükleri için hapse atıldıklarını söyleyerek onun düşüncelerini çarpıttı. Ve kocaları kötü adamlardı."

Newt araya girdi. "Bob Blakey'nin kötü bir adam olduğunu düşünmüyoruz. Ve Mona, yani Ramona da öyle düşünmüyor."

"Sanırım All Timers'ın bir dokunuşu var, ama doktor öyle demiyor."

Newt bunun için Earl'e kaşlarını çattı ve benimle konuşmaya devam etti. "Ramona diğerinden korktuğunu hatırladığını söylüyor. Big Springs'teki kamyon durağında da böyle olmuş. Kötü olandan anahtarları çalmış ve arabaya gitmiş ama sonra kafası karışmış."

"Evimize geldiği için şanslıyız," diye bitirdi Earl.

Bu mantıklıydı. Brenda King'in cinayetinden anladığım kadarıyla, yakıt almak için kamyon durağına girmiş. Tabii ki doğruya, North Platte'e doğru gitmeyi planlıyordu. Ama o kamyon durağı Hodgekiss'e gitmeden önce benzin alabileceği son yerdi. Rami ve Ramona da orada durmuştu.

Şiddetli yağmur fırtınasının olduğu gece Ramona tuvaleti kullanmak için kamyon durağına girmiş ve bir şekilde arabanın anahtarlarını eline almıştı. Dışarı çıkmış, kafası karışmış ve Rami'yi bırakarak Newt ve Earl'e doğru yola koyulmuştu.

Ramona gittiğinden beri Rami kamyon durağında takılıyordu. Tahminimce Rami çöp konteynerinden yemek yiyor ya da dilencilik yapıyordu. Hodgekiss'e ulaşmak için bir planı olsun ya da olmasın, kader Rami'ye altın bir fırsat göndermişti. Rami'nin onu fark etmesi Brenda King'in talihsizliği idi.

Babamın her zaman içecek müdürü olarak görev yaptığı mutfağa doğru baktım. Rayların üzerinde değilse, babamın her Lejyon Salonu toplantısında Coors Light, kahve ve Pepsi dağıtacağına güvenilebilirdi. Bugün yanında Deenie Hayward, Wanda Jenkins ve Trudy Drake vardı. Her ne kadar büyülenmiş gibi görünse ve kendi birasını yudumlasa da, gözlerindeki zevki yakalayabildiğimden emin değildim.

Louise'i bulmak için kalabalığı aradım. Bana ters ters baktı ve sanki beni biraz daha suçluyormuş gibi çenesini babama doğru itti.

Sevgi. Hepimizin buna ihtiyacı vardı. "Doktorla konuşup bunun ayarlanıp ayarlanamayacağına bakacağım."

Twyla mutfaktan çıktı ve ellerini kışkırtıcı bir hareketle salladı. "Siz lanet çakallar yeterince yediniz. Biraz da diğerlerine ayırın."

Kardeşler komplocu sırtışlarla omuzlarını kamburlaştırdılar. Newt bir hamle yaptı ve her iki tabağa da birer parça kek koydu. İkisini de yerden aldı. Earl ara sokağa açılan arka kapıya yönelmişti bile ama Newt ondan önce davrandı ve iki eliyle tabakları tutarak kapıyı açmak için arkasına yaslandı. Kolay ya da hızlı bir kaçış değildi ama işe yaradı.

Carly odanın arka tarafında duruyordu. Pasta yiyen ve Zoe'nin hediyeleri açışını izleyen insanların arasından geçerken bir yandan da her bir değeri hakkında dedikodu ve fikirler paylaşıyordum. Carly'nin kolundan çekiştirerek beni takip etmesini işaret ettim. Ön kapıdan, yaklaşan karanlığa ve tam gaz koşuşturan çocukların sesine doğru süzüldük. "Bazı eşyaları taşımak için yardımına ihtiyacım var," dedim, çoktan yola çıkmıştım

Elvis'in adliye binasının arkasına park etmesine.

Bagaj kapağını indirdim ve ucuna bir karton kutu yerleştirdim. Üstünü kapitone bir bebek battaniyesi örtüyordu. "Bunu al, gerisini ben hallederim. Zoe'nin açması için hediye masasının üzerine koy."

Bana kaşlarını çattı. "Zoe'ye kendi başına mı hediye aldın? Bu hepimizi ucuz gösterecek."

Kendimi beğenmiş bir gülümsemeyle savaştım. "Sadece elden düşme birkaç şey. Önemli bir şey değil."

Çantayı kaldırdı, ağırlığı karşısında şaşırmıştı. "İçinde ne var, ömür boyu yetecek bronz bebek ayakkabısı mı?"

Kamyonetin kasasına eğilip çok daha büyük ama içinde sadece bir eşya olan başka bir kutu aldım. "İşi bitmeden ve insanlar ayrılmadan git."

Tepeye doğru ağır ağır çıktık ve Carly sonunda konuştu. "Peki, ustabaşı işi ne olacak?"

Bu fikir üzerinde tereddüt ediyordum ve bir karara varamamıştım, bu yüzden hızlı ve kendinden emin bir şekilde cevap vermek beni şaşırttı. "Sanırım şerif olarak kalmak istiyorum."

Beni sempati ile değerlendirdi. "Fikrini değiştirirsen diye seçim sonrasına kadar geçici yardım alacağım."

"Ya da kaybedersem ve bir işe ihtiyacım olursa diye mi?"

Yolun ortasındaki dik tepeye tırmanırken kaşlarını çattı. "Dahlia durmayacak."

Kutuma sarıldım. "Sanırım Dahlia geri çekilecek."

Carly beni inceledi ama bir şey söylemedi.

Sürüne sürüne ön kapıya gittik ve Shorty Calley camdan bakıp bizim için kapıyı açtı. "Ağır görünüyor."

Carly öndeki masaya doğru ilerlerken insanlar ona yer açtı. Zoe dağ gibi hediyeleri neredeyse bitirmişti, bu yüzden büyük kutuyu için yer vardı. Masadaki yaşlı hanımlar

Öndeki katlanır sandalyeler küçük Olivia'yı tırmalayacağına şüphe olmayan fırfırlı bir elbiseye hayranlıkla bakarken, Carly kutunun üstünden bebek yorganını çekti.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra da eğlenerek bana baktı. "Şuna bakar mısın?"

Vanna White'ın yapbozu ortaya çıkarması gibi Carly de üstteki parçayı çıkardı ve alev gibi kıvrımları olan bronz heykeli masanın üzerine koydu. Yakınlarda duran birkaç kişiden bir mırıltı duyuldu.

Konuşmalar bize en yakın olanlardan başlayıp odanın arkasına doğru sessiz bir şekilde ilerleyen bir dalga halinde sona ererken, şingirdayan ve tıkırdayan çiçekli bir yastık kılıfını kaldırdı. İçine uzandı, yumruğunu bir demet çay kaşığının üzerine kapattı ve masanın üzerine koymak için onları çıkardı.

İnsanların arasından geçtim ve büyük kutumu yere koydum. Kapakları açıp kınından bir kılıç çıkardığımda tokat gibi bir ses çıkardı.

Cindy Doak mutfaktan çıkarken bağırdı. "İşte "

Geri çekildim ve kalabalığın içinde Dahlia'yı aradım. Mutfığa yakın bir yerde duruyordu, titreyen elinde bir pasta tabağı sallanıyordu. Ağzı dehşete benzer bir şekilde açıktı ve bana bakıyordu.

Muhtemelen gereken o haklı çıkma duygusunu hissetmedim. Yine de bir parçam onun mahcubiyetine üzülüyordu ve beni aksini yapmaya zorlamadığı sürece sırrı bende kalacaktı.

Merle masada Cindy ile karşılaştı ve o kılıcı kaldırırken ve Cindy kaşıkları birer birer alırken mutluluklarını gizleyemediler.

Konuşmalar arttı ve insanlar bana doğru akın etti, sorular sordular ve beni tebrik ettiler. Bir Coors Light kutusunu kavrayıp yutkunurken gözümü Dahlia'dan ayırmadım ve etkilenmemiş görünmek için cesurca bir çaba sarf ettim.

Carly elimi tuttu ve beni Newt ile Earl'ün kaybolduğu arka kapıya doğru çekti. Kaçmak için koşuştururken kimseye açıklama yapmak ya da yorum yapmak için durmadı.

Bana dönüp "Tutuklayın onu" diye bağırmadan önce kapı zar zor kapandı.

"Kanıt olmadan onu tutuklayamam."

Carly Lejyon'u işaret etti. "Kanıtınız var. Çalınan tüm mallar. Onları bir yerden almış olmalısın."

"Yasal olarak arama yapabilmem için bir tür olası neden bulmam gerekiyordu. Şimdi velayet zinciri tamamen karıştı ve onu asla dava edemeyeceğim."

Carly başını öne eğdi. "Gerçekçi ol. Dahlia'yı asla tutuklayamayacaksın."

Diane binanın köşesinden dolaştı. Bir tür moda sihirbazıydı, toprak yolda sivri topuklu ayakkabılarıyla sallanmıyordu. Belki de Carly'nin peşinden gittiğimi görmüş ve bizi engellemek için önden çıkmıştı. "Aslında Dahlia'yı tutuklamamak akıllıca. Annem senden kaçtıktan ve Jeremy suçlamalarla karşılaşmadıktan sonra, Dahlia'nın üzerindeki baskıyı azaltmak senin için siyasi bir intihar olur."

Diane'i işaret ettim. "Annem *senden* kaçtı."

Omuz silkti ve bir kolunu Carly'nin omzuna attı. "Her neyse, aferin. Biz de daha iyisini yapamazdık. Malları nerede sakladığını nasıl anladınız?"

Dahlia asla arkadaşım olmayacaktı ama bilerek zalimlik yapamazdım, bu yüzden Dahlia'nın söylediği bir şeyden anladığımı onlara söylemeye gerek görmedim. "Onlar tarih oldu."

Bu bana Ted'le evlendikten kısa bir süre sonra yaşadığımız bir olayı hatırlattı. Ted çocuk sahibi olmam konusunda bana takılıyordu ve oyuncaklar hakkında tartışıyorduk. Annesinin bir oyuncak bebek koleksiyonu olduğunu ve eğer bir kızımız olursa bunu torununa vermek isteyeceğini düşündüğünü söyledi. Dahlia'ya döndü ve nerede olduğunu sordu. O da "Onlar tarih oldu." diye cevap verdi.

İki ya da üç yıl ileri saralım. Ted, Sid ve ben boğaları Brenner merasına taşıyorduk. Dahlia çiftlikte kaldı, at sırtındaki günleri çoktan sona ermişti. Ancak tedavi edilmesi gereken bazı buzağılarla karşılaştık ve penisilin ve aşı tabancası için çiftliğe geri döndüm.

Penisilin almak için buzdolabına gittiğimde Dahlia evde değildi ve nereye gittiğini merak etmişim ama pek dikkat etmemiştim. Ta ki ahırın dışında atımı bağladığım yere geri dönene kadar.

Beni durduran bir ses duydum. Dinlemek için durduğumda, bir kadının ninni söylediğine benziyordu. Merakla sesi takip ederek yıllar önce tavuk kümesi olarak kullanılan eski bir kulübeye gittim. Burayı eski makineleri ve ihtiyacımız olmayan ama atmak istemediğimiz diğer ufak tefek şeyleri depolamak için kullanıyorduk.

Kapıyı yavaşça açıp karanlık bir alana girdim. Gölgenin içinde, artık Dahlia'nın sesi olduğu belli olan ve giderek yükselen şarkı sesiyle birlikte soğuk ve ürkütücü bir his vardı. Ses arka duvardan geliyordu ve sessizce içeri girdim. Uzak köşede bir kapı olduğunu hiç fark etmemiştim, muhtemelen çiftlikte tüm kuytuları keşfedecek kadar uzun süre kalmadığım için. Yaklaştıkça duvardaki çatlaklardan bir kamp feneri görebiliyordum.

Dahlia içeride bacak bacak üstüne atmış, kucağında eski bir oyuncak bebekle oturuyordu. "Rock-a-Bye Baby" şarkısını söyleyerek ileri geri sallanıyordu. Toprak zemini kaplayan bir battaniyenin üzerine başka bebekler de dizilmişti. Köşede kapağı kapalı plastik bir saklama kutusu duruyordu. Bebek koleksiyonu tarihten çok şimdiki zamana benziyordu.

Özel bir ana izinsiz girdiğim için utanmış ve suçluluk duymuştum. Herkesin zararsız sırlara sahip olmaya hakkı olduğunu düşündüm ve Dahlia'nın oyun zamanından kimseye bahsetmedim.

Teknik olarak, Sid ve Dahlia evde yokken Frog Creek'e gidip o eski tavuk kümesini karıştırmam bir B & E olabilirdi - ama kırma olmadan, çünkü kilit yoktu. Ama Dahlia'nın Doak'lara yaptıklarından daha kötü değildi. Ve beni bu konuda asla aramayacağından emindim.

Ben hikâyeyi anlatmayınca Diane ve Carly daha sıkı sarıldılar. Kremayla beslenen iki kedi gibi memnun sırtışlar takındılar. Carly dedi ki, "Biz Tilkiyiz. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için."

Onlar beni şaşırtan gözyaşlarımı görmeden önce arkamı döndüm ve kapıya yöneldim. Bu küstah birlikteliğe alışık değildim ve Michael'la karşılaştıktan ve Louise'in aileyi yok etmekle ilgili suçlamalarından sonra bu beni mahvetti.

Sherwood Temple buralı olmadığı için duşta görünmemişti. Dramayı kaçırmış olması çok kötü. Heykeli daha sonra ona götüreceğim.

Bir parça kek yemeyi düşündüm ve vazgeçtim. Babama çok yaklaşmak ve bir şekilde onun dramına dahil olmak istemediğim için içecek almayı da tercih etmedim. Bu yüzden arka duvara yakın durdum.

Garrett Haney kuzeyde çiftçilik yapan komşularının arasından sıyrıldı. Kalabalığın arasından manevra yaparken gözlerini benden ayırmadı.

Roxy, Garrett'la benim bir çift olduğumuzu söylerken çok yanılmış olabilir. Ama itiraf etmeliyim ki, beklediğimden çok daha farklı görünüyordu. Yetiştirilmesini unutmuş güçlü ve kibirli Scottsdale avukatı değil, iyi bir baba olmaya çalışan savunmasız bir adam. Pürüzsüz, kestane rengi saçları ve etkileyici kahverengi gözleriyle görünüşü de hiç fena değildi.

Sonunda yanıma geldiğinde, "Tony'nin senin o küçük şeytani yeğenlerinle dışarıda oynamasına izin verdim. Denetlemek için iki saniyede bir oraya koşmamak için zor zamanlar geçiriyorum."

Güldüm. "İnanın bana, çok fazla kan olursa biri bize haber verir."

Gülümsemesi belirsiz görünüyordu. "Sanırım bu kaba ve yuvarlanmaya alışmam gerekecek."

Sarah huysuz Brie'yi kalçasında zıplattı ve ailelerin yüz kadar teşekkür notunu gönderebilmesi için Olivia'nın hediyelerini kaydettiği yerden bana kaşlarını çatarak baktı.

Sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi ama anlamadım. "Neden?"

Sarah'ya mahcup, neredeyse özür dileyen bir bakış gönderdi. "Geri taşınyorum. Tony ve ben . Sheila ve ben boşanıyoruz ve velayeti ben alıyorum."

Kimsenin boşanmasını istemedim. "Bunun için üzgünüm."

May, özel günlerde giydiği şık Levi's pantolonu ve çiçekli polyester düğmeli bluzuyla, eliyle göğüs cebindeki sigara paketini sıvazlayarak yaklaştı. "O ganimeti pazartesiden önce bulamamış olman çok kötü."

"İlk etapta çalınmış olması çok kötü." Dahlia'yı arka kapının yanında bir köşede buldum, rengi biraz daha sağlıklıydı ve gözlerinde şüpheli bir parıltı vardı. Bu beni tedirgin etti, çünkü bildiklerimi öğrenince korkacağını düşünmüştüm.

May bakışlarımı takip ederek, "Sanırım hepimiz kimin yaptığını biliyoruz," dedi. Garrett soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Dahlia'yı izlerken, "Sanırım hiçbir şeyin kanıtlanamayacağını da biliyoruz, bu yüzden suçlamanın pek bir anlamı yok," dedim.

Dahlia çenesini kaldırdı ve burnunun ucuyla beni süzdü. Bunun için onu suçlayamayacağımı biliyordu ama bu onun kendini beğenmiş görünmesine neden olmamalıydı.

May mavi topal aygırını Dahlia'ya odakladı. "Sana o yaşlı yılanı karşı dikkatli olmanı söylemiştim. Ama ben bile bu kadar alçalacağını düşünmemiştim."

"Beni kötü göstermek için bunu ayarlamak onun kötü güçlerinden biri. Bu sefer işe yaramamış olsa bile tekrar deneyecektir."

May başını eğdi ve bana tuhaf bir şekilde sırttı. "Sen duymadın."

Konuşmanın içinde kaybolduğu belli olan Garrett benden May'e doğru kayd. Midem ekşi bir döngü yaptı. "Ne duydun?"

May kıkırdadı. "Ethel Bender'ın seni azarlama şekline bakılırsa, bunu sana söyleyen kişi olmamak ona acı verecek. Ve biliyor musun, vereceğim haberdan hoşlanmasam bile bu fikir hoşuma gidiyor."

Asit bağırsaklarımı kemirmeye başladı. "Bu ne haber?"

May, saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi başını içeri çekti. Öldürmek için tasarlanmış bir bakışla bakışlarını Dahlia'ya dikti. Sonra bana odaklandı. "Sizi bilgilendirmekten nefret ediyorum ama hakkınızda *yeniden çağrı* var."

Garrett gözlerini May'e dikti.

Oh, hepsi bu mu? "Sherwood Temple hak sahibi bir palavracı. İki paralık öfke nöbeti geçirip ilçeye bir ton paraya mal olabilir ama kimse onu dinlemez."

May Keller şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Sam Hill hakkında ne konuştuğunu bilmiyorum. Newt ve Earl'ün o kaçık chippy'si gibi konuşuyorsun."

"Sherwood Temple. Creekside Golf Kulübü'nün genel müdürü. Muhtemelen en kısa sürede geri çağırmayı geri çekecektir.

Heykel geri döndü."

May'in yıpranmış yüzünde kızgınlık okunuyordu. "Hâlâ ne gevelediğini bilmiyorum ama Kim-Nedir'in geri çağırmaıyla hiçbir ilgisi yok."

Eğer Sherwood Temple bu işin arkasında değilse, Dahlia cesur davranıp bunu kendisi mi yapmaya karar verdi? Bu sadece benim yeniden seçilme şansım için iyi olurdu, çünkü Dahlia'nın ilçede böyle bir karmaşaya neden olması seçmenlerin hoşuna gitmezdi. "Fark etmez. Etrafta geri çağırmanın geçmeyeceği kadar Tilki var."

May pes edercesine başını salladı. "Eğer bölünmüş bir ev iseler, hayır."

Tamam, şimdi kafası karışan ben .

Şimdi anlamış gibi görünüyordu. "Oh. Şey, bu sana bunu söylemeyi iki kat zorlaştırıyor. Bu karmaşada dışarıdan biri yok. Sana karşı dava açan kişi Louise."

7. Kitabın Sonu

Kate Fox Gizemleri Bull's Ey e'de devam
ediyor

Ölümü trajik bir kaza mıydı yoksa işlenmiş bir cinayet mi?

Bull's Ey e buradan edinebilirsiniz kitabınızı

"...a landscape of desolate beauty and endless intrigue."
—William Kent Krueger, New York Times bestselling author

BULL'S EYE

SHANNON
BAKER

İşlevsiz ailesi ve yaklaşan seçim arasında sıkışıp kalan Şerif Kate Fox, kendini bir ata binmiş gibi hissediyor bir eli havada kalmıştır. Üst düzey bir boğa yetiştiricisi rodeoda parçalanarak öldürüldüğünde, Kate bu sözde kazanın çok daha karanlık bir gerçeği gizlediğini çabucak fark eder.

Yaklaşan seçim kampanyasını korumak için davadan çekilen Kate, kurbanın karısının haksız yere hedef alındığından korkunca kendi başına kovboyluk yapmak zorunda kalır. Araştırmaları sonucunda karanlık kişilerin listesi ortaya çıkar.

Her birinin kurbanın ölmesini istemek için ayrı bir nedeni olan şüpheliler, Kate'i rodeonun rekabetçi dünyasının kalbinde ölümcül bir yalan ve dolandırıcılık ağının içinde bulur.

Ancak soruşturması korkunç bir hal alınca Kate her şeyi sorgulamaya başlar. Yolsuzluk ne kadar derine inmektedir? Ve sonunda ortalık yatıştığında geriye kim kalacaktır?

[Bull's Ey e kitabınızı buradan alabilirsiniz](#)

AYRICA SHANNON BAKER TARAFINDAN

Kate Fox Gizemleri

Soyulmuş
Çıplak Karanlık
Sinyal Acı
Yağmur Kolay
İşaret Kırık
Bağlar Çıkış
Yaraları Çift
Sırt Boğa Gözü

Michaela Sanchez Güneybatı Polisiyeleri

Kumdaki Yankılar
Çölün Payı

Nora Abbott Gizem Serisi

Aldatmacanın
Yüksekliği Ateşin
Gökyüzü
Yalanlar Kanyonu

Bağımsız Gerilim

Romanları Arkamdaki

Çöl

Shannon Baker ve kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için severnriverbooks.com/authors/shannon-baker adresini ziyaret edin

TEŞEKKÜRLER

Çok fazla mızızlanmak istemem ama kitap yazmak zordur. Ve yayıncılık dünyası acımasız olabiliyor. Bu hayatın üstesinden tek yolu bana destek olan en iyi insanlardan oluşan bir ekip. Düşünmekten plan yapmaya, egonun kırıntılarını kazımdan dönüm noktalarını kutlamaya kadar, hiç kimse daha destekleyici, akıllı veya ilham verici bir kabalaya sahip olamaz. Janet Fogg, Wendy Terrien, Jessica Lourey, Lori Rader- Day, Erica Ruth Neubauer, Susan Calkins, Terri Bischoff ve Mark Stevens'a en derin şükranlarımı sunuyorum. Yürüyüş ve içki arkadaşım (genellikle aynı anda yapılmaz) Kate Matthews'a çok teşekkür ederim, uydurma dünyam beni boğmakla tehdit ettiğinde beni gerçek dünyaya geri döndürmek için her zaman hazırdır.

Kimseyi kıskandırmak istemem ama çok iyi bir menajerim var, Jill Marsal, e-postalarımın olağanüstü bir hızla cevap veriyor. Severn River Yayıncılık tarafından yayınlandığım için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum ama bana olan inançları, kitaplara gösterdikleri özen ve beslenmeden bahsetmiyorum bile, olağanüstüydü. Yapmak istemediğim tüm o şeylerle ilgilendiği için Mo Metlen'e ve pek çok şey için ama özellikle başlık için Amber Hudock'a özel bir teşekkür.

Shawn Hebbert, Kate Fox serisi için vazgeçilmezdir. Her yazar hızlı aramada tam bir uzmana sahip olacak kadar şanslı değildir, ama ben sahip olduğum için minnettarım. Sandhills'in detaylarını doldurmak için harika bir isim olan Sharon Connealy'ye de çok teşekkür ederim; kendisi istemese de beni her zaman güldürüyor.

Gelişimsel düzenleme Tanrıçası Jessica Morrell'e teşekkür ederim. Ve eğer okuyucular Editör Sihirbazı Kate Schomaker'ın temizlemesinden önce taslağı görselerdi, benimkine coşkulu teşekkürlerini eklerlerdi (Go Big Red).

Beni sürekli neşelendiren, güldüren ve her gün bana ilham veren kızlarım Erin ve Joslyn'e. Çok şanslıyım.

hala benimle takılmak istiyor. Ama doğum günümde beni Applebee'ye
, vasiyetimden çıkarsın.

Çoğunlukla ve
yapmak

Her zaman, Teşekkürler için Dave.Sen
mümkün olan her şeyi.

YAZAR HAKKINDA

Shannon Baker, *The Desert Behind Me* ve Kate Fox serilerinin yanı sıra Nora Abbott gizemleri ve Michaela Sanchez Southwest Crime Thrillers'in ödüllü yazarıdır. Rocky Mountain Fiction Writers 2014 ve 2017-18 Yılın Yazarı Ödülü'nün gururlu sahibidir.

Baker 20 yılını, sığırların insan sayısından 50:1 oranında daha fazla olduğu Nebraska Sandhills'de geçirdi. Şimdi Tucson'da çölün kenarında yaşıyor.

Çılgın Weimaraner ve onun en sevdiği insan. Bir açık hava aşığı olan Baker'ı sırt çantasıyla gezerken, Büyük Kanyon'un dibine inerken, dağlarda ve ovalarda kayak yaparken, göllerde kano yaparken, nehirde koşarken, yürüyüş yaparken, bisiklete binerken ve fırsat buldukça tüplü dalış yaparken görebilirsiniz. Arizona günbatımlarına rağmen, Baker,

ve her zaman bir Nebraska Husker'ı olacağım. Bastır Büyük Kırmızı.

Shannon Baker'ın

severnriverbooks.com/authors/shannon-baker

adresindeki okur listesine kaydolun

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

